Izvorul tămăduirii al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria

Vineri, în Săptămâna luminată, Ortodoxia sărbătoreşte Izvorul Tămăduirii, un mare praznic ce datează din a doua jumătate a primului mileniu creştin. Se face referire la o vindecare minunată a unui orb ce şi-a recăpătat vederea după ce şi-a udat faţa cu apa unui izvor situat într-o pădure din apropierea Constantinopolului. Biserica zidită din ordin împărătesc pe locul unde era situat acel izvor a primit hramul "Izvorul Tămăduirii". ***La sărbătoarea de astăzi mergem cu gândul şi cu inima mai ales spre Maica Domului, cea care s-a dovedit izvor al dumnezeirii, prin naşterea Mântuitorului.*** În toate bisericile şi mănăstirile, după Sfânta Liturghie, se săvârşeşte slujba de sfinţire a apei (aghiasma mică), după o rânduială adec-

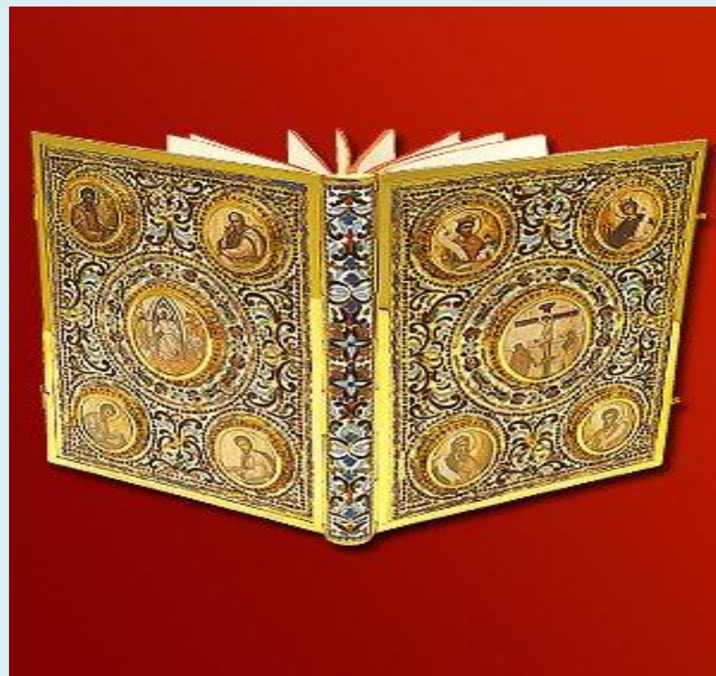
vată Săptămânii luminate. ***Hristos cel înviat, izvor nesecat de daruri pentru noi, să fie pururi în mijlocul nostru. Amin.***

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

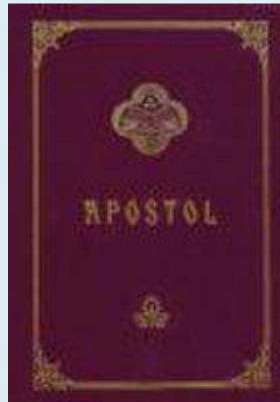

Ioan 2, 12-22

12. După aceasta S-a coborât în Capernaum, El şi mama Sa şi fraţii şi ucenicii Săi şi acolo n-a rămas decât puţine zile.

13. Şi erau aproape Paştile iudeilor şi Iisus S-a urcat la Ierusalim.
14. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani.
15. Şi făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu şi oile şi boii şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele.
16. Şi celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luaţi acestea de aici. Nu faceţi casa Tatălui Meu casă de negustorie.
17. Şi şi-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: "Râvna casei Tale mă mistuie".
18. Au răspuns deci iudeii şi I-au zis: Ce semn ne arăţi că faci acestea?
19. Iisus a răspuns şi le-a zis: Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica.
20. Şi au zis deci iudeii: În patruzeci şi şase de ani s-a zidit templul acesta! Şi Tu îl vei ridica în trei zile?
21. Iar El vorbea despre templul trupului Său.
22. Deci, când S-a sculat din morţi, ucenicii Lui şi-au adus aminte că aceasta o spusese şi au crezut Scripturii şi cuvântului pe care Îl spusese Iisus.

Apostol

Faptele Apostolilor

Ap. Fapte 3, 1-8

1.Iar Petru şi Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.
2.Şi era un bărbat olog din pântecele mamei sale, pe care-l aduceau şi-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,
3. Care, văzând că Petru şi Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.
4. Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Priveşte noi;

5. Iar el se uita la ei cu luare-aminte, aşteptând să primească ceva de la ei.
6. Iar Petru a zis: Argint şi aur nu am; dar ce am, aceea îţi dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!
7. Şi apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat şi îndată gleznele şi tălpile picioarelor lui s-au întărit.
8. Şi sărind, a stat în picioare şi umbla şi a intrat cu ei în templu, umblând şi sărind şi lăudând pe Dumnezeu.

Acatistul Izvorul Tămăduirii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.

Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe fântâna cea pururea curgătoare şi de viaţă dătătoare, pe izvorul cel dumnezeiesc care izvorăşte apele darului, mai presus de cuvânt, cu un glas să-l lăudăm cei ce cerem lui dar, ca cel ce izvorăşte tămăduiri în toate zilele. Pentru aceasta după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem apă cu credinţă şi să zicem rugămune rourează-ne cu darul tău, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!***

Icosul 1

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ai născut fără de sămânţă pe Cuvântul Tatălui, Cel mai înainte de veci, deschide-mi gura mea spre lauda ta, ca să te slăvesc strigând către izvorul tău unele ca acestea:
Bucură-te, ocean înţelegător care asemenea norilor reverşi minuni peste toată lumea;
Bucură-te, Siloame al doilea, care covârşeşti curgerile Nilului cu revărsarea darului;
Bucură-te, apă care izvorăşti ca dintr-o piatră cu prea slăvire şi a Iordanului lucrare ai primit;
Bucură-te, mană de mântuire care te faci arătată spre trebuinţa celor ce cer bogata ta apă cu adevărat îndestulătoare;
Bucură-te, izvor din care curge toată bunătatea şi îndestularea de tămăduire;
Bucură-te, că din tine izvorăsc din destul facerile de bine;
Bucură-te, că tuturor le dai celor ce cer, întărire sufletelor şi sănătate trupurilor;

Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 2

Stăpânul cerului şi al pământului, lucruri minunate şi prea slăvite a săvârşit întru tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, pentru că de sus a picurat arătat, ca o ploaie în pântecele tău, dumnezeiască Mireasă, arătându-te pe tine izvor de tămăduiri, care vindeci pe toţi cei ce-ţi cântă: ***Aliluia!***

Icosul 2

Dumnezeiesc izvor ai Raiului, Fecioară şi Maică cerească pe tine te numim după vrednicie, căci curgerea şi darul izvorului tău au străbătut în cele patru părţi ale pământului, care se acoperă pururea cu străine minuni, din apa ce se dă spre băutură tuturor celor ce cer. Pentru aceasta bucurându-ne toţi creştinii, cu credinţă alergăm la izvorul tău, scoţând totdeauna apă, cu sfinţenie şi cu dulceaţă zicând:
Bucură-te, izvorul curgător de tămăduiri;
Bucură-te, că în dar reverşi din destul, bogate vindecări celor bolnavi;
Bucură-te, că pe cei orbi, ce aleargă la tine, a vedea lămurit îi faci;
Bucură-te, că pe mulţi şchiopi i-ai îndreptat;
Bucură-te, că pe slăbănogi i-ai întărit;
Bucură-te, că prin turnarea apei de trei ori pe cel mort, l-ai vindecat;
Bucură-te, minune străină, acoperită pururea de slava Celui Preaînalt.
Bucură-te, că pe tine te numim rai cugetător;
Bucură-te, căci ca o ploaie pe pământ uscat căzând adăpi sufletele cele însetate de viaţă;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 3

Puterile tale cele mari şi pline de minuni nedeşertate şi mai presus de fire pe care tuturor le reverşi, cine le va putea spune, o, izvorule dătător de daruri; că nu numai că goneşti bolile cele cumplite de la cei ce aleargă la tine cu dragoste, ci şi patimile cele sufleteşti le speli, curăţindu-le la toţi cei ce-ţi cântă ţie: ***Aliluia!***

Icosul 3

Pe norul cel ceresc cu cântări minunate să-l lăudăm credincioşii, care pe picătura Hristos, dătătorul de viaţă, pe pământ L-a plouat, pe apa cea dumnezeiască şi vie, cea săltătoare şi izvorâtoare, fără de moarte, a dăruit-o nouă credincioşilor care cântăm:
Bucură-te, vasul băuturii celei dumnezeieşti, ceea ce după băutură niciodată nu se deşartă;
Bucură-te, ceea ce alungi setea care topeşte sufletele;

Bucură-te, că din pântecele minţii cei ce beau înţelepţeşte, revarsă râuri dumnezeieşti;
Bucură-te, că tuturor le izvorăşti darul din destul;
Bucură-te, izvor de viaţă primitor care pururea izvorăşte daruri;
Bucură-te, fântâna tămăduirilor, care toată tăria bolilor o arată a fi slabă şi neputincioasă;
Bucură-te, vedere orbilor;
Bucură-te, dumnezeiască curăţie a celor leproşi;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 4
Izvorăşte-mi mie Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, darurile cuvântului, ca să laud izvorul tău, care izvorăşte viaţă şi dar credincioşilor, că tu pe Cuvântul cel într-un Ipostas L-ai izvorât nouă şi izvor de tămăduire, de obşte, te-ai arătat tuturor celor ce-I cântă: ***Aliluia!***

Icosul 4
Biserica ta, prea curată Fecioară, se arată tuturor casă de doctorie mai presus de fire, că din moarte văzută, ridică arătat pe credincioşii cei ce aleargă la dânsa şi tuturor izvorăşte dulceaţă din destul. Pentru care şi noi nevrednicii cu cântări duhovniceşti, veselindu-ne, zicem:
Bucură-te, apa izvorului celui dătător de viaţă;
Bucură-te, norul care aduci ploaie de mântuire;
Bucură-te, vindecare a celor bolnavi;
Bucură-te, slobozirea celor din primejdii;
Bucură-te, răcoreala celor înfierbântaţi de arşiţa păcatelor;
Bucură-te, luminarea ochilor orbiţi de neştiinţă;
Bucură-te, auzirea celor surzi;
Bucură-te, că pe cei ce zăceau în pat bolnavi, numai cu atingerea i-ai scăpat;
Bucură-te, loc de tămăduire sfinţit cu adevărat;
Bucură-te, că ne izvorăşti din ceruri daruri fără împuţinare;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 5
Daruri din destul curg din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că izvorăşti apă de tămăduiri din care se adapă sufletele credincioşilor celor însetaţi de viaţă şi goneşti arşiţa păcatelor celor ce cântă: ***Aliluia!***

Icosul 5

Neamul omenesc te laudă pe tine prea cinstită, că tuturor le izvorăşti din ceruri daruri fără încetare, arătându-te pe tine izvor nemuritor, dumnezeiască Mireasă, celor ce-ţi aduc aceste cântări de laudă:
Bucură-te, izvorâtoarea apei, Hristos, din care se adapă toată lumea;
Bucură-te, că Făcătorul tuturor întru tine ca o picătură s-a pogorât arătat;
Bucură-te, că pe cel orb l-ai făcut a vedea lumina;
Bucură-te, izvorule care ai dezlegat prin apă firea pietrei cea înfricoşată;
Bucură-te, curăţirea leproşilor şi sugrumarea diavolilor;
Bucură-te, că pe împăraţi i-ai făcut credincioşi desăvârşiţi;
Bucură-te, înţelepciunea celor simpli;
Bucură-te, bogăţie de daruri a săracilor;
Bucură-te, că prin revărsarea apei, tămăduiri de multe feluri le-ai dăruit;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 6
Lucru cu adevărat necuprins şi mai presus de fire este Cel ce s-a lucrat întru tine, Născătoare de Dumnezeu, că apa izvorului tău este tămăduirea bolilor celor de moarte aducătoare, ceea ce firea cu adevărat nu a văzut. Pentru care şi noi cu umilinţă ne rugăm: nu ne trece cu vederea, sârguieşte ajutătoarea noastră grabnică şi ne izbăveşte din cursele vrăjmaşilor ca să te lăudăm zicând aşa: ***Aliluia!***

Icosul 6
Măririle minunilor izvorului tău, Fecioară prea curată, cine le va putea spune, ca ceea ce cu adevărat ai înspăimântat gândul omenesc prin picăturile izvorului tău, de care povestesc limpede lâna şi mana şi Siloamul şi piatra ceea ce a izvorât şi pridvorul lui Solomon. Darul tău este mai presus de cuvânt şi de gând; drept aceea şi noi într-o unire de gânduri şi glasuri cântăm laudele acestea:
Bucură-te, Fecioară că din tine se revarsă apa care vindecă patimile cele de moarte aducătoare;
Bucură-te, că din izvorul tău a curs apa care a vindecat sânul femeii cel cuprins de cangrenă;
Bucură-te, grabnică vindecătoare a bolilor celor cumplite;
Bucură-te, că prin stropirea apei, credincioşii se sfinţesc;
Bucură-te, fântâna bucuriei celei neîncetate;
Bucură-te, izvorule al frumuseţii celei negrăite;
Bucură-te, dezlegarea tuturor bolilor;
Bucură-te, înecarea tuturor patimilor;
Bucură-te, râul cel prea limpede care faci sănătoşi pe cei credincioşi;
Bucură-te, apă care dai tămăduiri celor bolnavi de felurite boli;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 7
Apa înţelepciunii şi a vieţii izvorând lumii, pe toţi chemi, Născătoare de Dumnezeu, să scoată apele cele de mântuire şi cu ea să stingă cărbunii înşelăciunii şi ai necurăţiei; drept aceea şi noi credem cuvintele Fiului tău, Stăpână, care a zis: “că în veci nu vor înseta cei ce cu credinţă vor bea din ea” zicând: ***Aliluia!***

Icosul 7
Pântece mai înainte sterp ai dezlegat arătat, cu curgerile izvorului tău, că şi naşteri dăruieşti, ca ceea ce ai născut pe Stăpânul tuturor, pentru care şi noi bucurându-ne zicem:
Bucură-te, curgerea înţelepciunii care curăţeşte necunoştinţa;
Bucură-te, amestecare care picură dumnezeiască dulceaţă inimii;
Bucură-te, paharul manei cel de viaţă turnător;
Bucură-te, baie de Dumnezeu izvorâtă;
Bucură-te, ceea ce izvorăşti liniştea neputinţelor;
Bucură-te, ceea ce stingi văpaia bolilor;
Bucură-te, ceea ce ai liniştit frigurile şi ai stins aprinderea înfocării;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 8
Minunile tale cele neauzite Stăpână, fac pe toţi credincioşii cei ce le aud a se minuna de apa izvorului tău; pe cei muţi şi surzi ca şi cum ar fi grăitori îi face, iar pe cei ce pătimesc cumplit îi vindecă şi tămăduieşte desăvârşit pe cei ce cântă cu credinţă: ***Aliluia!***

Icosul 8
Pe toate apele le covârşeşte Fecioară curată, apa izvorului tău, care dăruieşte arătat izbăvirea de boli cumplite şi dă sufletelor toată sănătatea, ca ceea ce se revarsă mai presus de fire tuturor celor ce cântă:
Bucură-te, că pe cei ce aleargă la tine îi scoţi din cuptorul necazurilor;
Bucură-te, uşă prin care străbate razele luminii şi luminează ochii trupeşti şi sufleteşti;
Bucură-te, ceea ce singură eşti mângâierea pământenilor;
Bucură-te, izvor prea cinstit;
Bucură-te, că prin curgerea izvorului tău, diavolii s-au înfricoşat;
Bucură-te, că pe Leon l-ai făcut călăuză orbului neştiutor spre al tău izvor;
Bucură-te, că a fi împărat l-ai încredinţat;
Bucură-te, că el spre mulţumire Biserică în numele tău a ridicat;
Bucură-te, că tu dar făcător de minuni de la Dumnezeu ai primit;
Bucură-te, că pătimaşii cei cu credinţă năzuiesc la izvorul tău se tămăduiesc;

Bucură-te, vas de apă neîmpuţinată şi de boli vindecătoare;
Bucură-te, că izvorul tău tuturor este îndeajuns îndestulător;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 9
Lumină şi tămăduire tuturor mădularelor omeneşti făcându-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care ai născut pe Făcătorul şi Ziditorul tuturor, din amestecarea tinei şi a apei ai luminat negrăit ochii orbului, cel ce se născuse orb şi care nici cum nu vedea soarele cel dulce, care dobândind vederea şi văzând lumina şi marea minune izvorâtă din milostivirea ta cea negrăită a zis: ***Aliluia!***

Icosul 9
Siloamul vindeca bolile, însă mai presus s-a arătat, Preasfântă Stăpână, izvorul tău făcător de minuni, fiindcă acesta nu numai odată într-un an şi nu numai acei ce iau mai întâi, dobândesc sănătate, ci de-a pururea vindecă toată rana sufletească şi trupească a celor ce cu bună credinţă şi cu dragoste vin către tine strigând:
Bucură-te, scăldătoarea în care se afundă toate durerile noastre cele sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, vas cu care primim bucuria şi mântuirea;
Bucură-te, piatră care ai adăpat pe cei însetaţi de viaţă;
Bucură-te, lemn care îndulceşti apele cele amare ale mării lumeşti.
Bucură-te, izvor nesecat al apei cele dătătoare de viaţă;
Bucură-te, ceea ce îndulceşti necazurile noastre cele amare;
Bucură-te, apă care curăţeşti spurcăciunea păcatului;
Bucură-te, încetarea întristărilor noastre;
Bucură-te, vindecarea bolilor noastre;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 10
Vrând să vădeşti minunile cele de la izvorul tău, ai poruncit, Stăpână lui Leon să ducă orbul în partea cea mai dinlăuntru a pădurii şi să-i stingă setea cea trupească cu apă, iar cu tină să-i ungă ochii lui cei întunecaţi pentru ca să cunoască puterea ta şi să nu fie tăinuit izvorul vindecărilor care îl dai în dar tuturor celor ce au nevoie. Pentru aceasta şi noi nu tăinuim minunile şi facerile tale de bine către noi robii Tăi, ci cu mulţumire proslăvim pe Dumnezeu şi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 10
Viaţa noastră pământească afundată fiind în tina păcatelor, sufletul de păcate îmbolnăvit, trupul de dureri chinuit, pentru că mânia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre ne pedepseşte, către tine dar alergăm, Maica lui Dumnezeu şi înaintea

izvorului tău cădem, rugându-te: spală tina păcatelor, vindecă sufletele îmbolnăvite şi trupurile chinuite le îndreptează, ca noi cu bucurie să strigăm ţie:
Bucură-te, vindecarea patimilor sufleteşti;
Bucură-te, izbăvirea durerilor şi chinurilor trupeşti;
Bucură-te, voinţa cea bună a lui Dumnezeu către noi cei păcătoşi;
Bucură-te, adevărata îndreptare a celor ce se căiesc înaintea lui Dumnezeu, pentru păcatele lor;
Bucură-te, baie care speli cugetele noastre murdare de fărădelegi;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul care în dar curăţă fărădelegile noastre;
Bucură-te, că prin tine, după măsura credinţei se dau vindecări;
Bucură-te, mijlocitoarea bucuriei celei veşnice;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 11
S-a înălţat apa izvorului tău, Curată, mai presus de ceruri, aceasta fiind hrana sufletului, miere din piatră şi dăruire de mană, slobozitoare de boli şi mântuitoare, pentru aceasta mulţimea credincioşilor veselindu-se saltă cântând: ***Aliluia!***

Icosul 11
Fântână izvorâtoare de viaţă plină de daruri dumnezeieşti s-a arătat nouă prea cinstit izvorul tău, Stăpână, spre băutura, sfinţirea şi mângâierea noastră; iar noi cu dragoste cinstindu-l şi cu credinţă îngenunchind înaintea lui strigăm ţie:
Bucură-te, chezăşuitoarea mântuirii păcătoşilor;
Bucură-te, vindecarea a toate neputinţele;
Bucură-te, ceea ce duci rugăciunile credincioşilor Fiului tău şi Dumnezeului nostru;
Bucură-te, pământul făgăduinţei din care ne izvorăsc toate bunătăţile cereşti şi cele pământeşti;
Bucură-te, ceea ce adăpi brazdele pe care cresc mulţmile îndurărilor;
Bucură-te, ceea ce ne povătuieşti pe noi către patria cerească;
Bucură-te, roua florilor celor neveştejite;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 12
Născătoare de Dumnezeu Fecioară, fă-ne vrednici de darurile tale şi te rugăm, treci cu vederea păcatele noastre, dând tămăduire celor ce cu credinţă se apropie de izvorul tău şi cer binecuvântare şi iertare de păcate cântând: ***Aliluia!***

Icosul 12

Nu cerem mai multă îndurare de la tine, Stăpână, decât precum te-ai milostivit şi ai dat tuturor acelora care mai înainte de noi au ajuns la izvorul tău şi au dobândit cele de folos, aşa te milostiveşte deci şi spre noi cei ce suntem cuprinşi de faptele cele rele ca să te slăvim pe tine, zicând unele ca acestea:
Bucură-te, nădejdea noastră în viaţa aceasta şi după moarte;
Bucură-te, cununa cea slăvită a celor ce au credinţă şi se luptă împotriva ispitelor;
Bucură-te, ceea ce dai veşnică mântuire celor ce se ostenesc în viaţa călugărească;
Bucură-te, ceea ce izbăveşti omenirea din foametea sufletească şi trupească;
Bucură-te, tare ajutătoare în războaie;
Bucură-te, ceea ce ne păzeşti pe noi de năvălirea altor neamuri;
Bucură-te, păzitoarea celor ce călătoresc pe pământ, pe apă şi prin aer;
Bucură-te, comoara legii noastre creştineşti;
Bucură-te, că în orice vreme secetoasă cerând ajutorul tău, îl dobândim;
Bucură-te, stâlp neclintit al creştinătăţii;
Bucură-te, că prin minunile tale ai bucurat tot neamul creştinesc;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, întru tot cântată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izvorul cel nedeşertat al îndurărilor, noianul cel necurmat al iubirii de oameni, adâncul cel nemăsurat al bunătăţii, nădejdea şi mântuirea tuturor creştinilor, la tine ridicăm ochii sufletelor şi a trupurilor noastre, către tine tindem mâinile noastre cele slabe şi din adâncul inimii strigăm ţie: Caută spre noi dintru înălţimea ta cea sfântă, vezi credinţa şi umilinţa sufletului nostru, ascultă rugăciunea noastră care o facem către tine din inima noastră cea împietrită, depărtează de la noi toate nevoile, toată răutatea şi toată întristarea ce vine asupra noastră, întru această vremelnică viaţă. Vindecă toate bolile şi neputinţele noastre cele sufleteşti şi trupeşti, dăruieşte-ne sănătate şi ne izbăveşte de veşnica muncă prin rugăciunile tale ca să cântăm neîncetat: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ai născut fără de sământă pe Cuvântul Tatălui, Cel mai înainte de veci, deschide-mi gura mea spre lauda ta, ca să te slăvesc strigând către izvorul tău unele ca acestea:
Bucură-te, ocean înţelegător care asemenea norilor reverşi minuni peste toată lumea;
Bucură-te, Siloame al doilea, care covârşeşti curgerile Nilului cu revărsarea darului;

Bucură-te, apă care izvorăşti ca dintr-o piatră cu prea slăvire şi a Iordanului lucrare ai primit;
Bucură-te, mană de mântuire care te faci arătată spre trebuinţa celor ce cer bogata ta apă cu adevărat îndestulătoare;
Bucură-te, izvor din care curge toată bunătatea şi îndestularea de tămăduire;
Bucură-te, că din tine izvorăsc din destul facerile de bine;
Bucură-te, că tuturor le dai celor ce cer, întărire sufletelor şi sănătate trupurilor;
Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!

Condacul 1

Pe fântâna cea pururea curgătoare şi de viaţă dătătoare, pe izvorul cel dumnezeiesc care izvorăşte apele darului, mai presus de cuvânt, cu un glas să-l lăudăm cei ce cerem lui dar, ca cel ce izvorăşte tămăduiri în toate zilele. Pentru aceasta după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem apă cu credinţă şi să zicem rugămu-ne roureazǎ-ne cu darul tău, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!***

Rugăciune

PreaSfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, ocrotitoarea neamului omenesc, căreia Stăpânul şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos ne-a înfiat când era pe Crucea patimilor Sale, văzându-Te pe tine Maica Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea, a zis:

Femeie iată fiul tău şi ucenicului: Fiule iată Mama ta, deci prin aceasta toţi câţi credem în patima Lui cea făcătoare de viaţă, cei care am fost atinşi de veninul şarpelui şi de acul morţii şi care prin “Rana Lui ne-am vindecat”, ţie ne-a încredinţat Stăpânul ca să ne fii Maică, pentru că numai o maică adevărată poate să cunoască toate durerile şi suferinţele fiilor săi.

Tu, PreaSfântă Stăpână, care din neamul omenesc fiind ştii câte suferinţe au căzut asupra acestui neam, din pricina păcatelor lui; dăruitu-ne-ai Izvorul tău cel dătător de multe vindecări pe care-l prăznuim astăzi.

Tu ai făcut ca orbul să se rătăcească în căutarea izbăvirii, iar pe bunul şi blândul Leon să-l găsească şi să-i stingă setea cu apa izvorului tău şi prin spălare i-ai dăruit vederea. Dar nu numai orbul s-a îndulcit de mila ta, ci şi Leon pentru bunătatea inimii lui i-ai dăruit împărăţia Bizanţului.

Lui Iustinian împăratul i-ai dăruit vindecare de boala lui cea fără de leac şi tuturor celor ce au alergat cu credinţă le-ai dăruit izbăvire din multe feluri de boli, prin multele minuni date de Atotputernicul Dumnezeu prin mijlocirea ta de Maică, pe care cine le va putea spune după vrednicie şi ce grai le va putea grăi. De aceea şi noi acum cădem în genunchi în faţa milostivirii tale, ca uneia care cunoşti cât de mare este slăbiciunea noastră, cât de groaznică ne este căderea, cât de departe suntem de adevărata cale a dreptăţii dumnezeieşti; am căzut, ne-am depărtat toţi ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut.

Cine ne va ajuta, cine ne va ridica pe noi, dacă nu tu care eşti Maica noastră cea bună şi milostivă, care totdeauna mijloceşti la Fiul tău şi Dumnezeul nostru pentru iertarea păcatelor noastre celor multe, de aceea şi acum în această zi în care prăznuim amintirea Izvorului tău celui făcător de minuni, cădem la tine şi cu umilinţă ne rugăm, să mijloceşti la Cel Atotputernic şi Atotmilostiv, ca să trimită acestei ape sfinţite în această zi de praznic, darul Siloamului, puterea îngerului de la lacul Vitezda şi marea ta milostivire de la izvorul cel arătat lui Leon, ca să curăţească păcatele noastre şi să tămăduiască toată boala şi toată neputinţa noastră cea sufletească şi trupească, ca unde s-a înmulţit păcatul să prisosească harul şi unde lipseşte sănătatea să plinească această lipsă bogăţia darurilor Izvorului tău celui făcător de minuni.

Ca totdeauna binecuvântând pe Stăpânul şi pe tine mărindu-Te să ne învrednicim de împărăţia Fiului tău şi Dumnezeului nostru, ca să strigăm Ţie cu mulţumire miluieşte-ne pe noi Împărăteasă a Izvorului tămăduirii. Amin!

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu la praznicul Izvorului Tămăduirii

Cântarea 1

Irmos: Izvorăşte-mi acum, izvorule, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, dându-mi darul cuvântului, ca să laud izvorul tău, care izvorăşte viaţă şi har credincioşilor, că tu ai izvorât pe Cuvântul Cel într-un ipostas.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Locaş de tămăduire mai presus de fire se arată tuturor biserica ta cea sfântă, Fecioară! Că din moarte vădită ridică lămurit pe credincioşii care aleargă la dânsa şi izvorăşte tuturor mângâierea cea din belşug.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Din ceruri reverşi nouă daruri fără împuţinare, ceea ce eşti cu adevărat una; căci pe cel orb îl faci să vadă lumina, prin tina cea nouă, strigând tu de sus către Leon, mai presus de gând.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Bucură-te, Marie, bucură-te, ceea ce eşti lauda de obşte şi cinstită a neamului omenesc! Că Ziditorul tuturor peste tine S-a pogorât vădit, ca o picătură, arătându-te izvor nemuritor, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Luminat şi sfânt locaş al Stăpânului tuturor te ştiu pe tine, Fecioară şi izvor de nestricăciune, care ai izvorât pe Hristos, apa din care ne adăpăm.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Cât de mare dar ai dat împăratului, Izvorule şi Stăpână, sfărâmând prin apă tăria cea înfricoşătoare a pietrei, care oprea cu dureri cumplite scurgerea udului.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Dar neîmpuţinat curge din tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, izvorând din belşug, cu ajutorul tău cei şchiopi umblă, mulţimea celor leproşi se curăţeşte şi demonii se înăbuşă.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Tuturor credincioşilor le împarţi vindecare: împăraţilor şi popoarelor, sărmanilor şi ocârmuitorilor; săracilor şi bogaţilor, revărsându-le apa îndeobşte, Izvorule, ca pe un leac fără deosebire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu adevărat mai mult decât nisipul şi decât picăturile ploilor au crescut mulţimile minunilor izvorului tău, Fecioară, care neîncetat curg din belşug peste tot pământul, tămăduind degrab pe tot cel ce zace de boală grea.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Apă din izvorul tău, Stăpână Fecioară, s-a turnat peste sânul cel ros de răni chinuitoare al femeii şi îndată au încetat, prin stropire, durerile cele de moarte şi a cunoscut că s-a tămăduit de boala ei.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

De neînţeles şi mai presus de fire este cu adevărat ceea ce s-a făcut prin tine, Născătoare de Dumnezeu. Că apa izvorului tău se face tămăduire alungătoare de bolile cele pricinuitoare de moarte, ceea ce firea cu adevărat niciodată nu a văzut.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Neîncetat mă omoară vrăjmaşul cu aţâţările desfătărilor, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, izvorule; nu mă trece cu vederea, ci apucă înainte, ajutătoarea cea grabnică, şi din cursele lui mă izbăveşte, ca necurmat să te măresc pe tine, cea mult lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Grăite fiind cele cu adevărat minunate ale izvorului tău, curată Fecioară, umplu de uimire cugetul oamenilor; căci s-au făcut peste fire, sfinţind pe toţi credincioşii.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Grăit-au despre darul tău lâna, mana şi Siloamul şi stânca din care a ţâşnit apă, foişorul lui Solomon, apele Iordanului şi fântâna samarinencii.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Picăturile izvorului tău, curată Fecioară şi pe un mort au înviat, lucruri mai presus de cuvânt şi de pricepere! Că toate ale tale, prea curată, biruiesc judecata omenească.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Vindecă patimile mele, Fecioară, ceea ce ai uscat izvorul scurgerii de sânge, frigurile şi fierbinţeala aprinderii şi boala ofticei, oprirea udului şi curgerea pântecelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Cuvintele cântării te laudă pe tine, curată, ca pe ceea ce eşti cu adevărat izvor că ai născut mai presus de cuvânt pe Adâncul înţelepciunii, pe Cel ce a spânzurat norii în văzduh şi pământul pe ape.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Împiedicat-ai prăbuşirea scărilor, care ameninţa cu zdrobirea pe zugravii de acolo, o, izvorule prea sfânt, mântuind şi pe popor de cutremur, când s-a dărâmat locaşul.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Pântecele cel mai înainte sterp din pricina nerodirii l-ai dezlegat în chip vădit, prin apa izvorului tău; că tu ocroteşti şi naşterile de prunci, ca ceea ce ai născut pe Stăpânul a toate, rămânând fecioară.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Nici cuvântul, nici mintea, nici limba nu izbutesc să laude naşterea ta, curată! Ci neputincioase sunt şi se ruşinează faţă de tine şi înţelepciunea filozofilor şi măiestria ritorilor.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoare Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Din izvorul tău cel nesecat, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, îmi dăruieşti mie, izvorând pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvânt. Căci ca ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvântul, te rog să mă rourezi cu darul tău, ca să grăiesc ţie: Bucură-te, apă izbăvitoare!

Cântarea a 7-a

Irmos: Scoateţi, bolnavilor, din izvor tămăduiri! Că Preacurata face să curgă, din izvorul cel dumnezeiesc, îndulcirea cea adevărată, izvorând cu adevărat torentul desfătării. Pentru aceasta să ne adăpăm cu toţii, cu credinţă, din şuvoaiele cele îmbelşugate.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Minunile tale ne mai auzite, stăpână, pe toţi credincioşii care le aud îi umplu de mirare. Căci pe cei muţi şi surzi apa ta îi arată ca pe nişte bine grăitori; iar pe cei ce pătimesc cumplit îi tămăduieşte şi vindecare le dăruieşte.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Din văpaia durerilor scoţi pe cei ce aleargă la tine, curată, rourându-i cu ape din izvorul cel minunat că de ulcer se izbăveşte omul şi de pelagră, iar pe lepros îl vindeci şi cărbunele l-ai stins.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Tineri şi fecioare şi toţi oamenii, pe Stăpâna cu credinţă din suflet să o lăudăm în chip luminat, căci a vindecat străpungeri de cuie şi boli de ochi şi bubele cele rele şi umflături şi pe paralitic.

Cântarea a 8-a

Irmos: Dumnezeiască şi sfântă apă izvorăşte izvorul tău, Fecioară căci curgerea idropicilor o opreşte degrab cu dumnezeiasca chemare a harului, pentru aceasta te cinstim, izvorule, în veci.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Să lăudăm toţi, cu înţelepciune, apa cea sfântă şi de viaţă izvorâtoare că pornirea nădufului pe loc o opreşte şi liberă o face spre răsuflare. O! minunile tale, curată Născătoare de Dumnezeu!

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Ce gură va lăuda minunea naşterii tale, Prealăudată? Dar şi ce minte ar putea să privească izvorul minunilor tale şi în cuvinte să-1 prea slăvească? Nu este cu putinţă firii să laude cele ale tale.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Toată puterea morţii asupra ta s-a nimicit în întregime, împărătească şi Doamnă că tu ai izvorât pe împăratul, pe Viaţa cea fără de moarte, pe Hristos, Apa şi Mana, în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Apa izvorului tău covârşeşte toate apele, Fecioară curată, dăruind, la vedere, izbăvire de boli cumplite şi sufletelor toată tăria, ca una ce se varsă mai presus de fire.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Ca pe o izbăvire de boli, vedem toţi acest nou Siloam al izvorului tău, Fecioară că orbul a luat vedere şi toţi dobândim, neîncetat, sănătate şi viaţă.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Cei ce căutaţi sănătate, alergaţi la izvor! Căci curata Fecioară sălăşluieşte în apă. Saltă şi te bucură, mulţime a credincioşilor, precum se cuvine, că vei avea în sfântul locaş împlinirea cererilor.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

Înălţatu-s-a mai presus de ceruri apa izvorului tău şi cu curgerile ei a străbătut adâncurile pământului; aceasta este ambrozie a sufletului, nectar al credincioşilor, mierea cea din piatră şi împărtăşirea de mană.

Stih: ***Hristos a înviat din morţi!***

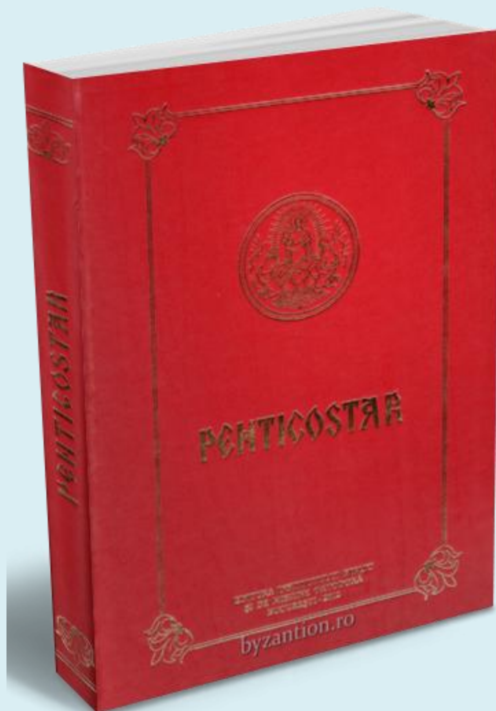
Veseleşti, Fecioară, pe credincioşi mai presus de fire, izvorând har din izvorul cel veşnic, dându-le lor putere asupra vrăjmaşilor, biruinţă pururea, sănătate şi pace şi plinirea cererilor.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, prea curată Fecioară şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe Fântâna cea pururea nesecată şi înviorătoare, pe dumnezeiescul izvor din care ţâşnesc şuvoaie de apă, cu un glas să-1 lăudăm cei ce îi cerem darul; că în fiecare zi curge şi arătând tămăduirile măcar ca pe curgerile râurilor. Pentru aceasta, după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem cu credinţă din Izvor putere neîm-

puţinată şi cu adevărat fără de moarte, care rourează arătat inimile celor bine credincioşi şi cu buzele să grăim: Tu eşti mângâierea credincioşilor.

Vineri în Săptămâna luminată (Penticostar)

Joi în Săptămâna luminată seara

La Doamne strigat-am… punem Stihirile pe 10 şi cântăm Stihirile învierii din Octoih 6 şi ale Izvorului 4.

Stihirile învierii, glasul al 6-lea:

Biruință având Hristoase asupra iadului, pe Cruce Te-ai suit, ca pe cei ce şedeau întru întunericul morții să-i înviezi împreună cu Tine, Carele eşti între morți slobod, Cela ce izvorăşti viață din lumina Ta, atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Astăzi Hristos moartea călcând, precum a zis, a înviat şi bucurie lumii a dăruit, ca toți strigând această cântare, să zicem aşa: Izvorule al vieții, lumina cea neapropiată, atotputernice Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

De Tine, Doamne, Cela ce eşti în toată zidirea, păcătoşii unde vom fugi ? În cer ? Însuți locuieşti. În iad? Ai călcat moartea. Întru adâncurile mării? Acolo este mâna

Ta, Stăpâne. La Tine scăpăm, Ţie căzând ne rugăm: Cela ce ai înviat din morți, miluieşte-ne pe noi.

Alte **Stihiri** ale lui Anatolie:

Cu Crucea Ta, Hristoase, ne lăudăm şi învierea Ta o cântăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Slavă puterii Tale, Doamne, că ai surpat pe cela ce avea stăpânirea morţii, înnoitu-ne-ai pe noi prin Crucea Ta, dăruindu-ne nouă viață şi nestricăciune.

Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm învierea Lui, că Crucea răbdând, cu moartea pe moarte a pierdut.

Şi **Stihirile** Izvorului celui de viață primitor, glasul al 6-lea:

Podobia: Toată nădejdea…

Lucruri minunate şi prea slăvite Stăpânul cerurilor a săvârşit din început întru tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană; pentru că de sus a picat arătat, ca o ploaie, în pântecele tău, dumnezeiască mireasă, izvor pe tine arătându-te; din care curge toată bunătatea şi îndestularea de tămăduiri. Izvorăsc şi faceri de bine, din destul, tuturor celor ce au nevoie de întărirea sufletelor şi de sănătatea trupului, prin apa Darului. (de două ori)

Mană cerească şi dumnezeiesc izvor al Raiului, pe tine, prea bine te numesc, Fecioară. Că curgerea şi darul izvorului tău au străbătut în cele patru părţi ale pământului, acoperindu-l cu minunile cele mai presus de fire; făcându-se această apă totdeauna şi tuturor după cerere. Pentru aceasta bucurându-ne noi, creştinii, alergăm cu credinţă şi scoatem din ea totdeauna sfinţenie dulce curgătoare.

Curgere de tămăduiri izvorăşti totdeauna, Fecioară, celor ce aleargă cu credinţă la izvorul tău, dumnezeiască Mireasă, că în dar verşi bogate vindecări celor bolnavi: pe cei orbi, care aleargă la tine, îi faci să vadă luminat; pe mulți şchiopi ai îndreptat şi pe slăbănogi ai întărit; şi pe cel mort l-ai înviat prin turnarea întreită a apei; şi ai vindecat patimile celor bolnavi de idropică şi de năduf.

Slavă… glasul al 6-lea.

Cine va spune, o izvorule, puterile tale! Că fiind plin de minuni neîmpuținate, faci multe şi mai presus de fire vindecări. O, darurile cele mari care le verşi tuturor! Că nu numai bolile cele cumplite, de la cei ce aleargă la tine cu dragoste, le goneşti, ci şi patimile sufleteşti le speli, curăţindu-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană; dând peste toate şi mare mila ta.

Şi acum…

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul unul născut, Acelaşi din tine, cea curată, a ieşit, negrăit întrupându-se; din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-se pentru noi, nu în două fețe fiind despărţit, ci în două firi fără de amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimen, glasul al 7-lea: Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea, Domnul este întărirea mea şi scăparea mea şi izbăvitorul meu.

Stih 1: Dumnezeul meu, ajutorul meu şi voi nădăjdui spre Dânsul.
Stih 2: Lăudând, voi chema pe Domnul şi de vrăjmaşii mei mă voi mântui.
Stih 3: Auzit-a din Biserica Sa cea sfântă glasul meu.

Apoi Ectenia: Să zicem toţi…

Apoi citim: Învredniceşte-ne, Doamne, în seara aceasta, fără de păcat să ne păzim noi. Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri şi lăudat şi prea slăvit este numele Tău în veci. Amin. Fie Doamne mila Ta spre noi, precum am nădăjduit întru Tine. Bine eşti cuvântat Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale. Bine eşti cuvântat Stăpâne, înţelepteşte-mă cu îndreptările Tale. Bine eşti cuvântat Sfinte, luminează-mă cu îndreptările Tale. Doamne, mila Ta este în veac; lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea. Ţie se cuvine laudă, Ţie se cuvine cântare, Ţie slavă se cuvine: Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Apoi: Să plinim ru-găciunile noastre…

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 6-lea: ***Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri şi pe noi pe pământ ne învredniceşte, cu inimă curată să Te slăvim.***

Apoi aceste **Stihiri** ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara…

Bucură-te, izvorule, cel de viață purtător; oceanule, cel înţelegător, care ca şi mări-le verşi minuni peste toată lumea, al doilea Siloame, care întreci curgerile Nilului cu vărsarea darului. Apă, care izvorăşti minunat ca dintr-o piatră şi care ai puterea Iordanului. Mană de mântuire, care te faci arătat bogată şi îndestulată spre tre-buinţa celui ce cere; Maica lui Hristos, Fecioară, care verşi lumii mare milă.

Stih: Sfinţit-a lăcaşul Său Cel Prea Înalt.

Cu cântări minunate să lăudăm credincioşii pe norul cel ceresc, care a plouat pe pământ picătura cea cerească, pe Hristos, dătătorul de viață, fără stricăciune. Pe apa cea dumnezeiască, cea vie, cea săltătoare şi izvorâtoare fără de moarte; pe mursa băuturii celei dumnezeieşti, care bându-se, niciodată nu se deşartă şi stinge setea care topeşte sufletele. Din care cei ce beau înțelepțeşte, varsă râuri dumnezeieşti dinlăuntrul minții, izvorând tuturor darul cel din destul.

Stih: Pornirile râului veselesc cetatea lui Dumnezeu.

Bucură-te, izvorul cel de viață primitor, care pururea izvorăşti daruri, fântâna tămă-duirilor, care toată tăria bolilor o arăţi a fi slabă şi neputincioasă. Vederea orbilor şi dumnezeiasca curățire a celor leproşi, care izvorăşti toată tămăduirea de neputinţă tuturor celor ce aleargă cu credinţă la Biserica ta. Locul de tămăduire cel mare de obşte, fără de plată cu adevărat şi gata. Maica lui Hristos Cuvântul, Cel ce iz-vorăşte lumii mare milă.

Slavă… glasul al 5-lea.

Să trâmbițăm prin cântări, o iubitorilor de praznic, să săltăm şi să dănțuim vese-lindu-ne în apele care de-a pururea izbucnesc, ale izvorului celui de viață aducător.

Împăraţii şi domnii să se adune şi să scoată din destul darul izvorului, că pe împăraţi a mântuit şi pe cei ce zăceau în pat, cu atingerea i-a sculat. Păstorii şi alţii toți adunându-ne să scoatem apa cea de mântuire din norul cel aducător de ploaie. Cei bolnavi vindecarea, cei din primejdii scăparea, cei însetaţi răcoreala; cei orbi ochii, cei surzi buna auzire, cei ce rău pătimesc şi cei ce sunt în primejdii de moarte, aducătoarea de viaţă. Toţi pe ceea ce izvorăşte pretutindenea credincioşilor ape de mântuire, lăudându-o, aşa să strigăm: Ceea ce izvorăşti ape pururea vii din izvorul tău, curată Fecioară, nu înceta rugându-te totdeauna pentru robii tăi.

Şi acum… glasul acelaşi:

Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: "Fraților!" și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Înviere. Și așa, așa să strigăm: "Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le".

Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le (de trei ori)

Și Otpustul.

La Utrenie

După început, slujba se pune pe cum s-a arătat Luni la Utrenie. După Ectenii cântăm Canonul Învierii cu Irmosul pe 8, şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 6.

Cântăm această slujbă, alcătuită de Nichifor Calist Xantopol, întru pomenirea Preasfintei Doamnei Stăpânei de Dumnezeu Născătoare, izvorului celui de viață primitor. Deşi n-am aflat această slujbă în tipicuri, s-a pus aici pentru dragostea Născătoarei de Dumnezeu.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Al lui Nichifor Calist Xantopol.

Cântarea 1-a

Irmos: Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paştile Domnului, Paştile! Că din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi cei ce cântăm cântare de biruinţă!

Cum izvorăşte mie, izvorule, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, dându-mi darul cuvântului, ca să laud izvorul tău care izvorăşte viață şi dar credincioşilor; că tu pe Cuvântul cel ipostatic l-ai izvorât nouă.

Casă de doctorie mai presus de fire se arată Biserica ta tuturor, curată Fecioară, că din moarte văzută, ridică arătat pe credincioşii cei ce aleargă la dânsa şi tuturor izvorăşte dulceaţă din destul.

Izvorăşti tu una din cer nouă daruri fără împuţinare cu adevărat, că pe cel orb l-ai făcut să vadă lumina prin tină nouă, strigând de sus mai presus de gând către Leon.

Ceea ce eşti lauda cea de obşte a tot neamului omenesc, prea cinstită, bucură-te Marie, bucură-te, că Făcătorul tuturor întru tine ca o picătură s-a pogorât arătat, arătându-te pe tine izvor nemuritor, dumnezeiască Mireasă.

Catavasia: Ziua învierii...

Cântarea a 3-a

Irmos: Veniţi să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, din Hristos, Cel ce a izvorât din mormânt, întru carele ne întărim.

Luminat şi sfânt lăcaş al Stăpânului tuturor te ştiu pe tine, Fecioară, şi izvor de nestricăciune, care izvorăşti apa, Hristos, din care ne adăpăm.

Cât de mare dar dai împăratului, Stăpână, izvorule, care a dezlegat prin apă firea pietrei cea înfricoşată, ce oprea cumplit curgerea udului.

Curge dar de prisosit din tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, izvorând din destul. Şi şchiopii sar prin tine, mulţimea celor leproşi se curăţeşte şi dracii se sugrumă.

Tuturor credincioşilor le dai vindecare: împăraţilor, domnilor, bogaților, săracilor şi celor supuşi; deobşte vărsându-le apa, Izvorule, tămăduire neamestecată din multe feluri le dăruieşti.

Condacul şi icosul Paştilor. Apoi **Sedealna**, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe fântâna cea pururea curgătoare şi vieţuitoare, pe izvorul cel dumnezeiesc care izvorăşte curgeri, cu un glas să-l lăudăm, cei ce cerem dar; că în toate zilele izvorăşte tămăduiri ca şi cum curgerile râurilor, nenumărate vindecări. Pentru aceasta după datorie apropiindu-ne cu dragoste, să scoatem cu credinţă din izvorul ei, sănătate neîmpuținată cu adevărat şi fără de moarte; care roureazā prin credinţă inimile celor binecredincioşi, şi cu buzele să strigăm: Tu eşti mângâierea credincioşilor.

Cântarea a 4-a

Irmos: La dumnezeiasca strajă, de Dumnezeu grăitorul Avacum, să stea împreună cu noi şi să arate pe îngerul cel purtător de lumină, care a grăit luminat: astăzi este mântuirea lumii, că a Înviat Hristos, ca cel Atotputernic.

Mai mult decât nisipul cu adevărat şi decât picăturile ploilor sunt mulțimile minunilor izvorului tău, Fecioară, care neîncetat roureazā din destul peste tot pământul şi pe tot cel ce este bolnav cumplit, degrab îl vindecă.

Peste sânul femeii cel cuprins de carchin, apă din izvorul tău s-a vărsat, Fecioară Stăpână, şi îndată prin vărsare au încetat durerile cele de moarte aducătoare şi carchinul drept a umbla s-a deprins.

Necuprins lucru este cu adevărat şi mai presus de fire cel ce s-a lucrat întru tine, Născătoare de Dumnezeu, că apa izvorului tău se face tămăduire bolilor celor cumplite şi de moarte aducătoare; care firea cu adevărat niciodată n-a văzut.

Totdeauna mă omoară pe mine vrăjmaşul cu asuprelile desfătărilor, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, izvorule, nu mă trece cu vederea, grăbeşte ajutătoarea cea grabnică şi mă izbăveşte din cursul lui, ca să te laud de-a pururea pe tine cea mult lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Să mânecăm cu mânecare adâncă, şi, în loc de mir, cântare să aducem Stăpânului, şi să vedem pe Hristos, Soarele dreptăţii, tuturor viaţă răsărind.

Vestindu-se, Fecioară, minunile izvorului tău, cu adevărat spăimântează gândul omenesc, că mai presus de fire sunt şi pe toţi credincioşii sfinţind.

Povesteşte lâna şi mana şi Siloamul şi piatra ceea ce a izvorât şi pridvorul lui Solomon, darul tău şi apele Iordanului şi puţul samarinencei.

Picăturile izvorului tău, prea curată Fecioară, şi pe mort a înviat, lucru mai presus de cuvânt şi de gând, că toate ale tale, prea curată, biruiesc cuvântul omenesc.

Vindecă patimile mele, Fecioară, ceea ce ai uscat izvorul curgerii sângelui şi frigul şi aprinderea înfocării şi boala ofticii, oprirea udului şi urdinarea pântecelui.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pogorâtu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului, şi ai sfărâmat încuietorile cele veşnice, care ţineau pe cei legaţi, Hristoase, şi a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt.

Cuvintele Cuvântului te laudă pe tine, ca pe un izvor adevărat, Curată, că pe adâncul înţelepciunii mai presus de cuvânt l-ai născut, pe Cel ce a spânzurat în văzduh cele umede şi pământul pe ape.

Sprijinit-ai căderea scărilor, care îngrozeau cu zdrobire pe zugravii cei de acolo, o prea sfântă fântână, care ai mântuit pe norod de căderea casei de cutremur.

Pântece mai de mult neroditoare pentru sterpiciune ai dezlegat arătat cu curgerile izvorului tău, că şi naşteri le dai, ca ceea ce ai născut pe Stăpânul tuturor.

Nici cuvântul, nici mintea, nici limba, nu pot să laude naşterea ta, Curată, ci slăbeşte întru tine şi se defaimă judecata filozofică şi podoaba ritorilor.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Din cel nedeşertat, izvorând tu apele darului tău mai presus de cuvânt, dăruieşte-le mie, izvorule cel pururea curgător, dăruit de Dumnezeu cu daruri; căci ca ceea ce ai născut mai presus de gând pe Cuvântul, rogu-mă, roureazä-mă cu darul tău, ca să strig ție: Bucură-te, ceea ce eşti apă de mântuire.

Icos: Preacurată de Dumnezeu Născătoare, ceea ce ai născut fără stricăciune pe Cuvântul Tatălui cel mai-nainte de veci, lărgeşte gura mea, prea cinstită, îndemnându-mă spre lauda ta, ca să te slăvesc, strigând către izvorul tău acestea: Bucură-te, fântâna bucuriei celei neîncetate;
Bucură-te, izvorule al frumuseţii celei negrăite;
Bucură-te, dezlegarea tuturor bolilor;
Bucură-te, înecarea tuturor patimilor.
Bucură-te, râule cel prea limpede, care faci sănătoşi pe cei credincioşi;
Bucură-te apa care dai darul celor bolnavi în multe feluri.
Bucură-te, curgerea înţelepciunii care curăţeşti necunoştinţele;
Bucură-te, amestecare, care pică dumnezeiască dulceaţă a inimii.
Bucură-te, năstrapa manei, cea de viaţă purtătoare;
Bucură-te baie şi mursă de Dumnezeu izvorâtă;
Bucură-te, ceea ce izvorăşti linişte a neputinţelor;
Bucură-te ceea ce stingi văpaia bolilor.
Bucură-te, ceea ce eşti apă de mântuire.

Sinaxar în Vinerea cea luminată întru care se face pomenirea Izvorului celui de viaţă aducător al PreaSfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare

Stih: Mană, Siloam şi pridvor al lui Solomon prea minunat;
Fecioară, izvorul tău se arată, la tot cel ce se vindecă cu adevărat.

În Vinerea săptămânii celei luminate, prăznuim înnoirea Bisericii Preasfintei Stăpânei noastre şi Maicii lui Dumnezeu, care se numeşte izvor de viață dătător.

Încă facem pomenirea şi minunilor celor mari şi mai presus de fire ce s-au făcut întru acea Biserică de Maica lui Dumnezeu.

Această Biserică mai întâi o a ridicat marele împărat Leon, ce se numeşte şi Marchelie, în anul de la Naşterea lui Hristos patru sute cincizeci şi patru. Că acesta fiind om bun şi smerit şi pentru milostivirea ce avea mai-nainte până a nu se sui pe scaunul împărăţiei, umblând pe lângă acel loc, a aflat pe un om orb rătăcind. Şi luându-l pe el de mână, îl povăţuia. Şi ajungând el acolo aproape unde era izvorul acesta, s-a făcut sete orbului şi se ruga lui Leon, ca să-i stingă acea sete cu apă.

Acesta mergând înlăuntrul pădurii aceleia, care era plină de copaci deşi şi de alte saduri de mai multe feluri, căuta apă şi neaflând, s-a întors înapoi trist.
Şi întorcându-se a auzit glas de sus zicându-i: ***Nu trebuia, Leone, să te fi ostenit, căci apa este aproape.*** Deci, întorcându-se iarăşi să caute şi ostenindu-se mult şi neaflând, iarăşi s-a făcut glas ca şi întâi şi i-a zis lui: ***Împărate Leone, intră în partea cea mai dinlăuntru a acestei păduri dese, că vei afla un loc şi ia dintr-însul cu mâinile tale apă tulbure şi stinge setea orbului şi să ungi cu tină şi ochii lui cei întunecaţi şi îndată vei cunoaşte cine sunt eu, că de multă vreme locuiesc în locul acesta.***

Deci Leon a făcut precum i-a poruncit lui glasul acela şi îndată a văzut orbul. Şi după proorocia Maicii lui Dumnezeu, peste puţină vreme a stătut Leon împărat. Şi a zidit acolo la acel izvor, el întâi, Biserică cu cheltuiala sa, precum se vede astăzi.

Şi deoarece se făceau prea multe minuni în toate zilele întru acea Biserică, după mulţi ani împăratul Iustinian cel mare, căzând în boala opririi udului, şi pătimind rău de acea boală, a dobândit acolo tămăduirea sa. Şi vrând să aducă mulţumire Maicii Cuvântului a zidit acea Biserică din nou şi a făcut-o mai mare şi mai frumoasă.

Dar şi aceasta dărâmându-se de multe cutremure, mai pe urmă împăratul Vasilie Machedon şi fiul său Leon înţeleptul, o a zidit şi o a dres iarăşi.

Pe vremea lor această fântână făcea şi mai multe minuni că bubele cele umflate şi opririle udului şi oftica şi alte boli nenumărate a vindecat; şi bubele cele roşii ce le zic carchin sau brâncă şi multe feluri de curgeri de sânge la împărătese şi la alte femei şi feluri de friguri de a treia zi şi de a patra zi şi alte bube cu puroi şi furnicei şi sterpiciuni a dezlegat.

Prin darul izvorului acestuia şi împăratul Constantin Porfirogenitul s-a născut din împărăteasa Zoi.

A înviat acest izvor şi pe un mort care era din Tesalia încă mergând acela la acel izvor, a murit pe cale şi când era să moară şi era să-i iasă sufletul, s-a rugat corăbierilor să-l ducă acolo la Biserica izvorului şi să toarne trei ciuturi de apă dintru acel izvor peste dânsul, când vor vrea să-l îngroape; şi a făcut corăbierii aşa şi după ce au turnat apa, a înviat mortul.

Iar după mulţi ani, când era să cadă acea Biserică mare, s-a arătat Născătoarea de Dumnezeu şi o a ţinut până ce s-a strecurat poporul de a ieşit afară.

Feluri de draci apa aceea a gonit de acolo şi pe mulţi legaţi din temniţă i-a dezlegat şi pe împăratul Leon cel înţelept de piatră l-a vindecat şi femeii lui, Teofana, nişte friguri foarte cumplite le-a stins; şi pe fratele său Ştefan patriarhul l-a scăpat de oftică.

Şi lui Ioan, patriarhul Ierusalimului i-a vindecat auzul ce se stricase. Vindecat-a şi pe Tarasie Patriciul de nişte friguri foarte cumplite. Şi pe mama lui, Magistrisa, şi pe feciorul lui Stilian l-a vindecat de oprirea udului şi pe oarecare femeie anume Stizina o a izbăvit de boala de pântece.

Şi împăratul Roman, care era din Lacapa, s-a vindecat de încuierea stomacului, tot cu acea apă; asemenea şi împărăteasa lui.

În Haldeea pe monahul Perperin şi pe ucenicul lui i-a vindecat Maica lui Dumnezeu prin chemare; asemenea şi pe monahul Matei şi Meletie care erau pârâţi la împăratul. Şi patricii şi protospătarii şi alţii nenumăraţi, a căror nume cine-i va mai putea spune!

Alătură-se încă şi vindecarea ce s-a făcut la un Ishiot şi la un Ştefan. Şi ce limbă va putea spune, câte minuni a făcut şi face acea apă până astăzi! Mai mult decât picăturile ploii şi decât stelele şi decât frunzele mulţime de minuni, care şi noi în vremile noastre am văzut; că, cangrene şi otrăvile cele aducătoare de moarte şi negi şi brânca şi leprele şi gubăviile, mai presus de fire le-a vindecat, şi alte umflături a vindecat şi durerile ochilor şi albeţele şi curgerile lacrimilor; încă şi boala de idropică a unui Ioan Varag, şi pe alt Varag l-a vindecat de nişte furnicei cumpliţi şi pe un Marcu Ieromonahul de o umflătură ce se ivise în obraz şi pe o jupâneasă ce zăcuse cincisprezece ani o a sculat.

Între acestea şi pe un monah Macarie l-a vindecat de piatră; altele multe, pe care a le spune cu cuvântul nu este cu putinţă, care a făcut şi face şi niciodată nu încetează.

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Apoi:

Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim, numele Tău numim. Veniţi toţi credincioşii să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a

venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, lăudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat. (de 3 ori)

Înviind Iisus din mormânt, precum mai înainte a zis, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică şi mare milă. (de 3 ori)

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, făcându-se om, pătimeşte ca un muritor, şi prin patimă pe cel muritor îl îmbracă în podoaba nestricăciunii, Cel ce Unul este binecuvântat Dumezeul părinţilor şi prea slăvit.

Luați cei bolnavi vindecări, că cea Preacurată varsă din dumnezeiasca fântână dulceața cea adevărată, pârâu al desfătării cu adevărat izvorând. Pentru aceasta să ne adăpăm cu credință din aceste curgeri îndestulate.

Minunile tale cele neauzite, Stăpână, fac să se minuneze toți credincioşii cei ce le aud, că pe cei muți şi surzi, ca şi cum ar fi bine grăitori îi face apa ta, şi pe cei ce pătimesc cumplit îi tămăduieşte şi vindecare le dăruieşte.

Scoți din cuptorul necazurilor rourând cu apele cele din izvorul tău cel minunat pe cei ce aleargă la tine, Preacurată, că de bubă rea se tămăduieşte omul şi de gubăvie; pe leproşi îi vindeci şi durerile cele arzătoare le-ai stins.

Tinerele şi fecioarele şi toţi oamenii, cu credinţă, din suflet, să o lăudăm luminat pe Stăpâna, că găuri de urcioare din ochi, uscăciuni şi funicei răi şi umflături şi pe unii slăbănogi a vindecat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Aceasta numită şi Sfânta Zi, una a sâmbetelor, Împărătească şi Doamnă, al praznicilor praznic şi sărbătoare este a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pe Hristos întru toţi vecii.

Dumnezeiască şi cinstită apă izvorăşte izvorul tău, Fecioară că curgeri de idropică opreşte degrab cu chemarea dumnezeiescului dar. Pentru aceasta pe tine, izvorule, te cinstim întru toți vecii.

Toți să lăudăm înţelepţeşte apa cea cinstită şi de viață izvorâtoare, că pornirea cea de năduf pe loc o opreşte şi slobodă face suflarea; o minunile tale, de Dumnezeu Născătoare curată!

Ce gură va lăuda minunea naşterii tale, Prealăudată? Încă şi ce minte va putea să socotească şi cu cuvinte să slăvească izvorul semnelor tale? Nu este cu putinţă firii să laude pe cele ale tale.

Toată puterea morţii a pierit degrab, prin tine, o Împărătească şi Doamnă, că ai izvorât pe Împăratul, viaţa cea fără de moarte, pe Hristos, apa şi mana cea veşnică.

Cântarea a 9-a

Irmos: Luminează-te, luminează-te noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum şi te bucură Sioane; iar tu curată Născătoare de Dumnezeu, veseleşte-te întru Învierea Celui născut al tău.

Pe toate apele le covârşeşte, Fecioară curată, apa izvorului tău, care dăruieşte arătat vindecare de boli cumplite şi sufletelor toată sănătatea, ca ceea ce varsă mai presus de fire.

Acest nou Siloam al izvorului tău îl vedem toţi, Fecioară, izbăvitor de tot felul de boli; că cel orb primeşte vederile şi toţi luăm pururea deplină sănătate pe lângă viaţă.

Cei ce căutaţi sănătate, alergaţi la izvor, că Doamna Fecioara petrece lângă apă. Saltă şi te veseleşte cum se cuvine, mulţimea credincioşilor, că iată vine în Biserică, spre îndestularea cererilor.

Înălţatu-s-a apa izvorului tău mai presus de ceruri şi adâncurile pământului le-a înconjurat cu curgerile; aceasta este hrana sufletului şi băutura credincioşilor, miere din piatră şi dare de mană.

Veseleşte-te, Fecioară, pe Împăratul mai presus de fire, izvorând dar pururea curgător din izvor, dând acestuia putere asupra vrăjmaşilor, biruinţă pururea, sănătate şi pace şi plinirea cererilor.

Luminânda praznicului: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o, Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Şi a izvorului: Izvor eşti cu adevărat al apei celei vii, Stăpână, că speli bolile cele cumplite ale sufletelor şi ale trupurilor, numai cu atingerea ta, ceea ce ai izvorât pe Hristos, apa cea de mântuire.

La Laude

Toată suflarea…

Punem **stihirile** pe 8 şi cântăm 4 stihiri ale învierii din octoih, glasul al 6-lea.

Crucea Ta, Doamne, viață şi înviere norodului Tău este şi spre dânsa nădăjduindu-ne, pe Tine Dumnezeul nostru Cel ce ai înviat Te lăudăm, miluieşte-ne pe noi.

Îngroparea Ta, Stăpâne, Raiul a deschis neamului omenesc şi din stricăciune izbăvindu-ne, pe Tine, Dumnezeul nostru, Cel ce ai înviat, Te lăudăm, miluieşte-ne pe noi.

Cu Tatăl şi cu Duhul pe Hristos să-l lăudăm, pe cel ce a înviat din morţi şi către Dânsul să strigăm: Tu eşti viaţa noastră şi învierea, miluieşte-ne pe noi.

A treia zi ai înviat, Hristoase, din mormânt precum este scris şi împreună ai sculat pe strămoşul nostru. Pentru aceasta Te şi slăveşte neamul omenesc şi laudă învierea Ta.

Alte **stihiri** ale Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Apa izvorului de mântuire este tuturor celor neputincioşi, deci, să ne apropiem cu credinţă şi să luăm dar.

Fântâna cea de viață izvorâtoare a izvorului celui fără de moarte, dăruieşte tuturor celor ce vin cu dragoste mulţime de vindecări, rămânând neîmpuţinată.

Întăreşte sufletele apa Fecioarei. Deci, cei ce suntem întru întinăciunile patimilor, să alergăm la ea şi să le spălăm în dumnezeiescul ei izvor.

Năstrapa cea sfinţită izvorăşte mana cea de prisosit, din prea curatul său pântece, adică pe Stăpânul. Deci, toţi să scoatem ce este nouă de trebuinţă.

Apoi stihirile Paştilor, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Antifoanele Paştilor, Apostolul şi Evanghelia zilei şi ale Născătoarei de Dumnezeu, caută-le la 8 septembrie. Chinonicul praznicului.

Prochimen, glasul al 4-lea: Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate întru înţelepciune le-ai făcut.

Stih: Binecuvântează suflete al meu pe Domnul. Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte.

Din Faptele Sfinţilor Apostoli, citire:

Faptele Sfinţilor Apostoli: III, 1-8
În zilele acelea,
1. Iar Petru şi Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.
2. Şi era un bărbat olog din pântecele mamei sale, pe care-l aduceau şi-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,
3. Care, văzând că Petru şi Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.
4. Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Priveşte la noi;
5. Iar el se uita la ei cu luare-aminte, aşteptând să primească ceva de la ei.
6. Iar Petru a zis: Argint şi aur nu am; dar ce am, aceea îţi dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!
7. Şi apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat şi îndată gleznele şi tălpile picioarelor lui s-au întărit.
8. Şi sărind, a stat în picioare şi umbla, şi a intrat cu ei în templu, umblând şi sărind şi lăudând pe Dumnezeu.

Aliluia, glasul al 8-lea: Lăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne.

Evanghelia de la Ioan

Ioan: II. 13-22
12. După aceasta S-a coborât în Capernaum, El şi mama Sa şi fraţii şi ucenicii Săi, şi acolo n-a rămas decât puţine zile.
13. Şi erau aproape Paştile iudeilor, şi Iisus S-a urcat la Ierusalim.

14. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani.
15. Şi, făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu, şi oile şi boii, şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele.
16. Şi celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luaţi acestea de aici. Nu faceţi casa Tatălui Meu casă de negustorie.
17. Şi şi-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: "Râvna casei Tale mă mistuie".
18. Au răspuns deci iudeii şi I-au zis: Ce semn ne arăţi că faci acestea?
19. Iisus a răspuns şi le-a zis: Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica.
20. Şi au zis deci iudeii: În patruzeci şi şase de ani s-a zidit templul acesta! Şi Tu îl vei ridica în trei zile?
21. Iar El vorbea despre templul trupului Său.
22. Deci, când S-a sculat din morţi, ucenicii Lui şi-au adus aminte că aceasta o spusese şi au crezut Scripturii şi cuvântului pe care Îl spusese Iisus.

La masă se face mângâiere fraţilor şi după masă cântăm această **stihiră** a Născătoarei de Dumnezeu: Pe apa izvorului cea de viață izvorâtoare, pe mana ceea ce rourează-roua nemuritoare, pe dumnezeiasca hrană şi băutura cea minunată, pe mierea cea din piatră, cu credinţă să o cinstim.

Rugăciuni către Maica Domnului, Izvorul Tămăduirii la vreme de necaz obştesc şi de prigoană a Bisericii

Preacurată, prea nevinovată, prea milostivă, prea lăudată, pururea Fecioară Născătoare de Dumnezeu Marie, izvor al dumnezeieştii tămăduiri, grabnic ascultătoare şi eliberatoare, apărătoare nebiruită a creştinilor, mijlocitoare statornică către făcătorul, nădejdea, acoperământul şi ajutorul celor ce aleargă la tine, îţi cer dumnezeiasca ta înţelegere. Nimeni din cei ce au venit la tine nu a ieşit afară lepădat, curată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ci, cerând harul, a primit darul cererilor celor de folos.

Şi noi, păcătoşii şi nevrednicii robii tăi, intrând cu nevrednicie în prea curata ta casă, în această Sfântă mănăstire, alergăm către tine, scăparea noastră, apărătoarea noastră, nădejdea, acoperământul, ajutorul nostru, iar tu, ca Maica noastră duhovnicească, prea iubitoare şi prea milostivă asculţi cererile noastre.

În aceste zile viclene, când, după cum profetul David zicea, cel cuvios pe pământ nu mai este şi tot omul este mincinos, iar cei ce fac binele au pierit, căci până la unul cu toţii s-au sfârşit; când a fugit dragostea celor mulţi, pentru că s-a înmulţit fărădelegea, credinţa s-a micşorat şi după cuvântul de Dumnezeu propovăduitorului Pavel, gura lui Hristos, oamenii au devenit - unii mai mult, iar alţii mai puţin - iubitori de sine, iubitori de argint, înşelători, trufaşi, hulitori, nemulţumitori, neştiutori, neînfrânaţi, neiubitori de bine, trădători, iubitori de plăcere, având doar chip de evlavie şi nu şi lucrare a acesteia; deci în această stare de plâns a oamenilor din această generaţie vicleană şi păcătoasă, a găsit prilej potrivit începătorul întunericului, adâncul urâciunii, şarpele cel din vechime, stricatul, vicleanul şi prea

răul diavol ca să-şi arunce toate puterile lui, toate oştile lui, toţi slujitorii lui văzuţi şi nevăzuţi asupra Bisericii Ortodoxe, asupra prea curatei şi nenuntitei mirese a lui Hristos, ca fiarele cele sălbatice urlând şi ca lupii cei sălbatici apucând şi sfâşiind şi împrăştiind oile.

Iar cei rânduiţi de Domnul pentru a se îngriji şi a păzi oile, cu puţine excepţii, s-au făcut ajutători ai stăpânului întunericului, îngrijindu-se cum să predea turma lupilor celor eretici. Alţii, văzându-i pe lupi apucând şi sfâşiind oile, fiind năimiţi, au fugit şi au lăsat oile, iar corabia bisericii, din cauza vânturilor celor puternice şi a valurilor celor furioase, a multelor războaie văzute şi nevăzute, dinăuntru sau dinafară, este în pericol să se scufunde.

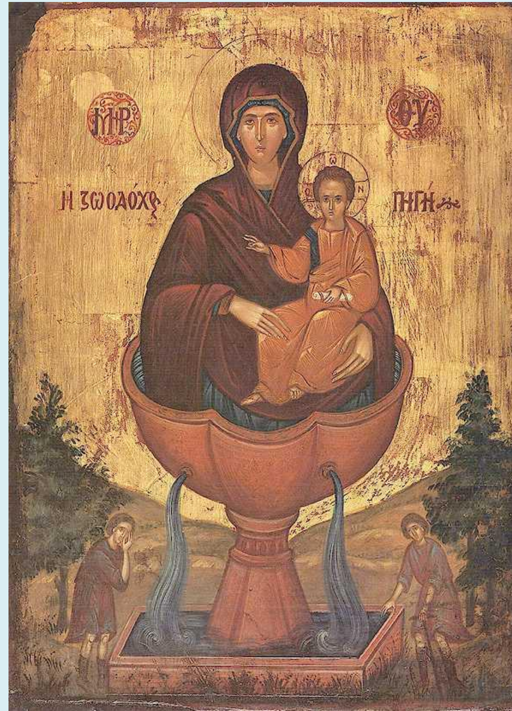
Maica noastră duhovnicească, izvorule al tămăduirilor, noi cei mici, cei păcătoşi, cei nevrednici robi ai tăi şi fii ai tăi duhovniceşti, mădularele cuvântătoare ale turmei lui Hristos, ale acestei alese a lui Biserici Ortodoxe, ca nişte bolnavi şi neputincioşi, cu frică de a nu fi sfâşiaţi de lupii cei turbaţi, ca nişte oameni cu puţină credinţă, neputând să ne împotrivim mâniei valurilor sălbatice ale ereticilor, scăpăm cu pocăinţă şi cu lacrimi la ajutorul tău cel nebiruit şi la acoperământul tău cel tare.

Întinde, Stăpână, acoperământul tău cel tare şi ocroteşte-ne pe noi, fiii tăi, sub acoperământul aripilor milostivirii tale şi al dragostei tale de Maică şi păzeşte-ne de încornoraţii cei nevăzuţi, care caută să ne sfâşie pe noi. Păzeşte şi mănăstirea ta şi fiii tăi de toată erezia cea deşartă, de toată rătăcirea şi de orice alt rău. Mijloceşte către Fiul tău şi Dumnezeul nostru pentru iertarea păcatelor noastre, pentru luminarea sufletelor şi a cugetelor noastre, pentru călăuzirea pe calea adevărului, pentru întărirea noastră în adevărata credinţă ortodoxă şi pentru predaniile cele apostolice şi patristice. Ţine-ne pe noi în dragostea cea adevărată şi curată către aceasta şi către aproapele nostru, întăreşte-ne pe noi în tine, spre mărturisirea şi spre lupta virtuţii şi descoperă-ne nouă voia lui Dumnezeu cea prea bună, cea desăvârşită.

Mijloceşte către Fiul tău să-i lumineze pe arhierei, să se pocăiască, să se spovedească, să fie apărătorii viteji ai canoanelor şi predaniilor apostolice şi patristice, şi nu înşelători şi călcători ai acestora. Să-i lumineze pe mai marii ţării acesteia ca să lase necuviinţa, certurile dintre ei şi ambiţiile politice, să se înţeleagă, să se împace cu mai marii bisericii, căci unde sunt trufiile, ambiţiile şi luptele, acolo este toată stricăciunea. Să îi unească pe toţi întru una sfântă, sobornicească şi apostolească biserică, într-o singură credinţă, într-un botez, precum ne-au predanisit de Dumnezeu purtătorii Părinţi la cele şapte sfinte sinoade ecumenice. Să ne ierte şi să ne

mântuiască pe noi toţi după marea şi bogata Sa milă şi să ne învrednicească de bună pocăinţă, de sfârşit bun şi de Împărăţia Cerurilor. Amin.

Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pentru libertate, pentru încetarea mâniei Domnului şi pentru pacea întregii lumi

Preasfântă Stăpână, Împărăteasa cerului şi a pământului, Maica lui Dumnezeu şi Maica duhovnicească a noastră, a păcătoşilor, apărătoare, acoperământ, ajutor, nădejde şi scăpare a celor ce aleargă la tine. Întru tine îndrăznim, întru tine ne lăudăm şi către tine este toată nădejdea noastră. La tine scăpăm şi pe tine te chemăm din tot sufletul şi din toată inima, mijloceşte prea binecuvântată şi prea lăudată, către iubitorul de oameni, Fiul tău şi Dumnezeul nostru, şi roagă-L să treacă cu vederea multele şi nenumăratele noastre păcate.

Mărturisim că am păcătuit cu toţii, am călcat legea lui Dumnezeu, am nedreptăţit, nimic nu am făcut precum ni s-a poruncit nouă şi nimic bun în noi nu este. Am păcătuit, călcând dumnezeieştile porunci ale Domnului şi desconsiderând dumnezeieştile aşezăminte. Am păcătuit şi pentru aceasta după dreptate suntem pedepsiţi. Este aprinsă în flăcări întreaga lume, nu doar ca în Sodoma şi Gomora, ci dintr-o latură în alta a pământului şi în aceste înfricoşătoare flăcări, pe care le-au aprins pe de o parte multele noastre păcate, pe de altă parte mânia lui Dumnezeu şi nevoia dreptăţii sale, în aceste flăcări ard oraşe şi sate, bărbaţi şi femei, bătrâni, tineri şi

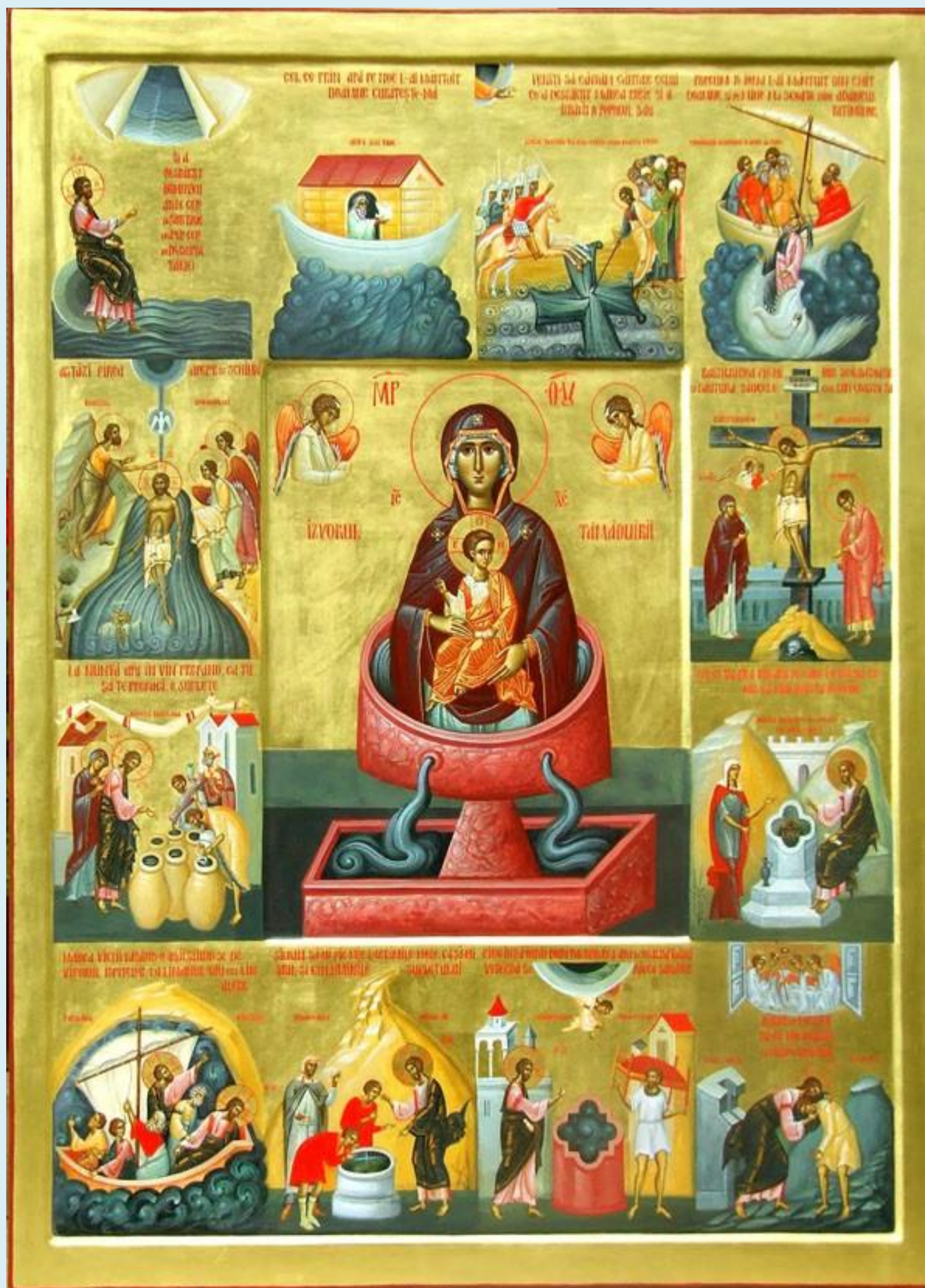
copii. Ard şi bogaţii, şi săracii, şi cei mici, şi cei mari… O, blestematule păcat, câte rele aduci în lume şi noi nefericiţii nu vrem să te lăsăm pentru că ne-am obişnuit cu tine. Iar în această vrednică de plâns stare în care ne găsim, doar o singură nădejde ne-a rămas, o singură mângâiere şi un singur ajutor. Tu, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu şi numai tu, ca Maică a Ziditorului tuturor, poţi să ne ajuţi şi să ne izbăveşti din aceste multe primejdii şi ispite care ne-au împresurat.

Are dreptate Fiul tău şi Dumnezeul nostru să ne strice pe toţi, căci cu toţii am păcătuit şi am călcat legea Sa. Dar, Maică a milostivirii, a milei şi iubirii de oameni, dacă există oameni care te hulesc - pe tine, pe Fiul tău şi pe Dumnezeul nostru - există însă şi oameni, puţini între cei aleşi, care îşi pleacă evlavios genunchii sufletului şi ai trupului şi te roagă şi te slăvesc, te cinstesc şi se închină ţie şi Fiului tău şi Dumnezeului nostru.

Iar noi, păcătoşii care am venit astăzi în această Sfântă biserică a ta, plecându-ne genunchii sufletului şi ai trupului, te rugăm din tot sufletul şi din toată inima noastră, pentru marea şi nemăsurata ta dragoste, pentru mijlocirile şi compătimirea, pentru milostivirea şi iubirea de oameni pe care le ai, Stăpână Preasfântă, către noi şi către întregul neam omenesc, pentru cei puţini aleşi, pentru pruncii cei fără de răutate, milostiveşte-te spre noi şi mijloceşte către Unul Născut Fiul Tău şi Dumnezeul nostru, să înceteze mânia Sa, urgia Sa şi să ne elibereze pe noi dintre vrăjmaşii cei văzuţi şi cei nevăzuţi, să dea pace şi unire poporului nostru, pace întregii lumi, luminare întru toate oamenilor, ca toţi să fie o singură turmă şi un singur păstor. Şi dintr-o gură şi o inimă să slăvească prea cinstitul şi de mare cuviinţă nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi să te laude şi să te mărească pe tine, prea binecuvântată şi prea slăvită Născătoare de Dumnezeu, Fecioară Maria, acoperământul, ajutorul şi mântuirea neamului nostru. Amin.

(în: Fericitul Filotei Zervakos, Sfaturi, minuni, rugăciuni, Edturile Sophia şi Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2005)

Minunile făcute de Maica Domnului la Izvorul Tămăduirii

Vineri, în Săptămâna luminată, se prăznuieşte sfinţirea bisericii Preasfintei Stăpânei noastre şi Maicii lui Dumnezeu, a Izvorului celui de viaţă purtător. Şi se mai face şi pomenirea minunilor celor mai presus de fire, care s-au săvârşit de către Maica lui Dumnezeu în acest sfânt locaş.

Biserica aceasta şi-a luat începutul de la împăratul Leon cel Mare, care se mai numea şi Machelie. Fiind acela om bun şi prea blând, mai înainte de a se sui pe tronul împărăţiei, pe când se număra încă între oamenii obişnuiţi, umblând prin locurile acelea, a dat peste un orb rătăcit şi l-a luat de mână ca să-l călăuzească. Şi ajungând aproape de locul unde s-a ridicat mai târziu biserica, orbul a fost cuprins de o sete arzătoare şi l-a rugat pe Leon să-i dea apă ca să-şi astâmpere setea. Iar Leon, pătrunzând în desişul din apropiere, căuta apă; căci pe atunci locul acela era acoperit cu tot felul de arbori şi desişuri de verdeaţă creşteau pe el. Şi negăsind pe acolo apă, s-a întors întristat.

Dar pe când se întorcea, i-a sunat în urechi glas de sus, care i-a zis: «Nu e nevoie să te osteneşti, Leone, căci apa este aproape!».

Dar întorcându-se din nou, Leon căuta. Şi ostenindu-se iarăşi mult, din nou a auzit glasul acela, care i-a zis: «Pãtrunde, Leone împărate, mai adânc în pădurea aceasta şi luând cu mâinile apă tulbure, potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui cei întunecaţi şi vei cunoaşte de îndată cine sunt eu, care sălăşluiesc aici de multă vreme».

A făcut deci Leon precum îi spusese glasul şi îndată orbul a început să vadă. Şi ajungând Leon împărat, potrivit proorociei Maicii Domnului, a zidit lângă acel izvor, cu multă cheltuială, biserica ce se vede şi astăzi.

Minuni nenumărate s-au făcut în acea biserică.

După oarecare trecere de vreme şi Justinian, marele împărat al romanilor; care suferea de o boală grea, a dobândit aici vindecare; mulţumind pentru aceasta Maicii Cuvântului, a ridicat o biserică şi mai mare, care însă, crăpându-se de diferite cutremure, a fost rezidită în cele din urmă de către împăratul Vasile, macedoneanul şi de fiul său, Leon, înţeleptul.

Pe vremea lor, izvorul de aici a şi săvârşit numeroase minuni: a vindecat multe boli şi a tămăduit nenumărate feluri de răni, molime şi alte suferinţe.

***

A înviat izvorul acesta şi un mort; acesta era din Tesalia şi plecând el cu corabia spre izvor, s-a săvârşit pe cale. Când era să moară şi-şi dădea duhul, a rugat pe corăbieri să-l ducă de acolo la biserica Izvorului şi să-l îngroape, după ce vor turna peste dânsul trei ciuturi de apă. Ei au făcut aşa, iar mortul, fiind stropit cu apă, a înviat.

***

După multă trecere de vreme, când sta să cadă acea mare biserică, arătându-se Născătoarea de Dumnezeu, a sprijinit-o până ce mulţimea strânsă din împrejurimi s-a scurs afară.

Apa aceea, când a fost băută, a alungat mulţi demoni şi a slobozit pe cei legaţi din temniţe.

***

Pe împăratul Leon, înţeleptul l-a vindecat de piatră la rinichi şi a potolit frigurile foarte cumplite ale soţiei lui, Teofana şi pe fratele lui, Ştefan patriarhul, l-a izbăvit de oftică şi pe patriarhul Ioan al Ierusalimului l-a vindecat de surzenie.

***

Pe marele dregător Tarasie l-a vindecat de nişte friguri prea cumplite, ca şi pe maica lui, Maghistrisa, iar pe fiul său, Stelian, l-a tămăduít de o boală de rinichi.

***

Pe o femeie cu numele de Shizina a izbăvit-o de o boală de stomac.

***

Iar împăratul Roman Lecapenul s-a tămăduít cu apă de la acest Izvor de o boală de stomac; la fel, şi soţia lui.

***

În Haldeea, Maica Domnului a vindecat pe călugărul Peperin şi pe ucenicul lui, la rugăciunea lor; la fel şi pe călugărul Matei şi pe Meletie, care fuseseră pârâţi împăratului.

A mai vindecat şi pe nişte înalţi dregători şi pe mulţi alţii, pe care cine i-ar mai putea spune?

Ce limbă ar putea istorisi câte minuni a făcut apa aceasta şi câte continuă să facă până astăzi? Mai multe decât picăturile de ploaie şi decât mulţimea stelelor şi a frunzelor sunt minunile care se săvârşesc acolo şi în zilele noastre.

Căci a vindecat, mai presus de fire, ulcerul şi cangrena, perforaţiile şi abcesele aducătoare de moarte, cărbunele (buba neagră) şi lepra şi pelagra. A mai vindecat

apoi şi alte boli de femei şi boli ale sufletului, lăcrimarea ochilor şi albeaţa şi scăderea vederii.

Încă a mai vindecat de boala idropicei pe Ioan Varanga*, iar pe un alt Varanga l-a tămăduít de buba cea rea.*

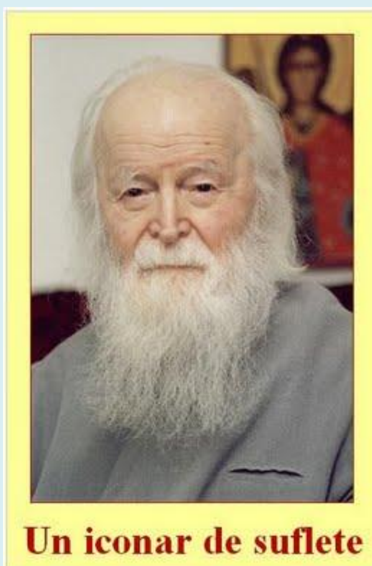
Şi pe ieromonahul Marcu l-a scăpat de boala pojarului şi pe călugărul Macarie, de sufocarea (astmul) care-l chinuia de cincisprezece ani şi totodată de piatră la rinichi.

Şi alte foarte multe, pe care este cu neputinţă să le numărăm în cuvântul acesta, pe care le-a săvârşit şi le săvârşeşte fără încetare apa izvorului aceluia.

Pentru rugăciunile Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Amin.

Părintele Sofian Boghiu - Cuvânt praznical la Izvorul Tămăduirii - Maica Domnului – Maica noastră şi vindecarea celor neputincioşi

Fraţi creştini, ne aflăm încă în Săptămâna luminată şi în această săptamână ne întâlnim cu o sărbătoare deosebită, în cinstea Maicii Domnului - Maica Domnului care ne aduce un mare dar în viaţa noastră pământească, născând pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul întrupat. ***Maica Domnului, Mamă bună şi preasfântă, care L-a ajutat cu multă dragoste pe Mântuitorul in viaţa Lui pământească şi a suferit foarte mult, ca o mamă lânga Pruncul - Dumnezeu…***

Iisus a suferit foarte mult şi ca prunc, de la naşterea Lui în Betleem, până la fuga în Egipt. Iar ea s-a apropiat cu foarte multă dragoste de El şi în copilărie, dar şi mai târziu, când Iisus a ieşit să vestească Evanghelia Sa în mijlocul mulţimilor şi îi învăţa pe oameni ca nimeni altul.

Şi odată, fariseii şi cărturarii, foarte invidioşi şi geloşi pe El, L-au scos din cetate şi L-au urcat pe sprânceana muntelui, cu gândul să-L arunce în prăpastie. Dar Iisus a trecut foarte liniştit prin mijlocul acelei mulţimi tulburate de ură şi a mers în pace, pe drumul Lui. Maica Domnului însă a leşinat de durere şi de spaimă. Ea era de faţă şi a înţeles că duşmanii voiau să-L distrugă pe Fiul ei iubit.

Mai târziu, ***pe locul acela unde a leşinat Sfânta Fecioară s-a ridicat o mănăstire numita mănăstirea Groazei, în amintirea acestui moment de groază adâncă din viaţa Maicii Domnului. Această durere, această groază a urmărit-o toată viaţa, căci a suferit cu amar, alături de Iisus, până la sfârşitul vieţii Lui pământeşti.***

În ziua Răstignirii toţi ucenicii L-au părăsit pe Iisus. ***Au fugit de frică să nu fie arestaţi şi ei şi asta a fost o mare durere şi pentru Mântuitorul Hristos şi pentru Maica Domnului. Ea a rămas lângă El şi L-a însoţit pe drumul Crucii, împreună cu alte femei credincioase Lui.*** Ea a fost martoră şi atunci când Iisus a fost ţintuit pe Cruce. Şi a rămas acolo lângă Cruce, ea şi Sfântul Ioan evanghelistul, ucenicul iubit al lui Iisus.

În biserica de pe Golgota, în Ţara Sfântă, sunt două icoane mari, în mozaic. ***Una Îl arată pe Iisus jos la pământ, pe Cruce şi un călău care loveşte cu ciocanul în cuiele din mâini. Cealaltă icoană o reprezintă pe Maica Domnului cu o sabie înfiptă în inimă.*** Această sabie este simbolul tuturor durerilor pe care ea le-a suferit pentru Iisus, aşa cum îi spusese bătrânul Simeon în prorocie: ***„Prin sufletul tău va trece sabia“(Luca 2, 35.) Sabia durerii – pentru că Maica Domnului a suferit din adânc toate durerile şi toate insultele aduse Fiului ei.***

De sus de pe cruce, Iisus privea la mama Sa şi la ucenicul iubit şi le-a spus acele cuvinte: ***„Femeie, iată Fiul tău”, iar ucenicului: „Iată mama ta” (Ioan 19, 26-***

27.) Adică, fraţi creştini, ***Iisus o lasă pe Mama Sa ca Mamă lumii întregi. Întâi pentru apostoli, pe care ea i-a mângâiat şi i-a ajutat mult şi apoi pentru toţi creştinii, cu care este întotdeauna bună şi miloasă, ca o mamă adevărată.***

Maica Domnului a dobândit foarte mult har de la Fiul ei şi a fost înzestrată cu o mare putere de a face minuni. Despre o asemenea minune este vorba şi în sărbătoarea de astăzi, numită Izvorul Tămăduirii.

Era pe la anul 450, în Constantinopol. ***Un prinţ se plimba seara, în pădurea de lângă palatul său şi întâlneşte un orb însetat care voia să iasă din pădure, dar era cu totul slăbit din cauza setei. Nu era nici o fântână în apropiere şi orbul, ars de mare sete, îl roagă pe prinţ să-l ajute.*** *Prinţul, pe nume Leon, caută apă, dar caută în zadar. Nu reuşeşte să găsească nici un izvor în pădure, şi ar fi vrut să-l ajute pe orb.*

Şi cum era el în această frământare, aude un glas dulce care-i spune aşa: ***„Caută, Leon, pentru că izvorul nu este departe de tine”!***

Uimit şi surprins, prinţul continuă să caute, dar fără nici un succes.

Şi iarăşi aude glasul acela dulce care-i spune: ***„Împărate Leon, izvorul este foarte aproape de tine, caută în dumbravă, adapă-l pe orb şi unge ochii orbului, spală ochii lui cu această apă, ca să vezi puterea lui Dumnezeu”!***
Prinţul mai face câţiva paşi şi găseşte, într-adevăr, izvorul cu apă. ***Ia apă în pumni şi potoleşte setea orbului, apoi cu aceeaşi apă îi spală ochii şi orbul se vindecă îndată.***

Desigur că lumea a aflat foarte repede de această minune şi toţi cei care aveau trebuinţă de vindecare au alergat la acest izvor care s-a dovedit a fi foarte bogat în minuni.

Mai târziu, prinţul Leon a ajuns într-adevăr împărat al Bizanţului, asa cum îi spusese acolo, în pădure, glasul dulce al Maicii Domnului: „împărate Leon” - aşa îi strigase ea, vestindu-i că va fi împărat al Bizanţului.

Împăratul Leon a făcut în acel loc o biserică pentru creştini, pentru cei care veneau să se vindece la acest izvor făcător de minuni.

Chiar împăratul Iustinian cel mare care a urcat pe tronul Bizanţului după mulţi ani, s-a vindecat de o boală foarte grea, spălându-se şi bând din acea apă

minunată. Iustinian a refăcut biserica de lângă acest izvor care a devenit foarte popular, tămăduind bolile trupeşti şi sufleteşti.

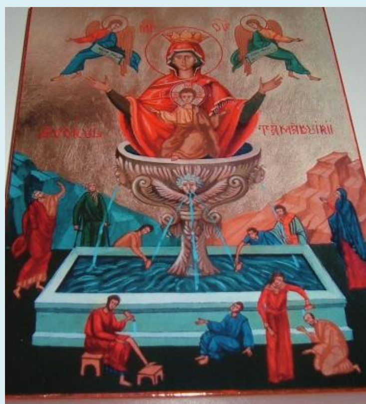
Fraţi creştini, noi totdeauna suntem bolnavi trupeşte, dar mai ales sufleteşte. ***Pentru bolile trupeşti ne sunt la îndemână medicii, care şi ei au darul lor de la Dumnezeu. Pentru bolile sufleteşti însă, noi umblăm ca şi când am fi deplin sănătoşi şi nu vrem să ne gândim cât de bolnavi suntem pe dinăuntru.***

Pentru bolile acestea sufleteşti, pentru vindecarea lor, în Sfânta Biserică avem trei sfinte taine, lăsate de Mântuitorul Hristos:

- ⇒ ***Taina Sfântului Maslu, mai ales pentru bolile sufleteşti;***
- ⇒ ***Taina Sfintei Spovedanii şi Taina Sfintei Împărtăşanii, pentru sfinţirea vieţii noastre.***

De aceea, când ne simţim bolnavi, este foarte bine să mergem la doctor, dar mai înainte de asta e foarte bine să venim aici, la biserică, fraţi creştini. Mai ales Maica Domnului are un rol foarte important în aceste vindecări - aşa cum auzim noi cântându-se la strană: „Maica Domnului, grabnic ajutătoare”.

S-au alcătuit în cinstea ei şapte acatiste foarte frumoase şi trei paraclise. Este foarte bine să citim aceste rugăciuni, atât cât putem. Dar când citiţi, de pildă, Acatistul Maicii Domnului, aveţi grijă să fiţi foarte atenţi la fiecare cuvânt de acolo, să nu vă fie mintea în altă parte. ***Rugăciunea aceasta să fie făcută cu luare-aminte, cu lacrimi şi cu toată încrederea, pentru că Maica Domnului este cu adevărat foarte aproape de noi şi foarte grabnică în a ne ajuta. Ea este Mama noastră cea bună, Mama bătrânilor şi a tuturor celor neputincioşi, „ajutorul celor fără de ajutor” - aşa cum se spune în acatistul ei. Să nu uitaţi că ea este Mama lui Iisus - şi are foarte multă putere de a ne ajuta.***

Rugaţi-vă ei cu atenţie şi cu părere de rău pentru păcatele dumneavoastră şi veţi afla răspuns, fără îndoială, pentru că ea este cu adevărat Mama noastră a tuturor.

(din: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)

Arhimandrit Chiril (Pavlov) - Cuvânt la Acatistul Buneivestiri a Maicii Domnului

Anul 1963, Vinerea din săptămâna slăbănogului

Iubiţi fraţi şi surori, oarecând o femeie, încântată de minunata învăţătură a Mântuitorului Hristos, ridicând glasul, a grăit: „Fericit este pântecele care Te-a purtat şi fericiţi sunt sânii pe care i-ai supt" (Luca 11, 27). În aceste puţine cuvinte sunt exprimate acea măreţie şi acea slavă a Maicii Domnului pe care i le oferă toată lumea, văzută şi nevăzută, pentru dragostea şi mila ei faţă de omenirea cea chinuită.

Prilej de bucurie este pentru inima creştină să-şi amintească totdeauna de această dragoste şi milă a PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, dar mai ales pentru noi, vieţuitorii şi vizitatorii acestei sfinte mănăstiri, care s-a învrednicit de minunata cercetare a Maicii Domnului, şi peste care ea a făgăduit că-şi va întinde fără încetare dumnezeiescul ei acoperământ.

Biserica dreptslăvitoare a lui Hristos cinsteşte mai presus de toate făpturile cereşti şi pământeşti pe cea mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, pe PreaSfânta, Preacurata, Preabinecuvântata, Slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi Pururea Fecioara Maria.

După învăţătura Bisericii, ea este singura nădejde a credincioşilor, izbăvirea tuturor celor ce aleargă la ea, de necazuri şi nenorociri, izvor al milei şi zid nebiruit, mijlocire către Ziditorul, nădejdea neschimbată a credincioşilor, bucuria tuturor celor necăjiţi şi ocrotitoarea celor obijduiţi. Ea mijloceşte fără încetare pentru noi în rugăciuni înaintea lui Dumnezeu. În faţa ochilor ei - zi de zi, noapte de noapte, ceas de ceas şi clipă de clipă - stă mulţimea oamenilor, dintre care unii sunt împresuraţi de hoardele nenumărate ale nevăzuţilor vrăjmaşi ce caută pieirea lor, alţii sunt îngreunaţi de necazuri şi nenorociri nemăsurate, iar alţii suferă de neputinţe şi boli grele; şi pe toţi îi vede Preabinecuvântata Maică a lui Dumnezeu.

În iubirea ei nemărginită pentru neamul omenesc, ea pune la inimă fiecare lacrimă, fiecare nenorocire şi fiecare suspin, şi Îl roagă fără încetare pe dumnezeiescul ei Fiu şi Domn să fie milostiv către nedreptăţile omeneşti şi să-i izbăvească pe robii Săi de tot răul.

Sfântul Dimitrie al Rostovului scrie: „Fiind mijlocitoare între Dumnezeu şi păcatele noastre, PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu nu dă păcatelor noastre posibilitatea de a urca aproape înaintea lui Dumnezeu şi, prin glasul rugăciunilor ei săvârşite pentru noi, respinge glasurile păcatelor noastre, ce strigă împotriva noastră către Dumnezeu”.

De aceea, nu există nici un creştin adevărat, care să nu fi înălţat cu deplină încredere şi dragoste rugăciunile sale către Maica Domnului, şi să nu fi simţit ajutorul ei binecuvântat.

Iubiţi fraţi şi surori, Cuvântul lui Dumnezeu ne înştiinţează că există o lume a duhurilor rele, care caută neîncetat pieirea sufletelor omeneşti. Sfântul apostol Petru le spune creştinilor: „Fiţi treji, privegheaţi! Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). Unde, dar, să

se ascundă omul sărman şi neputincios şi să-şi găsească izbăvirea de cursele acestor vrăjmaşi? Izbăvirea aceasta o poate găsi creştinul numai sub acoperământul Maicii Domnului.

În acatistul închinat ei, auzim următoarele cuvinte:
Bucură-te, ceea ce eşti rană de mult plâns a diavolilor (Acatistul Bunei vestiri a PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, Icosul al 2-lea);
Bucură-te, ceea ce ai lepădat dintru dregătorie pe tiranul cel fără de omenie (Acatistul Bunei vestiri a PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, Icosul al 5-lea);
Bucură-te, ceea ce eşti muncire pentru vrăjmaşii cei nevăzuţi (Acatistul Bunei vestiri a PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, Icosul al 4-lea);
Bucură-te, căderea diavolilor (Acatistul Bunei vestiri a PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, Icosul al 6-lea).

Cuvintele acestea ne încredinţează că Maica lui Dumnezeu izgoneşte diavolii de la noi, că numai numele ei pune duhurile rele pe fugă. Şi Sfânta Biserică a lui Hristos cunoaşte o mulţime de cazuri, în care Preabinecuvântata Maică a lui Dumnezeu i-a izbăvit pe oameni de vrăjmaşii cei nevăzuţi.

În Proloage se povesteşte despre un om cu numele Codrat, care era îndrăcit. Odată diavolii l-au hăituit prin pustiu timp de zece săptămâni şi, simţind că piere de foame, îşi aştepta moartea. Dar, iată, într-un moment de luminare a minţii s-a rugat Maicii Domnului şi PreaSfânta Fecioară i s-a arătat ea însăşi în pustiu, i-a izgonit din el pe diavoli, l-a întărit, i-a arătat drumul înspre casa părinţilor, iar el s-a făcut întru totul sănătos; şi multe alte exemple din acestea sunt.

Însă PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu nu izbăveşte numai de vrăjmaşii nevăzuţi; ea îi izbăveşte pe oamenii dreptcredincioşi şi de vrăjmaşii cei văzuţi.

În Alexandria vieţuia un bărbat cucernic, milostiv şi iubitor de Hristos, care avea o soţie smerită şi postitoare, şi o fiică de şase ani.

Odată a trebuit să meargă pentru negoţ din Alexandria la Constantinopol, însă, când a plecat, soţia lui l-a întrebat: „Cui ne vei încredinţa pe noi, domnul nostru, în lipsa ta?”

„Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu!” - a răspuns bărbatul.

Şi, lăsând în casă un singur slujitor, a plecat; însă vrăjmaşul a tot binele, diavolul, i-a insuflat acestui slujitor gândul cel rău de a ucide pe soţia şi fiica

stăpânului său, de a-i prăda averea şi a fugi cu ea. Cu acest scop a luat un cuţit şi a pornit spre camera unde se aflau mama şi fiica, însă doar s-a apropiat de uşa camerei, unde ele se îndeletniceau cu lucrul mâinilor, că îndată a fost lovit de orbire şi, nevăzând nimic, nu se putea mişca nici înainte, nici înapoi. Chinuindu-se şi negăsind ieşirea, a început să strige şi s-o cheme pe stăpâna sa, să iasă la el şi să îl ajute.

Nebănuind intenţia lui cea rea, stăpâna i-a răspuns: „Vino tu la noi". Atunci el a început s-o cheme pe fiica ei, însă mama nu a lăsat-o nici pe fetiţă să meargă la el.

În cele din urmă, văzând că planurile lui nu s-au împlinit, într-o pornire de răutate s-a lovit cu cuţitul pe sine însuşi şi cu un urlet îngrozitor a căzut la pământ.

Auzind zgomotul, vecinii au venit în fugă, a ieşit şi stăpâna, iar el, fiind încă viu, le-a povestit despre reaua sa intenţie şi nenorocirea ce i se întâmplase.

Şi toţi cei adunaţi au dat slavă lui Dumnezeu şi Preacuratei Maicii Lui, care au păzit viaţa binecredincioşilor Lor robi.

Iată, exemplul acesta ne învaţă şi pe noi, dragii mei, să alergăm totdeauna la ajutorul şi ocrotirea Maicii Domnului.

Creştinii au avut şi au şi acum un obicei foarte bun de a-i încredinţa pe cei ai casei lor ocrotirii şi acoperământului PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu, când îi trimit pe aceştia departe în călătorii sau dimpotrivă, când se despart ei înşişi de cei ai casei pentru anumite trebuinţe.

Iubiţi fraţi şi surori, viaţa noastră pământească este plină de necazuri şi dureri. Nu în zadar este numită, atât de des, valea plângerii şi a tânguirii. Plângând se naşte omul şi în lumea cealaltă pleacă cu multe suspine şi chinuri. Astfel că nimeni nu poate scăpa în viaţa aceasta de lacrimi şi necazuri; omul are parte aici de mai multe necazuri şi nenorociri, decât de bucurii. Fiecare ştie din experienţă cum uneori amărăciunea vieţii îi copleşeşte sufletul din toate părţile, inima îi este chinuită de tristeţe şi durere şi fără voie îi curg uneori lacrimi din ochi. Greu îi este omului să rabde nenorocirea şi cade uneori în deznădejde, şi sentimentul tristeţii îl stăpâneşte.

Însă, dragii mei, cel mai important este să nu deznădăjduiţi, să vă îmbărbătaţi! Când vă împresoară norii necazurilor astfel încât parcă nici o ieşire nu mai aveţi

din această situaţie, amintiţi-vă atunci că aveţi în ceruri o Maică, pe Împărăteasa Cerurilor, care vă vede, vă aude şi ştie toate mişcările sufletului vostru. Chemaţi-o cu credinţă şi ea va veni la voi îndată şi vă va izbăvi de rele şi nenorociri!

Să ne rugăm, aşadar, ca ea să ne audă pe toţi şi în ceasul acesta, şi să ne izbăvească de tot necazul şi nenorocirea, să ne curăţească de tot păcatul şi patima, şi să ne învrednicească de bucurie în veşnica Împărăţie a Fiului ei, ca totdeauna cu dragoste să-i strigăm: Bucură-te, atotbună, grabnică ascultătoare, ceea ce toate cererile noastre bine le împlineşti! Amin.

(Extras din cartea: Arhimandrit Chiril (Pavlov) - Laudă Maicii Domnului)

Părintele Filotei Zervakos - Cuvânt panegiric la Izvorul Tămăduirii cel primitor de viaţă şi povestire a minunilor Preaslăvitei Stăpânei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, săvârşite la Izvorul ei

Binecuvântează părinte!

Iarăşi sărbătoare şi iarăşi praznic. Şi ca să spun mai bine, în această sărbătoare s-a arătat nouă altă sărbătoare aducătoare de bucurie, ce umple inimile credincioşilor de veselie negrăită. Căci, în timp ce prăznuim încă purtătoarea de strălucire Înviere a lui Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru, cea de mântuire lumii, iată, a strălucit nouă alt praznic al Maicii Sale celei Curate şi Doamna noastră şi Stăpâna, a Izvorului ei cel purtător de viaţă, care cu dreptate cheamă pe toţi credincioşii, să sărbătorim şi astăzi şi să ne bucurăm toţi cu veselie şi bucurie duhovnicească, slăvind în cântări şi doxologii pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel Înviat din morţi şi pe Preasfânta Sa Maică şi Stăpâna a toată zidirea, pe Binefăcătoarea şi Mijlocitoarea noastră a creştinilor, ca să primim har şi răsplată duhovnicească de la ea.

Şi precum cei ce merg la scăldătoare, se întorc curăţiţi de întinăciunile trupeşti, astfel şi fiecare credincios ce aleargă la Biserica Izvorului Doamnei noastre şi bea cu evlavie şi credinţă şi se stropeşte cu cinstita aghiasmă a Maicii Domnului, se face strălucitor în chip minunat şi se curăţă cu prea slăvită şi străină curăţire, slobozindu-se de întinăciunile sufleteşti şi de orice boală trupească şi sufletească.

Pentru aceasta, o fraţilor, să alergăm toţi cu credinţă şi evlavie astăzi la Biserica Maicii Fecioare; să ne bucurăm, să prăznuim toţi împreună, tineri şi bătrâni şi să ne veselim duhovniceşte în această nouă zi de vineri. Căci în vinerea trecută, adică Vinerea Mare, Domnul nostru pironit fiind pe Cruce şi rupând pe ea zapisul păcatelor noastre, ne-a dăruit nouă slobozire din robia diavolului, iar în această vineri ne-a învrednicit Iubitorul de oameni să prăznuim nu doar biruinţa noastră, pe care a făcut-o Domnul pentru noi împrotiva iadului, înviind din morţi, ci să prăznuim încă şi o altă minunată sărbătoare, adică sfinţirea Bisericii Maicii Sale Preacurate, a Izvorului primitor de viaţă şi izvorâtor de har, care pe lângă multele binefaceri făcute neamului omenesc, a dăruit nouă şi alt chip de izbăvire din durerile trupului şi patimile sufleteşti prin apele acestui izvor, ce prin binecuvântare se sfinţesc şi primesc putere de a tămădui boli nevindecate şi patimi cumplite.

Pentru această mare şi negrăită binefacere arătată nouă de către Doamna noastră şi Stăpâna Născătoare de Dumnezeu, prăznuind şi mulţumiri dând Binefăcătoarei noastre, săvârşim în fiecare an această sărbătoare.Drept aceea, în cele ce urmează vom arăta cum s-a arătat întâia oară această binefacere a Maicii Domnului către creştini şi de unde îşi are începutul acest praznic dătător de bucurie, povestind pe scurt şi unele dintre minunile făcute de Născătoarea de Dumnezeu prin apele Izvorului ei, cel purtător de viaţă şi tămăduitor.

***

Împăratul Leon cel Mare, care se mai numea şi Machelis, deşi se trăgea din neam nobil, dar rămânând orfan de mic şi neavând cine să-i poarte de grijă, s-a năimit să lucreze ca măcelar, ca să-şi agonisească cele de nevoie pentru traiul de zi cu zi. Dar fiind un bun creştin, împodobit cu multe fapte bune, era foarte milostiv faţă de săraci, iar de la Sfintele Slujbe nu lipsea în nici o zi, căci îi plăcea să asculte tâlcuirile la Sfintele Scripturi.

Iubea tovărăşia oamenilor virtuoşi şi avea mare râvnă să asculte tâlcuirile Sfintei Scripturi şi ascultându-le, se străduia neîncetat să împlinească şi cu lucrul poruncile lui Hristos din Sfânta Scriptură. Deci se şi smerea mai mult decât toţi şi ceea ce câştiga, dădea cu îmbelşugare în mâinile săracilor. Cerceta pe cei închişi şi pe cei bolnavi, îmbrăca pe cei goi, hrănea pe cei flămânzi, pe cei orbi îi călăuzea şi orice virtute şi faptă bună săvârşea cu multă bucurie.

Drept aceea, trecând într-o zi prin locul unde astăzi se află Izvorul primitor de viaţă din Constantinopol, a aflat un om orb, ce rătăcea de colo-colo, pe care apucându-l

de mână, îl povăţuia arătându-i calea. Dar întrucât acel sărman, din pricina ostenelii făcute pentru a aflat drumul, era însetat şi începuse să leşine (căci locul era pe atunci pustiu şi cu pădure deasă şi fără de apă), Leon milostivindu-se, lăsă pe orb lângă cale şi intră în desişul acela, căutând cu dinadinsul, doar-doar va găsi apă, ca să potolească setea acelui nefericit. Înconjurând acea pădure şi apă neaflând niciunde, se întorcea mâhnit, gândindu-se cum ar putea potoli setea celui orb. Şi pe când se gândea el astfel cu multă durere în suflet, aude un glas că-i zice: ***„Nu fi mâhnit, Leone, că aici aproape este apa; caută şi o vei afla."***

Deci întorcându-se cu bucurie şi înconjurând acel loc de două şi de trei ori şi neaflând mult-dorita apă, iarăşi căzu în mâhnire mare, crezând că glasul ce-l auzise fusese de la cel viclean. De aceea se şi întoarse în grabă la orb, doar va putea în alt chip să aline suferinţa aceluia.

Cum mergea el, auzi iarăşi un glas ca de femeie că-i zice: ***„O, iubite Leon, întrucât pentru dragostea Fiului şi Dumnezeului meu, Făcătorul şi Creatorul a toată zidirea, te-ai abătut din calea ta şi plinind porunca sfântă a dragostei, ai călăuzit pe orb şi cu multă osteneală te nevoieşti să potoleşti setea lui, pentru aceasta, iată, se dă ţie după dorinţa ta, apa pe care o cauţi. Mergi deci la acel copac unde şade un porumbel şi la rădăcina lui vei afla apă, din care luând adapă pe cel orb şi ochii lui stropeşte-i cu ea şi îndată va vedea. Şi asta va fi ţie semn că vei împărăţi cu puterea Fiului meu şi că voi fi cu tine în toate zilele tale."***

Auzind aceasta, minunatul Leon s-a spăimântat şi făcându-şi semnul crucii, s-a întors căutând să vadă vreun copac cu un porumbel în el şi totodată cine era ceea ce grăise către el. Şi nu văzu nici un om; văzu însă sus, într-un copac, un porumbel şezând. Deci, alergând într-acolo, găsi puţină apă ce curgea. Şi cu credinţă luând din ea, s-a întors la orb bucurându-se. Şi după ce îi dete să bea, aşa cum îi spusese acel glas, a stropit ochii lui şi îndată orbul şi-a recăpătat vederea.

Văzând această minune prea slăvită şi crezând făgăduinţei Fecioarei şi Născătoarei de Dumnezeu, i-a mulţumit împreună cu orbul căruia i s-au deschis ochii, grăind: ***„Doamnă a cerului şi a pământului şi Maica Domnului şi Dumnezeului meu Iisus Hristos cel Atotputernic, îţi mulţumesc că n-ai trecut cu vederea mâhnirea mea, ci şi dorinţa mi-ai împlinit şi semn minunat ai făcut prin necuratele mele mâini. Pentru aceasta, crezând celor vestite mie de către tine, îţi făgăduiesc că atunci când se va plini acestea şi voi ajunge împărat, dându-ţi cuviincioasa mulţumire voi ridica biserică în numele tău cel sfânt, în acest loc unde s-a aflat de la tine apă ce s-a arătat sfinţită şi tămăduitoare, spre pomenire veşnică a***

minunilor tale negrăite şi spre cinstea şi slava ta. Că prea slăvită eşti în vecii vecilor. Amin."

Luând apoi pe cel ce fusese orb şi intrând în Constantinopol, povesti tuturor minunea Maicii Domnului, iar ei auzind, au slăvit şi lăudat pe Născătoarea de Dumnezeu cea fără de prihană.

După un timp oarecare, ajungând împărat (fiind ales de tot poporul, căci era iubit de toţi pentru bunele lui obiceiuri) după făgăduinţa Maicii Domnului, n-a uitat să dea mulţumire ei, precum se cădea, împlinind cu fapta făgăduinţa ce-o făcuse către ea. Deci, îndată ce s-a suit la împărăţie, primul lucru bun ce l-a făcut a fost să zidească Biserica Izvorului primitor de viaţă, în numele Născătoarei de Dumnezeu, curăţind locul unde găsise acea apă tămăduitoare, pe când conducea pe orb pe cale.

Acea biserică a fost zidită deasupra izvorului şi fiind cuprins izvorul între zidurile bisericii, în mijlocul ei, a făcut acolo colimvitră sub cupolă. În cupolă era pictată Doamna Născătoarea de Dumnezeu, „Cea mai cuprinzătoare decât cerurile". Şi se vedea un lucru minunat cu acea pictură, căci dacă cineva se uita în apa din colimvitră, se vedea ca şi cum acolo se afla Născătoarea de Dumnezeu pictată pe apă.

Împăratul Leon zidind această biserică, a împodobit-o cu sfinte vase, cinstite icoane şi veşminte scumpe. Şi a dăruit bisericii multe averi, punând mulţi preoţi şi clerici să slujească acolo şi să înveţe pe popor să vieţuiască după poruncile lui Hristos. Şi pentru credinţa împăratului şi buna vieţuire a slujitorilor bisericii, a umbrit harul Duhului Sfânt prin Născătoarea de Dumnezeu în acea biserică şi în acel izvor, unde începură să se facă minuni prea slăvite. Şi se putea vedea acolo lucru străin şi minunat: bolnavi vindecându-se, orbi văzând, ologi umblând, diavoli izgoniţi din oameni şi orice boală nevindecată cu lesnire fiind tămăduită prin harul Născătoarei de Dumnezeu, ce sălăşluia în acea apă.

În toate zilele alergau acolo oameni de neam împărătesc, boieri, arhierei, preoţi şi orice credincios şi nimeni nu se întorcea mâhnit, dacă mergea cu credinţă. Şi era acolo bucurie şi praznic în fiecare zi, din pricina mulţimii mari de oameni ce alergau acolo. Şi mulţi dintre cei necredincioşi văzând minunile cele mari ce se făceau la acel izvor, se întorceau la Hristos cu credinţă, botezându-se şi fiind număraţi în ceata credincioşilor Bisericii lui Hristos. Iar cei ce mergeau acolo, unii pentru vindecare, alţii pentru mulţumire şi alţii pentru doxologie, mulţumeau Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, nu cum fac astăzi cei mai mulţi, cu jocuri, dansuri, cântece şi beţii, ci cu privegheri de toată noaptea în cântări şi slavoslovii

neîncetate, cu străpungere şi petrecere duhovnicească în rugăciuni şi ca să spun mai pe scurt cu tot ce mulţumeşte pe Dumnezeu.

Aşadar, multe minuni s-au făcut acolo, nu numai în vremea împăratului Leon, ctitorul acelei biserici a Izvorului purtător de viaţă, ci şi după aceea se făceau încă şi mai multe, dintre care vrem să povestim câteva spre folosul celor binecredincioşi şi spre ruşinarea celor ce nu cred în puterea şi harul Maicii lui Dumnezeu.

***

Marele Iustinian, binecinstitorul împărat al Bizanţului, odată a căzut într-o boală cumplită şi nevindecată a scurgerii udului şi pierzându-şi orice nădejde de la doctori şi de la tot ajutorul omenesc, a alergat către Izvorul cel prea curat şi primitor de viaţă. Şi căzând la cinstita icoană a Maicii Domnului, s-a rugat fierbinte pentru patima lui. Apoi îndreptându-se la izvor şi luând cu credinţă apă, a băut şi îndată – o, minunile tale, Stăpână! – s-a tămăduit desăvârşit şi atât de sănătos s-a făcut şi atâta putere a primit, încât părea că nu fusese niciodată bolnav.
Drept aceea, vrând şi el să mulţumească Făcătoarei de bine, Doamnei noastre, Născătoarea de Dumnezeu, a mărit biserica ei, a Izvorului Tămăduirii.

Făcând el aceasta, i s-a arătat Maica Domnului în vis şi i-a spus: ***„O, împărate, nu este drept şi cuviincios să strici pomeniri altui om, ci de vrei să dai cuvenita mulţumire către Fiul meu şi Ziditorul a toată făptura, ridică biserică în numele Înţelepciunii (Sofia) lui Dumnezeu şi fă-o cât poţi de mare, ca să se adune acolo cât mai mult popor şi dăruieşte-o Patriarhiei, ca lumea adunată să asculte cuvintele dumnezeieşti ale Patriarhului şi să se folosească şi să-ţi fie şi ţie pomenire veşnică. Iar pentru biserica ce ai lărgit-o, nu mică plată vei avea, dar nu după multă vreme se va dărâma de la cutremur, din pricina păcatelor poporului şi a oamenilor necinstiţi şi neruşinaţi ce se adună acolo.”***

Deci, prea credinciosul împărat, împlinind porunca Născătoarei de Dumnezeu, a zidit acea faimoasă şi prea frumoasă şi prea mare biserică a Sfintei Sofia, a cărei frumuseţe şi mărime se vesteşte în toată lumea, ca una ce întrece cu mult în măreţie templul cel zidit în Ierusalim de către Solomon. De aceea şi împăratul Iustinian, văzând biserica terminată şi împodobită cu atâta frumuseţe, a exclamat plin de bucurie: „Te-am biruit, Solomoane!”.

Iar acea Biserică a Izvorului primitor de viaţă pe care a mărit-o Iustinian, după cum am spus, după trecerea a ceva vreme, făcându-se cutremur, s-a prăbuşit; pentru că oamenii încetând a prăznui în ea cu cântări şi laude duhovniceşti, începură (aşa

cum şi astăzi fac) să sărbătorească cu dănţuiri şi jocuri, cântece şi beţii, în fapte de ruşine şi lucruri necuviincioase. Asemenea şi cei ce vieţuiau şi slujeau la acea biserică, încetând să înveţe pe popor poruncile lui Hristos, punându-le piedică în a se depărta de la deşertăciunile lumii, s-au dedat cu totul la a strânge bani, părtaşi făcându-se celor de alt neam; pentru aceasta şi Născătoarea de Dumnezeu scârbindu-se, nu numai că a ridicat harul ei de acolo, dar şi biserica ei a căzut cu desăvârşire, făcându-se una cu pământul.

***

După trecerea a multă vreme, împărăţind pururea-pomenitul Vasile Macedon şi auzind de minunile ce se făceau la acel izvor şi aflând de pricina stricării bisericii, a pus în minte sfat bun şi lui Dumnezeu plăcut, ca să reaşeze acest loc de închinăciune a celor binecredincioşi la cea dintâi stare duhovnicească. Deci, a zidit biserica la mărimea şi frumuseţea cea dintâi, împodobindu-o cu multe daruri, ca şi primul ei ctitor.

Şi alegând bărbaţi înţelepţi şi cărturari, cu multă evlavie către cele dumnezeieşti şi lucrători ai virtuţii, adică preoţi, diaconi, citeţi, cântăreţi, paraclisieri, i-a pus să vieţuiască lângă biserică şi să slujească acolo. Iar ei fiind robi ai lui Dumnezeu, toată grija o aveau către lucrul Domnului, nu doar cu cuvântul învăţând pe popor Sfânta Evanghelie, ci şi cu lucrul, făcându-se chip de faptă bună şi pildă bună către toţi.

Pentru aceasta şi Născătoarea de Dumnezeu a căutat iarăşi la Biserica ei şi la sfinţita aghiasmă a Izvorului şi au început să se facă minuni mari, iar oamenii să facă praznic şi sărbătoare în fiecare zi, cu cântări, laude şi rugăciuni şi privegheri de toată noaptea, întru bucuria duhului şi veselie sufletească, atraşi fiind de învăţătura prin faptă şi cuvânt a acelor bărbaţi sfinţiţi, ce locuiau lângă acea cinstită Biserică.

Împăratul Vasile văzând acele minuni mai presus de fire ale Maicii lui Dumnezeu, a cerut prin mijlocirea acelor bărbaţi sfinţi ca Mult milostiva Fecioară să-i dăruiască un copil de parte bărbătească, care i s-a dat pentru credinţa lui. Şi născându-se copilul, l-a numit Leon, în numele primului ctitor al Izvorului; adică a născut pe Leon cel Înţelept, cel care a alcătuit „Eotinalele”, adică stihirile celor unsprezece Evanghelii de dimineaţa ale Învierii, ce se cântă la sfârşitul Utreniei în fiecare Duminică.

Leon, luând împărăţia după moartea tatălui său, a arătat multă evlavie către Izvorul cel primitor de viaţă; de aceea şi minunile s-au înmulţit în vremea împărăţiei lui. Şi

prima soţie a lui Leon cel Înţelept, sfânta Teofana, căzând în boala frigurilor, cum bău cu credinţă din acea aghiasmă tămăduitoare a Izvorului, s-a slobozit de cumplita boală, făcându-se cu totul sănătoasă.

Dar şi însuşi împăratul Leon se îmbolnăvi de piatră la rinichi, din pricina căreia era în mare primejdie, căci nici doctorii nu-i mai dădeau nici o nădejde şi se apropia de moarte. Şi asta se întâmpla în Săptămâna Luminată. Atunci, preabinecredincioasa împărătească Teofana, auzind hotărârea doctorilor şi văzând pe bunul ei soţ abia răsuflând, a crezut cu tot sufletul că ceea ce la oameni e cu neputinţă, sunt cu putinţă Maicii Preaputernicului Dumnezeu; deci căzând la preasfânta ei icoană, s-a rugat cu multe lacrimi şi suspine Împărătesei lumii, ca să dăruiască ani de viaţă împăratului celui pământesc, adică soţului ei. Astfel, rugându-se buna soţie şi împărăteasă, Maica cea iubitoare de milostivire a Iubitorului de oameni Dumnezeu, a ascultat rugăciunea ei şi aşa cum se ruga Teofana, a auzit un glas zicându-i: ***„Nu fi tristă, Teofana, din pricina bolii împăratului, soţului tău, căci astăzi vine doctoria ce-l va ridica din boală.”***

Deci, umplându-se de bucurie şi crezând cele auzite, a alergat la bolnav şi a aflat acolo pe doctori, care se sfătuiau să îl taie, ca şi cum nu mai rămăsese alt chip de vindecare, decât numai acel primejdios lucru.

Auzind sfatul lor, împărăteasa i-a împiedicat, spunându-le: „Aveţi puţină răbdare, că iată, Doamna mea Născătoarea de Dumnezeu, are să trimită altă doctorie minunată şi are să-l vindece.”

Şi după puţin, acolo unde aşteptau moartea împăratului, vine femeia ce îngrijea Biserica şi Izvorul, pe nume Agata, ţinând în mâini un vas plin cu aghiasmă de la izvor, care zise către împărăteasă: „Astăzi, în timp ce măturam Biserica Izvorului Născătoarei de Dumnezeu, am auzit o voce zicându-mi: ***«Agata, ia apă în vas din izvorul meu şi grăbeşte către împăratul Leon, care se primejduieşte să moară şi dă-i să bea şi se va tămădui, căci strigă către mine cu multe lacrimi, iubita mea Teofana».”***

Auzind acestea împărăteasa şi crezând, a luat apa cu bucurie şi dând împăratului să bea, îndată (o, minunile cele mai presus de fire ale Maicii Domnului!) s-a tămăduit şi s-a sculat din pat cu totul sănătos, neavând nici cea mai mică urmă din acea cumplită şi nevindecată boală. Şi atunci, împăratul Leon a aşezat să se facă praznic în Vinerea din Săptămâna Luminată, în care zi s-a făcut şi târnosire acelei biserici.

De atunci, s-a început a se prăznui această sărbătoare în ziua de Vineri din Săptămâna Luminată, cântându-se, poate, doar slujba Învierii. Mai târziu, după cum se pare, s-a poruncit sinodiceşte, ca să se adauge şi slujba Izvorului Tămăduirii cel primitor de viaţă, alcătuită de către Nichifor Calist Xantopol.

***

După ce Sfânta Teofana a murit, neavând ea fii, împăratul Leon cel Înţelept şi-a luat altă femeie după lege, cu numele de Zoe. Nenăscând nici aceasta fii, au alergat amândoi la grabnicul ajutor al Apărătoarei tuturor, Născătoarea de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria. Şi mai ales, ducându-se ei la Biserica Izvorului Tămăduirii, unde făcându-se Liturghie, s-au împărtăşit cu Preacuratele Taine, făcând multe daruri şi milostenii bisericii şi săracilor ce s-au aflat acolo şi bând din cinstita aghiasmă, s-au întors astfel la palatele împărăteşti. Şi au postit timp de patruzeci de zile, rugându-se Maicii Domnului să le dăruiască fiu şi urmaş la împărăţie.

Iar Dumnezeu, Cel ce face voia celor ce se tem de El, văzând credinţa şi smerenia lor şi plecându-se mijlocirii Preasfintei Sale Maici, a plinit cererea lor. Şi zămislind Zoe, a născut pe Constantin Porfirogenetul, cel ce a alcătuit apoi „Exapostilariile” Învierii, adică „Luminândele” ce se cântă la slujba Utreniei, înainte de Laude.

El a împărăţit după moartea tatălui său, Leon cel Înţelept şi fiind binecinstitor şi evlavios, avea purtare de grijă de toate sfintele biserici şi mai cu seamă, de Biserica şi Izvorul primitor de viaţă, ca o moştenire şi pomenire strămoşească.

În vremea împăratului acesta, Constantin Porfirogenetul, se făceau din ce în ce mai multe minuni la Izvorul tămăduitor al Maicii Domnului şi boli cumplite şi nevindecate ca idropica, cancerul, curgerea de sânge, cangrene, ulcer, buba neagră, lepra, pelagra şi altele asemenea şi mai rele decât acestea se vindecau. Şi se putea vedea acolo săvârşindu-se în fiecare zi praznic şi tot felul de oameni, împăraţi, boieri, arhierei, preoţi, călugări şi tot omul ce era bolnav, alergând la Izvorul primitor de viaţă al Născătoarei de Dumnezeu şi bând cu credinţă din aghiasma lui, nu se întorcea mâhnit şi ruşinat, ci vindecat de neputinţa lui.

***

Un bogat oarecare din Tesalonic, foarte evlavios şi temător de Dumnezeu, fiind cuprins de o cumplită boală şi deznădăjduit de către doctori şi auzind de nenumăratele minuni ce se făceau la dumnezeiescul izvor cel curgător de viaţă, a dorit să meargă acolo, crezând că şi el va fi vindecat. Şi intrând deci în corabie, a

plutit spre Constantinopol. Dar pe cale (să fi fost poate iconomia lui Dumnezeu spre încredinţarea celor necredincioşi), boala i s-a agravat şi se apropia de moarte. Văzând bunul şi credinciosul creştin că va muri şi nu se va învrednici a se închina în Biserica Născătoarei de Dumnezeu şi nici să bea din aghiasma Izvorului tămăduitor, a chemat pe rudele sale şi pe stăpânul corabiei şi i-a jurat pe Dumnezeu şi pe Născătoarea de Dumnezeu că de va muri, să nu-l arunce în mare, ci să-l ţină în corabie şi aşa mort să-l ducă la izvor.

Şi le zicea: „Întrucât eu nu sunt vrednic din pricina multelor mele păcate să beau, viu fiind, din acea apă tămăduitoare şi nici să mă închin Doamnei mele Născătoarea de Dumnezeu în biserica ei cea plină de har, cel puţin măcar mort să merg. Şi înainte de a mă îngropa acolo aproape de biserică, să luaţi trei ciuturi din acea aghiasmă curgătoare de viaţă şi s-o turnaţi peste trupul meu mort şi aşa să mă înmormântaţi."

Şi s-au făgăduit să facă astfel. Şi murind el pe cale, l-au dus acolo şi au făcut precum le spusese şi – o, minune preaslăvită! – s-a sculat ca dintr-un somn, deşi murise deja de patru zile. De o aşa minune s-au spăimântat toţi cei aflaţi acolo, văzând că a înviat cel ce murise de patru zile. Iar cel înviat, mulţumind Maicii Domnului, a împărţit săracilor toată averea sa şi s-a făcut monah, rămânând acolo să slujească la Biserica Născătoarei de Dumnezeu până la sfârşitul vieţii lui, căci a mai trăit apoi încă 20 de ani, ducând o viaţă plăcută lui Dumnezeu şi împodobit cu toate virtuţile.

***

Ştefan, patriarhul Constantinopolului, fiul lui Vasile Macedon, împăratul Bizanţului şi frate cu Leon cel Înţelept, îmbolnăvindu-se de tuberculoză şi neputând afla vindecare pentru boala ce-l măcina, a alergat la Binefăcătoarea tuturor, la Stăpâna Născătoarea de Dumnezeu şi ajungând în sfânta ei biserică şi rugându-se cu credinţă fierbinte şi cu multe lacrimi, a băut din aghiasma izvorului şi s-a vindecat.

***

Dar şi patriarhul Ierusalimului, ce se chema Ioan, îmbolnăvindu-se odată, şi-a pierdut auzul. Deci, bând cu credinţă şi urechile stropindu-şi cu acea apă tămăduitoare, îndată s-a vindecat.

***

Aşijderea şi patriciul Tarasie şi maica lui Maghistrisa, fiind peste măsură de nemilostivi şi iubitori de arginţi, pentru aceasta Dumnezeu a îngăduit de au căzut în cumplita boală a frigurilor. Deci mergând ei la Izvorul Tămăduirii şi diavoleasca

iubire de arginţi părăsind împreună cu tiranica nemilostivire, s-au făcut milostivi, împreună-pătimind cu cei aflaţi în nevoie şi bând ei din apa făcătoare de minuni, s-au aflat sănătoşi.

***

Şi un anume Stelian, fiul unui oarecare boier, pătimind de o boală de rinichi, n-a aflat nici o uşurare de la ajutorul doctorilor. Deci, nenădăjduind vreo scăpare de la oameni, a mers şi el la ajutorul fără de plată, la izvorul Maicii Domnului adică şi bând cu evlavie şi credinţă din aghiasma lui, s-a tămăduit.

***

Oarecare femeie, Shizena cu numele, pătimind de dizenterie şi neaflând nici o vindecare de la oameni, la Născătoarea de Dumnezeu scăpând, a băut apă din izvorul ei cu credinţă şi s-a însănătoşit pe loc.

***

Iar împăratul Roman Lecapenul pătimind de o boală de stomac şi primejduindu-se de moarte, doctorii neputând face nimic, s-a îndreptat cu tot sufletul către Stăpâna a toată zidirea, adevărata Tămăduitoare şi bând din acea aghiasmă cu adevărat vindecătoare, pe dată s-a slobozit de patima lui.

***

Asemenea şi mama împăratului Roman s-a vindecat prin harul aghiasmei de o boală de intestine.

***

Dar şi o femeie de neam boieresc ce era stăpânită de patima vorbirii de rău şi greşelile altora iscodea, iar ale ei le trecea cu vederea, din purtarea de grijă a Născătoarei de Dumnezeu, a celeia ce însetează de mântuirea păcătoşilor, a căzut într-o boală grea şi nici de la doctori, nici din altă parte nu afla o oarecare mângâiere, ci spre mai rău mergea.

Şi fiind odată cuprinsă de dureri cumplite, s-a rugat Maicii Domnului, care a înştiinţat-o că de va înceta a judeca şi vorbi de rău şi va merge la biserica ei, ca să bea apă din izvorul ei, se va vindeca.

Şi mărturisindu-se deci şi făgăduind să înceteze acea satanică şi rea obişnuinţă, a mers la cinstita biserică a Preasfintei Fecioare şi bând de acolo aghiasmă cu credinţă, s-a tămăduit de boala trupească şi dimpreună cu ea, şi de cea sufletească.

Dar, precum am spus, dacă ar vrea cineva să numere toate minunile prea slăvite ce s-au făcut la Izvorul purtător de viaţă al Maicii Domnului, nu i-ar ajunge toată viaţa, chiar de ar trăi vârsta lui Matusalem.

Şi vrând să încheiem istorisirea minunilor negrăite săvârşite la Izvorul Tămăduirii, mai adăugăm încă câteva, nu pentru credincioşi, ci pentru cei necredincioşi, ca încredinţare şi adeverire a credinţei noastre în Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, pe care o lăudăm şi o slăvim de-a pururi.

***

La mulţi istorici este scris şi se spune că odată, această Biserică a Izvorului primitor de viaţă la un cutremur era gata să cadă. Atunci înăuntru se aflau foarte mulţi oameni. ***Şi s-a arătat acolo Stăpâna iubitoare de oameni şi Născătoarea de Dumnezeu Maria, care ţinea cu amândouă mâinile ei acoperişul bisericii, până ce toţi cei aflaţi înăuntru au ieşit afară. Şi apoi a lăsat biserica să cadă, arătând astfel că, deşi ura faptele rele ce se făceau acolo, după cum am mai spus şi nu vroia ca biserica ei să fie locaş unde se lucrează răutatea, totuşi este iubitoare de oameni şi însetează de pocăinţa păcătoşilor, ca una ce este Maica iubitorului de oameni Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului, ci întoarcerea tuturor aşteaptă***. De aceea, a lăsat să cadă biserica, dar pe oameni i-a izbăvit de moarte prin minune prea slăvită, dându-le astfel timp de pocăinţă.

***

Şi un oarecare monah ce se numea Pepirin şi ucenicul lui fiind biruiţi de lăcomia pântecelui şi la mâncăruri alese dedându-se, neavând ei nicicum vieţuire călugărească, a îngăduit Dumnezeu, Cel ce toate spre folosul nostru le face, de s-au îmbolnăvit amândoi cumplit. Deci, venindu-şi ei în simţire, s-au rugat Maicii Domnului, de la care au auzit că de se vor mărturisi şi îşi vor îndrepta viaţa, lepădând mâncărurile cele multe şi alese şi pofta gâtlejului, trăind ca adevăraţii călugări, doar cu pâine şi apă, nu numai că se vor slobozi de acea grea boală, ci şi moştenirii Împărăţiei Cerurilor se vor învrednici.

„Şi dacă făgăduiţi că păziţi acestea, le zicea, mergeţi la biserica mea şi beţi din aghiasma izvorului meu şi vă veţi vindeca.”

Iar ei, auzind acestea, au mers şi au băut din apa cea tămăduitoare, vindecându-se cu prea slăvită minune. Şi au trăit restul zilelor lor vieţuire plăcută lui Dumnezeu, potrivit rânduielii călugăreşti, hrănindu-se doar cu pâine şi apă.

***

Şi alţi doi călugări, Matei şi Meletie, fraţi de-o mamă, lenevindu-se ei la pravila lor, au căzut în boală şi cunoscându-şi greşeala, au alergat la mila Născătoarei de Dumnezeu, făgăduindu-se să nu mai fie aşa cu nebăgare de seamă faţă de slujba lor. Deci bând ei din cinstita aghiasmă, s-au slobozit de neputinţa lor.

De atunci, s-au înţelepţit, nelăsându-şi niciodată pravila şi canonul lor, căci aveau mereu înaintea ochilor certarea Domnului, ce fusese asupra lor. Şi astfel trăind ei viaţă cu fapte bune, s-au săvârşit având bune nădejdi.

***

Un ipodiacon Ştefan, suferind de dureri de mijloc, cumplite şi prea grozave, a alergat la ceea ce este mereu gata a sta întru ajutorul nostru şi bând din aghiasma izvorului ei cu credinţă neclătită şi stropindu-se acolo unde îl durea, îndată l-au lăsat durerile.

***

Şi un ostaş din ceata varangilor, pe nume Ioan, suferind de idropică, se apropia de-acum de moarte. Căutând el scăpare la mila prea milostivei Maici a lui Dumnezeu şi cu lacrimi rugându-se, bău cu credinţă din aghiasma ei, făcându-se cu totul sănătos. Şi întorcându-se într-ale sale, vestea la toţi mila Maicii Domnului arătată către el.

***

Dar şi un altul oarecare, fiind bolnav de cancer, iar un altul având cangrenă şi alţii răni nevindecate având pe tot trupul şi nenumăraţi alţi oameni, pătimind de fel de fel de boli, unele mai rele ca altele, s-au vindecat în diferite vremi, prin harul aghiasmei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu. Şi nu numai atunci, ci şi până astăzi vedem minuni fără de număr făcându-se credincioşilor prin harul aghiasmei Izvorului Tămăduirii, cel primitor de viaţă, drept pentru care redăm mai jos una din multele minuni mai noi făcute de Izvorul Maicii Domnului:

Mitropolitul de Nafpaktos şi Arta, Neofit, ce era de origine din insula Paros, pătimea de o boală cumplită şi nevindecată, din pricina căreia pătimi multe de la doctori, dar fără nici un folos. Deci deznădăjduindu-se ei în cele din urmă, au ajuns la concluzia că nu mai poate scăpa, ci negreşit va muri. Iar el, în aşa nenorocită stare fiind, alergă la mila Născătoarei de Dumnezeu. Şi mai ales, căzând la rugăciune cu lacrimi, cerea ajutorul ei cel nebiruit. Şi cu multă nevoie s-a pornit – fiind purtat de alţii – către prea cinstita biserică a Născătoarei de Dumnezeu, unde căzând înaintea sfintei sale icoane, s-a rugat Pururea Fecioarei, ocrotitoarea tuturor celor mâhniţi, cu suflet îndurerat. Apoi, luând cu credinţă din aghiasma izvorului

ei, bău şi se stropi şi îndată – o, minunile tale cele negrăite şi mai presus de fire, Stăpână Preacurată! – s-a tămăduit, ne mai rămânând nici cel mai mic semn din acea nesuferită şi înfricoşătoare boală. Deci, mulţumind grabnicei sale ajutătoare, s-a întors la ale sale, vestind tuturor acea mare minune şi facere de bine arătată către el de Maica lui Dumnezeu.

***

Această biserică istorică şi slăvită a Izvorului primitor de viaţă, care întâia oară a fost zidită de împăratul Leon cel Mare, numit şi Machelis şi apoi lărgită de împăratul Iustinian cel Mare şi a fost împodobită şi dăruită cu multe bogăţii de către împăratul Vasile Macedon şi fiul său Leon cel Înţelept şi de către alţi împăraţi, a dăinuit până în anul 1453 când Constantinopolul a fost cucerit de turci. Atunci împreună cu alte biserici măreţe, a fost distrusă şi această biserică a Izvorului. Dar apele lui cele tămăduitoare şi izvorâtoare de viaţă au continuat să curgă în linişte şi harul ce umbrea acel loc sfânt nu s-a depărtat niciodată de acolo.

De aceea, mulţimile de credincioşi au continuat să vină cu credinţă şi evlavie acolo, iar tămăduirile celor ce veneau se dădeau cu îmbelşugare de către apele izvorului. Astfel s-a simţit nevoia reconstruirii bisericii pe acel loc sfânt.

Întâi mitropolitul Nicodim al Derconului, după trecerea a trei veacuri de la distrugerea bisericii vechi, a zidit la anul 1727 o mică biserică a Izvorului Tămăduirii şi începu să se săvârşească sfintele slujbe (Liturghii, Vecernii, Utrenii). Asta a durat până în 1821, când iarăşi acea mică biserică a fost distrusă de către ienicerii fanatici, iar izvorul a fost acoperit în întregime. Cu toate acestea, în acel loc sfânt, credincioşii veneau în continuare şi tămăduirile nu încetau.

În zilele sultanului Mahmud, când supuşii săi se bucurau de libertate religioasă, i s-a cerut de către cei de un neam cu el să dea voie să se reconstruiască iarăşi bisericuţa Izvorului. Acest sultan a desfiinţat armata ienicerilor şi în timpul stăpânirii lui, Grecia şi-a dobândit independenţa în 1830, eliberându-se de sub stăpânirea turcească. De aceea şi exista o oarecare libertate religioasă şi i s-a cerut încuviinţarea de a se rezidi biserica Izvorului. Şi lucrul s-a început pe 27 iulie 1833 şi făcându-se săpăturile, au fost aflate temeliile vechii biserici. Şi s-a refăcut nu doar paraclisul aghiasmei mai strălucit decât primul, dar şi altă biserică mai mare, mai frumoasă şi mai măreaţă decât cea veche, pe a cărei fundaţie s-a şi reconstruit noua biserică. Şi piatra ei de temelie s-a pus pe 14 septembrie 1833, iar biserica a fost gata la 30 decembrie 1834, iar sfinţirea s-a făcut pe 2 februarie 1835.

Iată ce scrie pururea-pomenitul scriitor din Constantinopol, Scarlat, despre construirea noii biserici: *„Venind eu la Constantinopol în anul 1825, am mers să mă închin la acel loc sfânt, dar n-am aflat decât dărâmături, iar în mijlocul lor stând un preot sub cerul liber şi citind Paraclisul pentru credincioşii aflaţi de faţă. Însă apele cele tămăduitoare ale Izvorului continuau să curgă molcom, iar harul ce umbrea nevăzut acel loc sfânt niciodată nu s-a depărtat de acolo. De atunci trecură 24 de ani şi revenind iarăşi acolo în 1849 cu barba deja albită, am aflat aceeaşi pădure deasă şi umbroasă, iar izvorul curgând molcom şi liniştit. Dar în loc de ruine, văzui o biserică impunătoare, împodobită cu marmură şi coloane… şi n-am putut să nu-mi stăpânesc lacrimile ce mă podidiseră. Dar aceste lacrimi erau lacrimi de bucurie şi străpungere. Şi luându-mi carneţelul cu însemnări, am scris la sfârşitul acestei istorisiri, «aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt».”*

Despre aghiasma ce făcea minuni de sub mormanul de pietre şi pământ, un preot sau un epitrop laic binecredincios ţinea însemnări spre aducerea-aminte veşnică a acestor minuni ale Născătoarei de Dumnezeu, scriindu-le cu multă evlavie pe o tăbliţă de lemn, în special pe cele săvârşite între anii 1824-1826. Ele au fost publicate într-o broşură separată, într-o versiune prescurtată. Spre completarea minunilor din acea broşură şi a celor istorisite de Calist Xantopol, redăm mai jos o minune făcută de Izvorul Tămăduirii, publicată în 1886 de către preotul Evghenie, responsabilul bisericii Izvorului Tămăduirii, unde un oarecare Neofit Mavromati s-a vindecat.

Iată cum povesteşte el însuşi despre cele petrecute: *„Pe la vârsta de 19 ani mi-au apărut nişte răni cu puroi, foarte rele, numite îndeobşte fistule şi aproape că am rămas zăcând. Cheltuind multe la doctori încercaţi, care s-au străduit să facă ceva spre uşurarea suferinţei mele, am rămas fără nici o nădejde din partea lor, căci n-am putut face nimic. Am rămas deci plângând şi suferind şi tânguindu-mă la toţi cei ce mă cercetau, spunându-le de necazul meu. Într-una din zile, un preot Nicolae, ce slujea la biserica Patriarhiei şi care era de loc din insula Hios, mi-a zis: «Iubite prieten, vrei să vii cu mine la izvorul cel primitor de viaţă?» Iar eu i-am răspuns că din pricina bolii şchiopătez şi nu pot merge, dar el m-a luat de braţ şi sprijinindu-mă, am pornit încet cu paşi mărunţi, până ce cu multă osteneală am ajuns la izvor. Dând el binecuvântarea, începurăm să cântăm Paraclisul Maicii Domnului şi slujba aghiasmei. Apoi luând în mână un vas, după sfârşitul slujbei, l-am umplut cu aghiasmă din izvor şi vărsându-o pe trupul meu, mi-am spălat de mai multe ori rănile, căci încă erau proaspete atunci tăieturile ce mi le făcuseră doctorii şi, o, minunile tale Stăpână!, m-am pomenit sănătos dintr-o dată, rămânând numai semnele unde fuseseră rănile şi tăieturile, spre adeverire că fusesem chinuit de acea cumplită boală. Astfel, fără de nădejde vindecându-mă de*

către Maica lui Dumnezeu, m-am întors cu totul sănătos, împreună cu preotul de la Patriarhie, propovăduind tuturor măririle lui Dumnezeu şi ale Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.”

***

Acesta este, fraţilor, istoricul Izvorului Tămăduirii, de la început, cum s-a construit prima oară biserica Născătoarei de Dumnezeu din Constantinopol, deasupra izvorului, apoi de către care împăraţi a fost refăcută şi lărgită. Acestea sunt minunile cele mai presus de fire, care covârşesc toată mintea, ale Maicii Domnului, săvârşite prin harul şi mijlocirea ei, la izvorul ei cel primitor de viaţă.

Şi aici au fost istorisite doar câteva ce s-au păstrat şi au ajuns până la noi, căci numărul minunilor ce s-au făcut la acel izvor tămăduitor, cine-l poate spune? Deci, mulţumind Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi Pururea Fecioarei Maria, Maica Preacurată a lui Dumnezeu, pentru iubirea de oameni şi milostivirea ce a arătat-o neamului nostru, să slăvim pe Preasfânta Treime, Dumnezeul nostru, pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, totdeauna şi în vecii nesfârşiţi. Amin!

“Bucură-te, tămăduirea trupului meu!” - Predica mitropolitului Neofit de Morfou despre Maica Domnului la Denia Acatistului Buneivestiri: “Iată cum Maica Domnului are grijă de oamenii ei”

Predica mitropolitului Neofit de Morfou la Denia Acatistului Bunei Vestiri, care a avut loc în orașul Kyprianos, municipalitatea Menikou din mitropolia Morfou (12.04.2019).

Fraţi şi surori, ne învredniceşte Maica Domnului, Stăpâna noastră şi a lumii, aici, în casa marilor martiri Ciprian şi Iustina, să ne închinăm şi să-i cântăm Acatistul Bunei Vestiri în faţa icoanei sale făcătoare de minuni, „Panaghia copiilor”. Sunt episcopul vostru de 20 de ani prin harul Domnului. Este prima oară când văd ochii Maicii Domnului, Panaghia copiilor. Este o Împărătească cu ochi de copil - ceea ce ar trebui să fie un scop în viaţa noastră. Adică, cum să devenim împăraţi asupra patimilor noastre şi, încet-încet, să ne curăţăm inima şi să devină curat ochiul sufletului nostru - care este inima şi nu creierul, aşa cum învaţă azi psihologii şi psihiatrii din Europa Occidentală atee.

Atunci când se curăţeşte mintea omului, atunci aceasta stă ca o împărătească în inima omului. Şi atunci omul ajunge să aibă aceşti ochi îngereşti, de copil, pe care îi are Panaghia - mama copiilor. Şi nu este întâmplător că pictorul popular a pictat

astfel de ochi Maicii Domnului, căci ştim cum ea este maica tuturor copiilor. Să nu vă gândiţi că ea este maica copiilor noştri doar până când aceştia împlinesc 12 ani sau doar până la 30 de ani - aşa cum cred multe mame din Cipru, care îşi văd copiii ca fiind mici până la 30 de ani - şi astfel avem atâtea divorţuri, fiindcă aceştia nu ajung niciodată să se maturizeze.

Aceşti ochi ai Maicii Domnului - Panaghia copiilor - sunt pentru noi toţi, sunt ceea ce vrea Hristos să ajungem cu toţii, şi o spune clar şi în Sfânta Evanghelie: „de nu veţi fii precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu”. De aceea şi pictorul a zugrăvit-o pe Maica Domnului ca Împărătească, dar cu ochii de copil. Şi noi trebuie să avem aceste două ţinte în viaţă: să devenim stăpâni (împăraţi) peste patimile noastre, peste răutăţile noastre şi să devenim precum pruncii.

Ieri dimineaţă eram aici, în vizită la şcoala generală din comunitatea dumneavoastră, cu destul de mulţi copii. M-a surprins cum s-a desfăşurat convorbirea mea cu aceşti copii. Le-am vorbit despre Buna Vestire şi despre Sfântul Nichifor Leprosul. Am intenţionat să vorbesc doar 10 minute despre Buna Vestire - să le spun cum un Înger Întâistătător din Ceruri a mers la o fecioară din Nazaret şi i-a spus: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!” Şi cum, în Fecioara Maria S-a unit Dumnezeu-Duhul Sfânt cu omul şi, din această unire, S-a născut a doua Persoană a Sfintei Treimi ca Dumnezeu-Om, Iisus Hristos, fiind atât Dumnezeu desăvârşit cât şi Om desăvârşit.

Şi am început să explic copiilor ce înseamnă că a doua Persoană a Sfintei Treimi a devenit Om şi Dumnezeu, şi nu doar atunci, ci la fiecare Sfântaă Liturghie, când ne împărtăşim cu Acest Dumnezeu, Iisus Hristos, care îngăduie să devină atât de mic cât să încapă într-o linguriţă, ca să putem să ne împărtăşim cu El. Şi Acest Dumnezeu se micşorează şi se smereşte atât de mult, ca să devenim noi, ce? Să devenim părtaşi la Dumnezeire, adică să devenim sfinţi. Să devenim aşa cum s-a întâmplat cu Sfântul Ciprian şi Sfânta Iustina acum 1700 de ani, şi cum a devenit Sfântul Nichifor în 1964. Deci, sfinţenia este scopul omului nu doar pentru perioada în care au trăit Sfinţii Ciprian şi Iustina, ci şi pentru secolul XX, şi pentru secolul XXI.

Acum se pregăteşte să se ridice la cer un foarte mare sfânt. Şi ştiţi de unde este acest mare sfânt? Din America. În America. Nu e nevoie să îi spun numele, mulţi înţeleg, cei care sunt aproape de Biserică [cuviosul Efrem Filotheitul - n.n.]. Este un mare ascet al secolului XX, care, când a trecut de 70 de ani, a plecat în America să se vindece de nişte boli, şi acolo lumea a înţeles sfinţenia acestui smerit călugăr ieromonah şi l-au rugat să rămână cu ei. I-au spus că şi America are nevoie de

experienţa lui ascetică şi la început s-a gândit să rămână un an. Şi în acel an a făcut o mănăstire. După aceea, şi-a zis: dar ce nevoie mare are poporul de aici de Ortodoxie! Şi în al doilea an a mai făcut o mănăstire, şi în al treilea an la fel, nu doar cu greci - cum credem noi că Dumnezeu este doar al grecilor - cu creştini americani, cu evrei care s-au botezat, chinezi, negrii care s-au încreştinat.

Şi a pus acest om al lui Dumnezeu o condiţie la mănăstirile pe care le-a ridicat: ca toate Liturghiile să se facă în greaca veche (…) Să nu se traducă. Al doilea lucru pe care l-a zis a fost ca toate ierurgiile să se facă după tipicul şi muzica bizantină deoarece aceasta este muzica îngerilor. (…)

Vedeţi? Un om ca acest ieromonah despre care v-am povestit, când o iubeşte pe Maica Domnului, când îşi curăţă inima, când se aşează mintea ca o împărătească a inimii şi nu aleargă bezmetică de colo-colo la gânduri trupeşti, de slavă deşartă sau la bogăţiile acestei lumi care toate sunt trecătoare şi stricăcioase, aşadar, când mintea stăpâneşte peste inimă, se întâmplă minuni; şi ***când spun minuni nu mă gândesc că se vindecă picioarele mele neputincioase, ci minune este să se vindece mintea mea cea nebună şi să se cureţe inima mea cea pătimaşă.***

Toate acestea sunt întrupate în rugăciunile Buneivestiri. De aceea, vă rog să nu ezitaţi, să nu vă ruşinaţi să vă mărturisiţi lui Dumnezeu. Dar ca să ajungeţi la Dumnezeul Treimic, va trebui mai întâi să ajungem la Hristos Cel Întrupat. Prin Hristos, Îl cunoaştem şi pe Tatăl şi pe Duhul Sfânt. Şi ca să ajungem la Domnul nostru, Iisus Hristos, trebuie să ne conducă Maica Domnului (Panagia Odighitria - "Îndrumătoarea"). Deci, pe scara pe care urcăm spre curăţirea inimii şi a minţii, prima treaptă este iubirea către Maica Domnului. Şi rugăciunile Buneivestiri, dacă putem să le spunem în fiecare zi, sau când putem, sunt prima treaptă spre a ajunge la cunoaşterea Sfintei Treimi.

Mai întâi, deci, o iubim pe Maica Domnului. Şi avem o relaţie cu ea în fiecare zi. Citirea Acatistului Buneivestiri este o bună cale de a ne apropia de ea. Şi astfel, Maica Domnului ne va conduce la Hristos, iar Hristos ne va arăta nouă pe Tatăl şi pe Duhul Sfânt. Aşa cum Îl veţi auzi în Joia mare că spune Hristos: „Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl".

Mi-a spus ieri o profesoară: „Aceste lucruri sunt atât de greu de înţeles chiar şi pentru noi…cum le-am putea spune copiilor?"

I-am răspuns: „Doar copiii au mintea atât de curată ca să poată înţelege dogma Sfintei Treimi, chiar şi dogma Întrupării. Cum Dumnezeu a devenit Dumnezeu-

Om”. De aceea şi spune Hristos în Evanghelie: „Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci a unora ca aceştia este Împărăţia lui Dumnezeu”. Şi în altă parte zice: „Dacă nu veţi deveni asemenea pruncilor, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor”.

Sunt uimit să văd că, de câte ori teologhisesc copiilor din şcoala primară, aceştia înţeleg tot ce le zic, răspund la toate întrebările mele. Dacă merg la şcoala gimnazială încep să se complice lucrurile, începe mintea să umble de colo-colo. Dacă merg la liceu, acolo toate sunt… întunecate. Acolo ai nevoie de Lumină ca să poţi ajunge la sufletul lor. Şi pe cât cresc oamenii azi, pe atât de mult se degenerează. Au aşteptări de la Dumnezeu. Nu sunt mulţi care să aibă dispoziţia să Îl cunoască pe Dumnezeu azi. Noi, cei mai în vârstă, care am luptat în viaţa noastră, am avut ca scop să Îl cunoaştem pe Iisus Hristos cu ajutorul Maicii Domnului. Pe Cel ce S-a răstignit, şi S-a îngropat, a înviat şi S-a înălţat la Ceruri.

Aceste zile ce vin sunt cele mai importante zile din calendarul Sărbătorilor Bisericii. Valorificaţi-le! Nu doar ca să vă emoţionaţi la o Denie. Acesta este un mod sentimentalist şi bolnav de a trăi sărbătorile. Ci ca să Îl cunoaşteţi mai bine pe Hristos, pe Maica Domnului. Şi această familiaritate, această cunoaştere care se face, repet, nu cu creierul, ci cu mintea (nous) ne va conduce la minuni mari.

Să vă spun şi o întâmplare din viaţa unui om al lui Dumnezeu care mi-a exemplificat acest verset din Acatistul Buneivestiri: „Bucură-te, tămăduirea trupului meu!”

Ştiţi cu toţii că am avut binecuvântarea de la Milostivul de a avea prietenie şi de a cunoaşte mulţi dintre oamenii sfinţi ai epocii moderne; cea mai importantă legătura a fost cea cu Sfântul Iacov din Evia, căruia i se mai spunea şi Părintele „Mă iertaţi”.

***

Ascultaţi acum cum Maica Domnului îi iubeşte pe oamenii ei în care are încredere şi cum le vindecă până şi trupul. Părintele Iacov Tsalikis din Evia, deja bătrân şi bolnav, suferind de o mulţime de boli, cu probleme la inimă, la glande, la picioare mai ales, care erau pline de inflamaţii şi răni. Şi, cu toate acestea, era mereu în picioare la slujbe sau îngenuncheat acolo unde trebuia, mai ales când nu liturghisea el. De multe ori cânta ca psalt, şi cânta îngenuncheat, el fiind un om care ar fi trebuit să aibă cel puţin un suport de care să se poată sprijini. Nici măcar aceasta nu îşi îngăduia în asceza pe care o practica. Şi era mereu îngenuncheat. Seara făcea cel puţin 1000 de metanii rugându-se pentru toţi oamenii pe care îi cunoscuse, cu o lumânare aprinsă. Totuşi, flebita de care suferea, de multe ori se deschidea şi în chilia sa se întâmpla adesea să îi curgă sânge şi puroi din răni.

Şi într-o seară, s-a rugat către Maica Domnului cu acest verset din Acatist: „Bucură-te, tămăduirea trupului meu!” „Am nevoie de tine, Maica Domnului, ajută-mă şi alină suferinţa mea!” - nu a rugat-o să îl vindece, ci a cerut doar alinarea durerii.

Şi mi-a povestit: „Cum eram întins pe patul meu şi îmi curgea sângele, s-a deschis uşa chiliei după ce s-a auzit o voce îngerească care psalmodia. Şi primul care a intrat pe uşă a fost evanghelistul şi prietenul Domnului, Ioan Teologul, acela pe care îl vedem în icoana răstignirii mereu lângă Cruce.” Al doilea ştiţi cine a intrat? Ca să înţelegeţi cine sunt prietenii Maicii Domnului în Cer… Sfântul Serafim de Sarov. Şi după aceştia era Doamna lumii şi Împărăteasa Cerului cu un omofor [maforion n.n.] roşu pe cap şi cu cele 3 stele care sunt simbolul fecioriei sale. Şi cum au intrat, mai întâi Sfântul Ioan Teologul, apoi Sfântul Serafim şi mai apoi Născătoarea de Dumnezeu, Măicuţa s-a întors şi le-a spus celor doi însoţitori ai săi: ”Acesta este Părintele Iacov, este un prieten adevărat al Fiului meu şi prieten adevărat al meu. Cele spre vindecare pe care le-am adus din Cer să le puneţi pe picioarele sale mult pătimitoare ca să se aline durerea sa.”

„Şi apostolul Ioan a atins unul din picioarele mele şi de celălalt s-a atins Sfântul Serafim de Sarov. După care i-am mulţumit Doamnei noastre, Născătoarea de Dumnezeu şi au dispărut cu toţii din faţa mea lăsând în chilia mea o mireasmă care nu poate fi descrisă.”

&&&

Şi zic eu, iată cum Maica Domnului are grijă de oamenii ei şi cum îi numeşte! Adevărat prieten al Fiului meu şi al meu.

Şi mi-a spus un om sfânt al zilelor noastre care trăieşte neştiut de lume: dintre toţi sfinţii contemporani, cel mai sus dintre ei, este Părintele Iacov. Şi m-am minunat de aceasta, deoarece mai cunoscut este marele Sfânt Paisie şi celălalt mare dascăl, Porfirie. Şi totuşi, sus în Ceruri de o mai mare împărtăşire din Slava Sfintei Treimi se bucură acesta, smeritul Iacov, cel puţin cunoscător de carte, refugiatul din Asia Mică, părintele „Mă iertaţi”.

Şi am vrut să înţeleg de ce Dumnezeu i-a dat atâta slavă, ce a făcut Iacov în mod deosebit. Şi i-a descoperit Duhul Sfânt acestui om sfânt că ceea ce a făcut special Părintele Iacov este că a iubit-o mai mult decât toţi ceilalţi sfinţi contemporani pe Maica Domnului. De aceea şi Maica Domnului, când a văzut că se termină zilele lui Iacov şi că s-a emis „paşaportul” ca să urce sfântul lui suflet la Cer şi sfinţitul său trup să coboare în pământ, L-a rugat pe Domnul Iisus Hristos să îl aducă de

sărbătoarea ei şi să îl pună pe cea mai înaltă treaptă. Şi aşa s-a întâmplat: Iacov a urcat la Domnul în ziua Adormirii Maicii Domnului. Acesta este un exemplu al unei mari iubiri faţă de Născătoarea de Dumnezeu. (…)

De aceea, vreţi să puneţi un termometru să vedeţi unde se găseşte sufletul vostru? Vreţi să vedeţi care dintre oamenii pe care îi cunoaşteţi este mai aproape de sfinţenie? Încercaţi să vedeţi cât de apropiat este şi câtă evlavie are la Maica Domnului, cât o iubeşte pe Maica Domnului. Şi iubirea faţă de Maica Domnului este termometru, este măsură a sfinţeniei noastre şi a oamenilor din jurul nostru.

Să vă binecuvânteze Maica Domnului! Paşte binecuvântat!”

(traducere de E.P. exclusiv pentru “Cuvântul ortodox“)

PS Visarion Răşinăreanu, episcop Tulcea – Cuvânt la Izvorul Tămăduirii

În prima vineri din Săptămâna Luminată, Biserica Ortodoxă face prăznuirea Izvorului Tămăduirii. ***Este o sărbătoare închinată Maicii Domnului, amintind de minunea petrecută în sec. VII pe timpul împăratului Leon Machelie al Bizanţului, minune ce a fost săvârşită de către Sfânta Fecioară Maria.***

Sărbătoarea aceasta este deci de dată mai recentă dar cu toate acestea este adânc înrădăcinată în conştiinţa popoarelor ortodoxe din Balcani, de limbă greacă, slavonă sau latină.

- *Grecii o numesc „Zoodohos Pighi" adică „**Izvorul purtător de viaţă**" şi o cinstesc cu un fast deosebit. În Atena, hiar în centrul oraşului există o măreaţă biserică închinată Maicii Domnului şi care poartă numele acestui praznic, ba mai mult, un întreg cartier de la periferia Atenei poartă numele de Zoodohos Pighi.*
- ***În Constantinopol*** *se află până astăzi izvorul unde s-a petrecut minunea aceasta, în Mănăstirea Balucli, unde se găsesc şi mormintele patriarhilor ecumenici.*
- *Şi la slavi sărbătoarea este ţinută ca atare, ei împrumutându-o mai târziu prin filiera greacă.*
- *În Biserica noastră, deci la români, Izvorul Tămăduirii este prăznuit cu o solemnitate deosebită mai ales în Muntenia şi cu osebire în Ardeal. Zeci de mănăstiri de pe cuprinsul ţării şi mai ales din Transilvania au ca al doilea hram al lor Izvorul Tămăduirii. Zeci de mii de pelerini sosesc în această zi de praznic la marile mănăstiri de la Sâmbăta de Sus, Râmeţ, Rohia, Recea, Izbuc, Frăsinei, Maglavit, unde participă la Sfânta Liturghie precum şi la sfinţirea apelor din izvoarele tămăduitoare de acolo şi prea măresc pe*

Maica Domnului, cea care a devenit în conştiinţa Ortodoxiei cu adevărat „Izvor de tămăduiri” prim minunile pe care le săvârşeşte asupra celor credincioşi.

Date asupra acestei sărbători, asupra semnificaţiei ei avem în Penticostar, unde, pe lângă sinaxarul ei, aflăm şi o slujbă a ei alcătuită de către Nichifor Calist Xantopol - demnitar de la curtea bizantină.

Astfel, din sinaxarul zilei aflăm că ***împăratul Leon Machelie, înainte de a ajunge pe tronul imperial al Bizanţului, fiind într-una din zile la vânătoare, a găsit un orb rătăcit prin pădure şi pe care l-a luat să-l călăuzească. Orbul, fiind cuprins de sete, l-a rugat pe Leon să-i caute apă să bea, acesta negăsind prin apropiere, deşi căutase foarte mult, era cuprins de întristare.***

Deodată a auzit un glas care-i zicea: „Nu e nevoie să te osteneşti Leone, căci apa este aproape, pătrunde Leone împărate, mai adânc în pădurea aceasta şi luând cu mâinile apă tulbure, potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui cei întunecaţi şi vei cunoaşte de îndată cine sunt eu care sălăşluiesc aici de multă vreme.”

Şi făcând aşa, orbul s-a tămăduit de suferinţa sa prea mărind pe Dumnezeu. După ce a ajuns, potrivit prooroci ei Maicii Domnului, împărat, Leon a zidit lângă acel izvor o biserică închinată Maicii Domnului, cea care făcuse minunea vindecării orbului în acel loc.

Multe minuni s-au petrecut apoi în decursul vremurilor la acea biserică prin puterea sfinţitoare a apei tămăduitoare din acest izvor.

Astfel numeroşi oameni bolnavi şi-au redobândit sănătatea, atât trupească dar mai ales sufletească.

Tradiţia spune că izvorul ar fi înviat şi un mort din Tesalia, după ce au fost turnate trei ciuturi de apă peste el. Mulţi împăraţi şi împărătese ale Bizanţului au fost vindecaţi de apa izvorului, la fel, mulţi dregători ai curţii imperiale au dobândit tămăduire aici, numele lor fiind menţionate pe larg în sinaxarul sărbătorii.

Refăcută de mai multe ori din cauza vremurilor şi a cutremurelor, biserica «Izvorul Tămăduirii» a rămas până în zilele noastre în Constantinopol, păstrându-se şi izvorul care şi astăzi săvârşeşte tămăduiri celor care cu credinţă aleargă la ocrotirea şi folosinţa Maicii Domnului.

Lângă izvor există până astăzi, în mănăstirea Balucli din Constantinopol, o inscripţie din vremea bizantină ce are următorul conţinut: **„NIPSON ANONIMATA MI MONAN OPSIN”,** adică **„spală-ţi nu numai faţa ci spală-ţi şi păcatele”.**

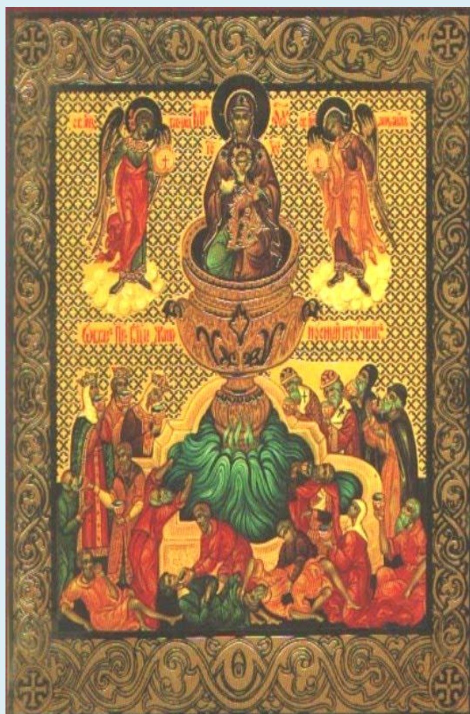

În această zi, în bisericile unde există hramul „Izvorul Tămăduirii”, dar şi în celelalte biserici şi mânăstiri, după Sfânta Liturghie se face sfinţirea cea mică a apei, după rânduiala specială din Săptămâna luminată, iar în unele părţi, tot în această zi, se fac rugăciuni pentru vreme de secetă şi neploaie, înconjurându-se biserica în procesiune la fel ca în Vinerea Sfintei Patimi.

Credincioşii ortodocşi români cinstesc aşa cum se cuvine acest praznic al Maicii Domnului, luând parte în număr mare la sfintele slujbe săvârşite în mănăstiri şi biserici închinate Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului, Maica Bisericii şi Maica tuturor celor necăjiţi şi întristaţi.

„Izvorul Tămăduirii” este o sărbătoare dragă creştinului ortodox, prin ea cinstindu-L pe Mântuitorul Hristos Cel ce S-a întrupat din pântecele preacurat al Sfintei Fecioare.

Preot prof. Gheorghe-Radu Sălăgian - Predică la Sărbătoarea "Izvorul Tămăduirii"

Hristos a înviat! Iubiţi fraţi întru Hristos!

În această Vineri din Săptămâna Luminată prăznuim pe Maica Domnului, izvorul nemuririi din care izvorăsc ape pururea vii şi din care se revarsă toată bunătatea şi mulţimea de tămăduiri peste cele patru laturi ale pământului şi anume, sărbătorim sfinţirea bisericii "Izvorul Tămăduirii" a Prea Sfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria.

Această biserică şi-a luat începutul de la împăratul Leon cel Mare. Acesta, înainte de a deveni suveran, pe când încă trăia între oamenii obişnuiţi şi se chema Machelie, umblând prin nişte locuri pustii, a dat peste un orb rătăcit şi l-a luat de mână să-l călăuzească. Orbul a fost cuprins de o sete arzătoare şi l-a rugat pe Leon să-i dea apă ca să-şi astâmpere setea.

Leon, pătrunzând într-un desiş din apropiere, căuta apa, dar negăsind se întoarce întristat, însă deodată îi răsună în urechi un glas: "Nu e nevoie să te osteneşti, Leone, că apa este aproape. Pătrunde, Leone împărate, mai adânc în pădurea aceasta şi luând cu mâinile apa tulbure să potoleşti setea orbului şi apoi

unge cu ea ochii lui cei întunecaţi şi vei cunoaşte îndată cine sunt eu care sălăşluiesc aici".

Leon a făcut cum i-a poruncit glasul şi îndată orbul a început să vadă. Glasul era al Fecioarei Maria. Ajungând Leon împărat potrivit proorociei Maicii Domnului a zidit lângă acel izvor o biserică ce se vede şi astăzi şi care se numeşte Biserica Izvorului Tămăduirii.

Multe minuni s-au făcut în această biserică dintre care amintim:

- *Iustinian împăratul s-a vindecat de o boală grea;*
- *un mort din Tesalia a înviat;*
- *împăratul Leon, înţeleptul s-a vindecat de piatră la rinichi, iar fratele lui Ştefan – patriarhul Constantinopolului s-a vindecat de oftică;*
- *Ioan, patriarhul Ierusalimului s-a vindecat de surzenie;*
- *dregătorul Tarasie a fost vindecat de friguri cumplite, iar fiul său Stelian de o boală de rinichi;*
- *Împăratul Roman Lecapenul a fost vindecat de boală de stomac, la fel şi soţia lui.*

Mai multe decât picăturile de ploaie, decât mulţimea stelelor şi a frunzelor sunt minunile ce se fac acolo până astăzi, prin acel izvor, toate prin mila generoasă a Maicii Domnului.

Drept slăvitorilor creştini, ori de câte ori sărbătorim pe Maica Domnului ne aducem aminte de cuvintele arhanghelului Gavriil: ***"Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei!" (Luca 1,28).*** Nici o femeie de pe pământ n-a primit de la îngeri un astfel de omagiu.

Ori de câte ori o sărbătorim pe Regina îngerilor şi a oamenilor ne aducem aminte de cuvintele Elisabetei, care plină de Duhul Sfânt a grăit cu veneraţie zicând: ***"Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău" (Luca 1,42).***

Sfântul Irineu (†202) scrie: "Precum femeia lui Adam, încă fecioară, s-a făcut neascultătoare şi a atras moartea peste ea şi peste întreg neamul omenesc, tot astfel Maria, logodită, dar Fecioară, prin ascultarea ei a adus pentru ea şi pentru întregul neam omenesc mântuirea".

Fraţi creştini, "Izvorul Tămăduirii" nu este altceva decât harul Domnului nostru Iisus Hristos, care se revarsă peste noi în chip deosebit în această Săptămână Luminată, prin mijlocirea Maicii Sale. El izvorăşte din mormântul gol.

Sărbătoarea Izvorului Tămăduirii este prin urmare o recunoaştere a Bisericii Universale cu privire la rostul pe care l-a avut şi pe care îl are Maica Domnului în lumea Bisericii şi al oamenilor binecredincioşi. Prin Naşterea lui Hristos ca Om din Sfânta Fecioară Maria şi în mod implicit, prin Patimile, Moartea şi Învierea Domnului, Stăpânul cerurilor a săvârşit lucruri minunate şi prea slăvite cu Maica Domnului.

Prin calitatea ei de Născătoare de Dumnezeu, de pururea fecioară şi mai sfântă decât toţi sfinţii, ***Maica Domnului a devenit pentru întreaga lume, Izvorul cel de viaţă primitor, care pururea rourează daruri sfinte, fântâna tămăduirilor, care toată tăria suferinţelor o arată slabă şi neputincioasă.***

În sens duhovnicesc, dar şi concret, material, fizic, Maica Domnului este:

- *vederea orbilor şi dumnezeiasca curăţire a celor leproşi;*
- *întărire a celor paralitici;*
- *tămăduire a celor canceroşi şi a tuturor celor la care, numai iscusinţa minţii omeneşti, nu le mai poate fi de nici un folos.*

Să nu uităm căci PreaSfânta Treime a încununat-o pe Sfânta Fecioară ca Regină a întregii creaţii aşa cum este reprezentată în iconografia Bisericii Ortodoxe. Trebuie să profităm de puterea ei şi să avem îndrăzneala firească de a i ne adresa ei ca unei mame adevărate; căci **Maica Domnului e mama noastră din ceruri** pe care fără îndoială o putem încununa cu mizeriile noastre purificate, neavând nici pietre preţioase şi nici virtuţi.

Fie ca Fiul Înviat şi Biruitor al Maicii Preacurate, pentru rugăciunile celeia ce L-a născut să ne apere de ispitele şi de primejdiile ce ne înconjoară pe acest pământ bogat în capcane, să ne binecuvânteze şi să ne ierte păcatele, făcându-ne parte tuturor numai de bucurii, iar noi să-i aducem cântare, astfel: "Ceea ce reverşi ape pururea vii din izvor, Curată Fecioară, nu înceta a te ruga totdeauna pentru robii tăi". Amin.

Pr. Constantin Necula - Predică la Izvorul Tămăduirii

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh! Amin.

Iubiţi credincioşi, Prea Cuvioase Maici, Hristos a înviat!

După o slujbă atât de intensă în rugăciune, cu o Sfântă Liturghie şi cu toată minunata alcătuire a slujbei Aghiasmei, va fi greu să mai adăugăm ceva în cuvânt omenesc. Mai ales că ***prăznuirea de astăzi urmează unei săptămâni întregi de rodire în lumină a Bisericii, pe deplin meritat numită Săptămâna luminată.***

Iată, aşadar, borna de lumină care ne face trecerea dinspre Săptămâna Luminată în anul aşteptării celuilalt Paşte, al celui care, o dată trecută Învierea din anul acesta, se pregăteşte deja. Asemeni bobului de grâu aşezat sub haina de lumină şi căldură a zăpezii pentru ca în anul ce vine să izbucnească în sute de alte boabe, mărgăritare de preţ prinse-n aurul prescurilor ce vor fi ridicate pe Altare.

Desigur, ***aţi reţinut că semnificaţia pe care dintâi o are sărbătoarea aceasta este legată de ridicarea unei biserici de către Leon cel Mare, împărat bizantin supranumit Machelie, care mai înainte de a urca pe tronul împărăţiei s-a întâlnit cu un orb care, în timp ce Leon îl conducea afară din pădure, cuprins de sete şi bând din apa unui izvor, îşi recapătă vederea. Izvorul, descoperit lui Leon de către Maica Domnului, a constituit miezul in jurul căruia s-a zidit, mai apoi rezidit de către Justinian, biserica, locaşul numit Izvor al Tămăduirii.***

Dar înţelesul prăznuirii este cu mult mai înalt. E drept că întotdeauna izvoarele au constituit locuri alese pentru înălţare mai ales de mănăstiri, cum oricărui sfânt îi e dat să fie ocrotitorul unei surse de apă, izvor sau pârâu, semn distinctiv al preţuirii lor minunate. Râmeţ sau Cozia, Curtea de Argeş sau Tismana (în fond, Sfântul Nicodim căuta un astfel de loc pe ape) şi câte alte mănăstiri au în temelia lor apa unui izvor! Cum Sfântul Ghelasie sau Sfântul Calinic, Sfântul Antonie de la Izvorul Vâlcii sau mulţi alţii dintre Sfinţii români, (Părintele Arsenie, de exemplu, la Sâmbăta) au un astfel de loc. Şi câte nu le-om şti!

Dar aşa cum am spus, dacă acesta este motivul primar al prăznuirii, cei care aţi fost şi la Utrenie, aţi ascultat cu prisosinţă cântări adresate Maicii Domnului. Iată, să vedem începutul cântării a 6-a: ***„Cuvintele cântării te laudă pe tine, curată, ca pe ceea ce eşti cu adevărat izvor; că ai născut mai presus de cuvânt pe Adâncul înţelepciunii, pe Cel Ce a spânzurat norii în văzduh şi pământul pe ape***”.

Iar condacul, cântarea care esenţializează praznicul, spune astfel: ***„Din izvorul tău cel nesecat, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, îmi dăruieşti mie, izvorând pururea curgerile harului tău mai presus de cuvânt. Ca ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvântul, te rog să mă rourezi cu darul tău, ca să grăiesc ţie: Bucură-te, apă izbăvitoare***!“

Iată de unde adâncimea prăznuirii de astăzi! Din acest statut de Biserică-Izvor al Tămăduirii pe care-l împlineşte până-n veacul veacului cea care a născut pe Tămăduitorul.

Părintele Heruvim Karambelas, citând pe unii din Bătrânii Athonului, spune că dacă rugăciunea către Mântuitorul e mântuitoare, îndumnezeitoare, rugăciunea spre Maica Sa, Pururea Fecioară Maria, este ducătoare la îndumnezeire, ne îndreaptă către dumnezeire.

Astăzi, prăznuind Biserica şi Maica, am căpătat, o dată în plus, bucuria sorbirii din Izvorul Tămăduirilor. Nu-i boală adusă la Hristos care să nu se întoarcă vindecată, anulată, omorâtă de puterea lui Hristos, Dătătorul Tămăduirilor. Neuitând nici o clipă că ***„apa Fecioarei întăreşte sufletele. Să alergăm deci cei ce suntem în întunericurile patimilor la Fecioara şi să ni le curăţim!”***

În alergarea spre Dumnezeu, aşadar prăznuirea de astăzi, odihnă în Duhul Cel Sfânt!…

Pr. Dorin Octavian Picioruş - Predică la Izvorul tămăduirii

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul, dacă Prea Curată Fecioară Maria nu este Născătoare de Dumnezeu atunci nu există nici înviere a Domnului, pentru că astfel nu L-a născut pe Dumnezeu întrupat ci pe un om oarecare. Însă ***credinţa noastră, credinţa ortodoxă o mărturiseşte pe Maica lui Dumnezeu ca pe Născătoarea de Dumnezeu şi ca pe Pururea Fecioară, ca pe Maică şi Mireasa Fiului ei.***

Şi prin praznicul de astăzi, al Izvorului tămăduirii, auxiliat praznicului celui mare al învierii Sale din morţi, Biserica lui Dumnezeu mărturiseşte încă odată realitatea unirii ipostatice, adică a unirii dumnezeirii cu umanitatea în persoana Fiului lui Dumnezeu întrupat şi a realităţii tuturor actelor mântuitoare ale lui Hristos, Dumnezeul nostru.

Adică mântuirea noastră nu e un mit ci o realitate divino-umană, pentru că s-a petrecut în persoana lui Hristos Dumnezeu, a Fiului lui Dumnezeu întrupat din Fecioara Maria, potrivit profeţiilor mesianice.

Şi praznicul de astăzi, ca şi cel al Botezului Domnului, vine după un praznic foarte mare şi vedem realitatea şi consecinţele iconomiei mântuirii lui Hristos concretizate în sfinţirea apei.

După praznicul Naşterii Domnului avem praznicul Botezul Domnului şi sfinţirea mare a apei de la 6 ianuarie.

Acum, ***după praznicul Învierii Domnului şi în Săptămâna Luminată, în Vinerea Săptămânii Luminate, a săptămânii pline de lumina şi de bucuria Sa, avem sfinţirea mică a apei, Maica lui Dumnezeu fiind cinstită astăzi ca cea din care ne izvorăsc „curgerile harului" ei cel „mai presus de cuvânt"*** [Penticostar, ed. BOR 1999, p. 48].

Însă praznicul Izvorului tămăduirii nu o singularizează pe Maica lui Dumnezeu şi nici nu vorbeşte despre ea separat de Fiul ei, ci dimpotrivă ea ne umple cu harul ei tocmai pentru că e Născătoare de Dumnezeu, pentru că harul ei este harul Fiului ei.

Numai că harul ei este harul pe care îl primim prin intermediul persoanei ei îndumnezeite prin efort personal şi de aceea harul ei poartă amprenta vieţii ei asumate pentru Dumnezeu.

Dacă poemul Luceafărul poartă amprenta lui Mihail Eminescu, iar Coloana fără sfârşit poartă amprenta lui Constantin Brâncuşi cu atât mai mult mijlocirile şi minunile Maicii lui Dumnezeu, din iubire pentru noi, poartă amprenta ei, a curăţiei, a frumuseţii, a maternităţii ei pline de sensibilitate şi simplitate dumnezeiască.

Avem în limba română culegeri cu minuni ale Maicii Domnului dar şi culegeri de minuni ale altor Sfinţi. Şi observăm cum Maica lui Dumnezeu şi Sfinţii şi Sfinţii Îngeri a lucrat şi lucrează într-un anume fel la mântuirea oamenilor.

Iar acest fel personal prin care Maica lui Dumnezeu şi Sfinţii lucrează în viaţa oamenilor ne vorbeşte despre unicitatea fiecărei persoane umane şi despre modul particular în care fiecare dintre noi acţionăm şi ne sfinţim viaţa.

De aceea unirea noastră cu harul lui Dumnezeu şi manifestarea acestei intimităţi cu El în fapte, gesturi, cuvinte, scrieri are întotdeauna prospeţimea noutăţii personale, pentru că fiecare acţionăm în felul nostru deşi ne bucurăm de aceeaşi intimitate cu El, prin har, pe care o au toţi cei botezaţi întru El.

Şi astăzi, cu toţii, vom bea din apa sfinţită de către noi aici, în Biserică. Şi deşi toţi vom bea din ea fiecare o vom resimţi într-un mod personal şi va lucra în noi urmări harice, sfinţitoare în măsura în care noi tindem spre Dumnezeu şi spre anumite lucruri într-un anume mod personal.

Însă praznicul de astăzi ne spune altceva şi mai profund: că actele Fiului lui Dumnezeu întrupat sunt unice dar cu noutate sfinţitoare veşnică.

El S-a întrupat dintr-o singură Fecioară, care e Născătoare de Dumnezeu (pentru că Maica lui Dumnezeu L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu şi nu o persoană umană), S-a născut, a trăit, a vorbit oamenilor, a murit, a fost îngropat, a înviat din morţi doar o singură dată.

Tot ce a făcut Hristos pentru noi a făcut doar odată şi această singură dată are o putere mântuitoare continuă, neschimbată, nediminuată, prin care trans-figurează pe tot omul care vine în lume [În. 1, 9].

Şi viaţa noastră pământească e tot una singură, pentru că nu există reîntrupări succesive şi de aceea viaţa noastră este extrem de valoroasă.

Murind şi înviind cu Hristos Dumnezeu prin Botez, fiecare clipă a vieţii noastre are încărcătura duhovnicească şi măreţia mântuirii. Fiecare clipă a vieţii noastre e clipă a mântuirii.

De aici şi continua încordare pentru curăţire, sfinţire, adică pentru a lupta cu patimile din noi.

Şi rugăciunea de sfinţire a apei mici ne vorbeşte despre rostul ei ascetic în viaţa noastră: „***Şi prin gustarea şi stropirea cu apa aceasta, trimite-ne nouă binecuvântarea Ta, care spală întinăciunea patimilor. Aşa ne rugăm, cercetează neputinţa noastră, Bunule şi tămăduieşte cu mila Ta bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti***” [Molitfelnic, ed. BOR 2002, p. 196].

Pentru că, la fel ca la 6 ianuarie, ***prin apa sfinţită primim harul lui Dumnezeu, se reafirmă faptul că materia poate fi umplută de har şi că fiinţa umană, implicit, nu numai că se poate umple de har ci că a fi plin de har înseamnă a fi om deplin.Născătoarea de Dumnezeu e cea plină de har, de harul Fiului ei şi de toată virtutea şi frumuseţea ascetică şi mistică.***

Iar noi suntem chemaţi spre aceeaşi frumuseţe dumnezeiască, adică spre a deveni făclii pline de lumina Sa, locaşuri ale Stăpânului, fecioare înţelepte, sare a înţelepciunii dumnezeieşti, fii ai lui Dumnezeu după har, pentru că astfel arătăm că am înviat cu Hristos şi ne-am umplut de slava Sa.

Nu mulţi au fost la Mormântul Domnului ca să vadă şi să se spele pe faţă şi mâini cu lumina aceasta minunată, care coboară anual în Mormântul Său, în Sâmbăta Mare, ca semn al realităţii Învierii Sale din morţi. De aceea, pentru toţi, ***avem apa***

această sfinţită astăzi, care tămăduieşte sufletul şi trupul tot ca semn al realităţii Învierii Lui şi al statutului Fecioarei Maria de Născătoare de Dumnezeu.

Şi cu aceeaşi evlavie, închinându-ne Celui înviat din morţi şi Prea Sfintei Maicii Sale, să luăm şi să gustăm acestă apă dumnezeiască, pentru ca să ne umplem de lumina Sa în mintea, în inima şi în trupul nostru, căci e plină de harul Lui.

Amin!

Măicuţa Domnului – Izvorul Tămăduirilor şi Casa inimilor noastre

(icoana de Ioan Popa, Sihăstria Putnei)

În vinerea din Săptămâna Luminată se sărbătoreşte Izvorul Tămăduirii, praznic închinat Maicii Domnului, menit să arate rolul Fecioarei Maria în lucrarea mântuirii.

Izvorul Tămăduirii aminteşte o minune. ***Cu puţin timp înainte de a ajunge împărat, Leon cel mare (457-474) se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. La un moment dat a întâlnit un orb rătăcit, care l-a rugat să-i dea apă şi să-l călăuzească pe drumul spre cetate. Leon a pătruns în desişul din apropiere după apă, dar nu a găsit. Pe când se întorcea, se precizează în Penticostar, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: "Nu este nevoie să te osteneşti, căci apa este aproape! Pătrunde Leone, mai adânc în această pădure şi luând cu mâinile apa tulbure potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui cei întunecaţi". Leon a făcut întocmai şi îndată orbul a început să vadă. După ce***

a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică. La rândul său împăratul Justinian (527-565) care suferea de o boală grea, s-a vindecat după ce a băut apa din izvor, a construit o biserică şi mai mare.

De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli şi a tămăduit diferite răni, molime şi alte suferinţe. ***La sărbătoarea de astăzi mergem cu gândul şi cu inima mai ales spre Maica Domnului, ea care s-a dovedit izvor al Dumnezeirii prin naşterea Mântuitorului.***

În toate bisericile şi mănăstirile, după Sfânta Liturghie, se săvârşeşte slujba de sfinţire a apei (agheasma mică).

“Mi-aduc aminte, a fost odatã la noi la mânãstire o împrejurare mai grea şi mama a zis: *„Apoi, dacã nu mai poţi sta aici, sã vii acasã, cã doar tu ai unde veni”*. E ceva atât de înduioşător… ***Vedeţi ce înseamnã inima de mamã? Nu te lasã niciodatã. Te lasã alţii, nu te vor, te ocolesc, te resping, te marginalizeazã, te împing, te asupresc.*** Aşa ceva nu poate face mama! Pot face strãinii, dar ***cine are inimã de mamã, nu poate***. *„Apoi tu, dacã nu mai poţi sta aici, sã vii acasã cã doar tu ai unde veni…*“. ***Dacã mama cea pãmânteascã poate face aşa ceva, gândiţi-vă la Maica Domnului! Maica Domnului sã ne pãrãseascã vreodatã? Se poate cumva sã ne pãrãseascã Maica Domnului? Nu se poate! De ce nu se poate? Pentru cã este mamã, pentru cã are inimã de mamã.***

Noi zicem *„Maica Domnului”* ca şi când am zice un titlu. Or, noi trebuie sã ştim cã Maica Domnului este mamã. Şi ***nu este mamã numai pentru Domnul Hristos, este mamã pentru toţi cei care vrem s-o avem de mamã.*** Maica Domnului ne cheamã la Domnul Hristos, ne cheamã sã fim aproape de Domnul Hristos. ***Domnul Hristos ne este binevoitor, vrea sã ne ocrotească aşa cum gãina îşi întinde aripile peste puii ei.*** Aţi vãzut cloştile, cum îşi adunã, seara, puişorii în jurul lor, cum îi acoperã şi le dau cãldurã din trupurile lor? Aşa face mama cloşcă, aşa face mama mamã şi aşa face Maica Domnului: ne duce la Domnul Hristos şi ne recomandă şi pe noi, cum i-a recomandat pe cei de la Nunta din Cana Galileii, care nu mai aveau vin şi cãrora Domnul Hristos le-a fãcut vin din apă (cf. Ioan 2). De ce? Pentru cã a mijlocit Maica Domnului.

Sigur cã ne ajutã Dumnezeu în primul rând. Dar, de multe ori ne gândim cã suntem păcătoşi şi cã nu suntem vrednici sã se ocupe Dumnezeu de noi. Dumnezeu nu ne lasã niciodatã! Nu ne lasã niciodatã, prin oricât de grele împrejurãri am trece. Ori de-am fi bolnavi, ori de-am fi infirmi, ori de-am fi neputincioşi, Dumnezeu nu ne lasã. Nu ne lasã nici Maica Domnului. Maica Domnului este cu noi şi ne ajutã, ne întăreşte, se roagã pentru noi, ne ocroteşte şi ne mângâie.

“***Lumina întunecatului meu suflet, nãdejdea, acoperãmântul, scãparea, mângâierea şi bucuria mea***“.

Aceasta este Maica Domnului pentru noi: ne duce la Domnul Hristos, Care a vrut şi vrea sã ne ocrotească, sã ne ajute şi sã ne acopere cum acoperã gãina puii sãi. V-aş ruga, când mai vedeţi câte-o cloşcă întinzându-şi aripile peste puişorii sãi, sã vã gândiţi cã Domnul Hristos a zis: ***„De câte ori am voit sã adun pe fiii tãi, cum adunã pasãrea puii sãi sub aripi” (Luca 13, 34).***

Niciodatã nu putem fi singuri când Îl avem pe Dumnezeu.

Niciodatã nu suntem singuri când o avem pe Maica Domnului.

Niciodatã nu suntem singuri când îi avem pe sfinţii lui Dumnezeu.

Niciodatã nu suntem părăsiţi când Dumnezeu este cu noi, când Maica Domnului este cu noi.

Ştiţi cine este pãrãsit? Acela care vrea sã fie pãrãsit, acela care înjurã, acela care minte, acela care furã, acela care face scandal, acela care bea, care se îmbatã şi face

rele-n casã. Acela nu este cu darul lui Dumnezeu şi aceluia i-ar putea zice Domnul Hristos: „***De câte ori voit-am sã vã adun cum adunã gãina puii sãi sub aripi, dar n-aţi vrut***“.

Cine vrea sã fie cu Dumnezeu, Îl are pe Dumnezeu. Cuvintele lui sunt cuvintele lui Dumnezeu, gândurile lui sunt gândurile lui Dumnezeu, simţirea lui este simţirea lui Dumnezeu.

Sã aveţi mai multã încredere în Dumnezeu, mai multã încredere în Maica Domnului, mai multã încredere în bunãtatea lui Dumnezeu şi în bunãtatea Maicii Domnului.

„***Pe Nãscãtoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, întru cântãri cinstind-o sã o mãrim***“.

- *Sã o mãrim cum a mãrit-o Dumnezeu când a ales-o.*
- *Sã o mãrim cum a mãrit-o Fiul sãu când S-a sălăşluit în pântecele ei cel pururea fecioresc.*
- *Sã o mãrim cum a mãrit-o îngerul binevestitor care i-a zis:* ***„Binecuvântatã eşti tu între femei” (Luca 1, 28).***
- *Sã o mãrim cum a mãrit-o Elisabeta, plinã de Duhul Sfânt, care a zis:* ***„Binecuvântatã eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tãu” (Luca 1, 42).***
- *Sã o mãrim cum a mãrit-o femeia care a ridicat glas din popor şi a zis cãtre Domnul Hristos:* ***„Fericit este pântecele care Te-a purtat şi fericiţi sunt sânii pe care i-ai supt” (Luca 11, 27).***
- *Sã o mãrim cum au mãrit-o îngerii şi toţi sfinţii, cum a mãrit-o Biserica în toatã vremea şi sã nu ne lãsãm încurcaţi în gândurile noastre şi în simţirile noastre de oameni care nu sunt cinstitori ai Maicii Domnului. Sã-i lãsãm în pace, sã ne rugãm pentru ei, sã-i ocolim când ne spun cã nu facem bine când o cinstim pe Maica Domnului.*

Sfârşesc aceste gânduri şi aceste cuvinte pe care vi le-am spus vouã şi mi le-am spus şi mie, din care m-am bucurat şi eu şi din care v-aţi bucurat şi voi şi vã mai zic încã o datã cum a zis mama, Dumnezeu s-o odihnească: ***„Tu, dacã nu mai poţi sta aici, sã vii acasã, cã ai unde veni“. Apoi sã ştiţi cã Maica Domnului zice tot aşa cãtre noi.***

Dumnezeu sã ne ajute, Maica Domnului sã ne ocrotească şi sã ne înţelepţească, pentru ca sã avem bucuria pe care o dã Maica preacuratã, Maica bucuriei. Amin!”

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Izvorul Tămăduirii - Maica Domnului este Izvorul Apei vieţii

Maica Domnului este Izvorul Apei vieţii

Dreptmăritori creştini, astăzi este sărbătoarea luminată numită „Izvorul Tămăduirii”. Această sărbătoare dedicată Maicii Domnului este strâns legată de sărbătoarea Învierii. Este foarte importantă, întrucât ne arată poziţia şi rolul Maicii Domnului în lucrarea mântuirii.

Odată cu primul Paşte, Maica durerii devine Maica bucuriei sfinte, care răspândeşte pretutindeni sămânţa vieţii şi a învierii.

Sărbătoarea de astăzi ne aminteşte de o minune săvârşită prin apa unui izvor, prin mijlocirea Maicii lui Dumnezeu. Peste acel izvor, s-a construit o biserică numită „Izvorul Tămăduirii” şi multe minuni s-au săvârşit acolo spre bucuria celor bolnavi şi îndureraţi.

Acest izvor material ne arată Izvorul cel viu al mântuirii noastre, pe Maica Domnului, la care găseşte speranţă, mângâiere şi încurajare tot sufletul întristat şi necăjit.

Iubiţi credincioşi, zadarnic au dorit drepţii Vechiului Testament să-L vadă pe Izbăvitorul Cel făgăduit, care să zdrobească pe şarpele cel cumplit. Zadarnic a curs sângele ţapilor şi viţeilor în curţile templului lui Solomon. Pământul se putea tângui pentru Dumnezeul pierdut: „L-am căutat, dar nu L-am aflat. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns” (Cânt. 5, 6).

Însă, aşteptarea şi nădejdea patriarhilor, drepţilor şi proorocilor se împlineşte, pentru că zorile mântuirii se arată prin prea curata Fecioară Maria din Nazaretul Galileei. De aceea, o numeşte Biserica „luceafăr de dimineaţă”, căci precum lucea-

fărul vesteşte apropiata venire a soarelui, tot aşa naşterea Fecioarei a vestit apropiata venire în lume a Soarelui dreptăţii, Hristos Domnul.

La praznicul Naşterii prea curatei, creştinii cântă aşa: „Naşterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos Dumnezeul nostru; şi dezlegând blestemul, a dat binecuvântare; şi stricând moartea, ne-a dăruit nouă viaţă veşnică”.

Maica Domnului este aceea care prin viaţa ei neprihănită a pregătit ospăţul împăcării noastre cu Dumnezeu. Ea este Mireasa Duhului Sfânt, care L-a purtat în pântece pe Acela care ne-a deschis Raiul, pe Hristos care cu însuşi sângele Său ne-a curăţit ca să slujim Dumnezeului Celui viu (cf. Evr. 9, 12-14).

Pentru că este Mama lui Iisus, a putut deveni şi Mama noastră. Şi precum şi-a îndeplinit bine rolul de Mamă faţă de Fiul ei dumnezeiesc, tot aşa îşi îndeplineşte acum datoria de Mamă faţă de noi toţi, fiii ei. Aceasta o face în Biserică, unde Maica Domnului ocupă locul central, aşa cum s-a întâmplat în ziua de Rusalii, când, Duhul Sfânt pogorându-Se, ea se afla în mijlocul apostolilor.

Dacă Biserica e Trupul lui Hristos, ea e inima lui Hristos, e centrul vieţii create, punctul de întâlnire a cerului cu pământul. Prezenţa Maicii Sfinte în Biserică ne conferă calitatea de prunci ai ei şi fraţi ai Domnului, ***„că dacă Domnul nu Se ruşinează să ne numească fraţi ai Săi, oare se va ruşina Maica Domnului să ne numească fiii ei?” - întreabă Nicolae, mitropolitul Krutiţelor.***

Icoana Sfintei Treimi o are în faţă pe Fecioara Maria, care rămâne de-a pururi nedespărţită de Fiul ei, Cel slăvit împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, iar pe bolta bisericilor sunt reprezentate cele două mari scaune împărăteşti, al Fiului în cupola turlei, al Mariei în cupola Altarului, al Pantocratorului şi al Panaghiei. Căci Fecioara Maria este steaua ce vesteşte Soarele dreptăţii - Hristos.

Atâta vreme cât El păstrează trupul luat din Fecioara Maria, această Mamă a Lui participă alături de Fiul ei la suferinţa omenirii, uşurându-o. Spre a ne convinge de puterea formidabilă pe care o are ea în faţa tronului Dumnezeirii, ***este suficient să-l ascultăm pe Sfântul Ioan Damaschin, care zice: „Tu, Preasfântă Fecioară, eşti mai de preţ decât întreaga creaţie, că doar din tine singură Creatorul a primit pârga firii noastre omeneşti. Trupul Său l-a făcut din trupul tău, sângele Său din sângele tău. Dumnezeu S-a hrănit cu laptele tău, iar buzele tale au fost atinse de buzele lui Dumnezeu”.***

De aceea, pe pământ pentru credincioşi, Maica Domnului este „haina celor goi de îndrăzneală”, fiind însă şi „podul care trece la cer pe cei de pe pământ”.

Între cer şi pământ, între Dumnezeu şi om, Maica Domnului este „bunăvoirea lui Dumnezeu către noi cei muritori..., îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu”. Iar sus la tronul slavei dumnezeieşti, aceeaşi Maică Sfântă este „îmblânzirea Judecătorului Celui drept, iertarea multor greşiţi şi adevărata picătură care risipeşte mânia lui Dumnezeu” faţă de cei păcătoşi.

În ziua Judecăţii, Maica Domnului va sta în genunchi înaintea Fiului ei şi va zice: „Doamne, Dumnezeule şi Fiul meu, acest suflet necăjit, chiar de a greşit, dar pururea a cerut să mă rog Ţie; deci iartă-l şi fă cu el milă!”.

Dreptul Judecător o va asculta pentru că „mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului”. Părinţii Sinodului ecumenic din Efes (431) ne-au învăţat să ne adresăm prea curatei astfel: „Preasfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoşii!”

Încă din primele veacuri, Maica Domnului se bucură de o cinstire deosebită în lumea creştină, care o socoteşte cea dintâi rugătoare şi mijlocitoare înaintea Preasfintei Treimi. Pictorii se inspiră din cea mai ideală frumuseţe pentru ca s-o zugrăvească şi îngenunchează când îi pictează faţa. Poeţii îi dedică cele mai adânci şi mai sublime versuri. Oratorii şi scriitorii bisericeşti, precum şi Sfinţii Părinţi, în scrierile şi cuvântările lor, se întrec spre a-i împleti cele mai frumoase cununi de laudă.

Naţiunile, ţările, oraşele, cetele călugăreşti, familiile creştine, credincioşii o aleg ocrotitoare a lor pe aceea care este „plină de har” şi „binecuvântată între femei”. Se cuvine să o iubim pe Maica Sfântă, conştienţi că, în taina plină de bucurie a maternităţii sale, noi, fiii ei, aflăm izvorul încrederii şi al speranţei noastre.

Poporul român, care s-a născut creştin, aduce la picioarele Maicii Domnului cele mai sfinte sentimente de recunoştinţă pentru felul în care a lucrat ea în mijlocul acestui neam. Românii adevăraţi simt în prea curata Fecioară o adevărată Maică, la care pot să-şi plângă durerea şi să-şi spună toată nevoia şi necazul.

În această privinţă, părintele Gala Galaction grăieşte astfel: „Aceasta este mana duhovnicească cu care s-a hrănit neamul nostru, în veacurile zbuciumatei sale epopei.

Pe Născătoarea de Dumnezeu cu dumnezeiescul Prunc la sân au zugrăvit-o de-a pururi iconarii noştri, au învăluit-o în nori de tămâie şi de rugăciune preoţii noştri, au privit-o în catapeteasmă părinţii noştri, au ţinut-o sub căpătâi mamele noaste, au iubit-o şi au sărutat-o copiii noştri, au implorat-o şi au prea cinstit-o neam de neamul nostru.

Aşa ne-au dat-o apostolii străvechi, care ne-au venit de peste Dunăre şi din Bizanţ. Aşa ne-a învăţat Biserica dreptmăritoare a Răsăritului. Aşa s-a închegat psihologia noastră şi evlavia noastră".

În aceste vremuri tulburi, Preasfânta Fecioară este pentru noi creştinii Maica iubirii, iertării şi milei. Dacă omenirea este incapabilă să-şi găsească drumul de întoarcere la Dumnezeu, dacă în lume se acumulează forţele distrugătoare ale răului şi ale morţii, dacă nesiguranţa şi frica marchează scurgerea zilelor noastre, să privim încrezători la Maica noastră din ceruri.

Ea se apleacă astăzi asupra acestei generaţii bolnave, cu iubirea pe care o mamă o are faţă de fiii cei mai neajutoraţi şi expuşi pericolelor. Ea priveşte astăzi cu durere la mulţimea nesfârşită a celor păcătoşi, la tinerii amăgiţi şi trădaţi de societatea actuală, la adulţii deveniţi sclavi ai egoismului şi ai urii, la fiii Bisericii deveniţi căldicei din cauza indiferenţei şi a necredinţei, şi tuturor le spune: „Eu sunt Mama speranţei voastre!"

Cu mâinile sale neprihănite adună toate suferinţele şi imensa mizerie a omenirii şi le prezintă la Fiul ei dulce, ca Acesta să coboare asupra lumii fluviul iubirii Sale îndurătoare.

Binecuvântată să fie Preasfânta Fecioară, care ni L-a adus pe Domnul în lume, al cărei pântece curat s-a făcut vas al infinităţii dumnezeieşti. Slăvit să fie Fiul ei biruitor, care a rânduit-o pe Născătoarea de Dumnezeu ca Mamă bună şi iubitoare a tuturor creştinilor. Să ne bucurăm că Domnul Înviat a luat-o lângă Sine pe Maica Sa, care este o adevărată Apărătoare în nevoi şi un adevărat Izvor de binefaceri.

De aceea, Biserica îi cântă: „Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri aducem noi robii tăi. Ca una ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să-ţi cântăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!"

Iar în această zi de sărbătoare, Biserica îi cântă: „Cu adevărat tu eşti izvor de apă vie, Stăpână! Că bolile cele cumplite ale sufletelor şi ale trupurilor le speli numai cu atingerea ta, ceea ce ai izvorât pe Hristos, apa de mântuire".

Iubiţii mei, să nu ne descurajeze uscăciunea care cuprinde astăzi lumea păcătoasă, că Maica Domnului răspândeşte pretutindeni roua iubirii sale materne. Dacă ura însângerează străzile noastre, dacă păcatul îngheaţă inimile multora, iar lumea se răzvrăteşte împotriva lui Dumnezeu, să privim spre Domnul Înviat şi spre Maica Învierii.

Poetul Ioan Alexandru spune: „Maica şi Pruncul sunt de ajuns/Acest pământ în veci să fie uns”. Această ungere cerească am primit-o toţi care ne-am adunat astăzi în acest locaş de închinare, luând parte la sărbătoarea Izvorului Tămăduirii. Am adus la picioarele Preacuratei toate nevoile, durerile şi lacrimile noastre. Maica Domnului, care este bucuria celor necăjiţi, cu siguranţă ne-a auzit şi va mijloci pentru noi înaintea Altarului ceresc.

De aceea, îi mulţumim pentru ocrotirea ei şi-i zicem: „Bucură-te, Stăpână, ceea ce eşti Izvorul apei vieţii cel nesecat!” Amin.

IPS Timotei prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor - Maica Domnului, izvor al vindecărilor și nestricăciunii

După perioada de pocăință a Postului mare, care a pregătit sărbătoarea -Învierii prin cântările și rugăciunile rostite în smerenie, Biserica se bucură pentru că „acum toate s-au umplut de lumină, și cerul, și pământul, și cele de sub pământ, deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos întru care S-a preamărit”.

Această negrăită stare aduce aminte de -cuvintele Domnului: „Bucurați-vă”! Bucuria -Învierii o simt toți cei care cred în Mântuitorul Hristos și înțeleg că dacă Domnul a înviat și noi vom învia, întrucât El a biruit moartea și ne-a dăruit viață veșnică.

Biserica este mărturisitoare a Învierii -Domnului, fiecare duminică fiind de fapt ziua ce ne aduce aminte de Înviere, când noi mărturisim acest adevăr esențial, mântuitor.

Toate cântările duminicilor sunt asemeni celor din perioada pascală și preaslăvesc Învierea Lui cea de a treia zi.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune într-un cuvânt de învățătură adresat cu prilejul acestei mari sărbători creştine: Acum să se bucure toți, și cei care s-au nevoit din ceasul întâi și cei din ceasul al treilea, dar și cei din ceasul al nouălea sau chiar din ceasul din urmă, pentru că Domnul Cel înviat din morți tuturor răsplătește, unora răsplătește pentru îndelungata lor nevoință din vremea postului, iar altora dăruiește...

Praznicul Izvorului Tămăduirii este una -dintre numeroasele sărbători pe care Biserica le-a închinat Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, numită de imnografi în cântările Bisericii, în rugăciuni, acatiste și paraclise izvorul vieții.

Maica Domnului a rămas izvor al vieții chiar și atunci când a fost așezată în mormânt, făcându-se scară către cer pentru noi și revărsând noian de milostivire asupra fiilor Bisericii, care-i cer ocrotirea.

Se cuvine a avea şi acum un popas duhovnicesc închinat Preacuratei şi Pururea Fecioarei, care s-a bucurat de Învierea Fiului ei, după ce prin suflet i-a trecut sabie și L-a văzut pe Mântuitorul Iisus Hristos batjocorit, răstignit pe cruce, mort și așezat în mormânt.

În primele veacuri, când au fost statornicite adevărurile de credință, Sfinții Părinți ai Bisericii au numit-o Născătoare de Dumnezeu (Sinoadele III - 431 şi IV - 451 Ecumenice). Atunci, una dintre cele mai evlavioase împărătese ale antichității creștine, Sfânta Pulheria, care se ruga mult și a purtat doar haine cernite, mărturisea că singura bucurie este rugăciunea către Maica Domnului, prin care milostivirea lui -Dumnezeu se revărsa asupra familiei sale, dar și a Imperiului. Ea a hotărât ca în anul 451 să convoace cel mai mare Sinod din întreaga istorie de început a Bisericii, unde s-au adunat peste 600 de episcopi și au întărit ceea ce s-a hotărât cu 20 de ani înainte, în 431, numind-o pe Maica Domnului Născătoare de Dumnezeu, cu termenul consacrat Theotokos.

Îndată după acea perioadă cu multe controverse provocate mai ales de Nestorie și adepții lui, Maica Domnului s-a arătat frecvent în biserici, mănăstiri, dar și în

locuri pustii, cum a fost în perioada de sfârșit a domniei generalului Marcian, în jurul anului 457, când un tânăr ostaș, cu numele Leon, se afla într-o pădure din apropierea Porții de Aur a Cetății Constantinopolului. A întâlnit acolo un orb, care avea nevoie de ajutor. Dorind să călătorească către cetate, Leon, mărinimos din fire fiind, l-a luat de mână cu dorința de a-l duce la Constantinopol. Întrucât orbului îi era sete, Leon a intrat în adâncul -codrului și căuta un izvor ca să îi ostoiască setea. Un glas îi spunea că se află în apropiere o sursă de apă bună, de unde să îi dai să bea și de asemenea să ungi cu apa izvorului ochii lui și apoi va cunoaște cine este milostiva binefăcătoare.

Glasul care s-a adresat lui Leon în pădurea din preajma Cetății Constantinopolului era nepământean, o altă Partenofanie. După ce a împlinit cuvântul care i-a fost adresat, orbul a văzut, iar locul respectiv a devenit foarte căutat de către creștini, întrucât o astfel de minune nu putea rămâne ascunsă. Vreme îndelungată, mai precis până în anul 1453, la căderea Constantinopolului sub turci, biserica zidită în acest loc, cu hramul Izvorului Tămăduitor al Maicii Domnului, a fost de multe ori refăcută și înfrumusețată prin bunăvoința împăraților, boierilor, episcopilor și călugărilor. Primul dintre ei a fost Leon, care la scurt timp avea să devină împărat în locul lui Marcian (457-474), apoi împăratul Justinian, vindecat de edem pulmonar la același izvor, și alți împărați, monahi și credincioși au alergat la izvorul binefăcător al Maicii Domnului. După anul 1453, biserica, devenită între timp mănăstire, a fost dărâmată, iar din pietrele ei s-a zidit o moschee, care se mai păstrează încă în orașul Sfântului Constantin și ne aduce aminte de istoria zbuciumată a slăvitei cetăți de odinioară.

În anul 1833, cu mari dificultăți, Patriarhul Ecumenic Constantius I a reușit să obțină aprobare în vederea rezidirii bisericii, cu funcționalitate de mănăstire până astăzi. În a doua jumătate a veacului al XX-lea, musulmanii au atacat-o și au incendiat-o, fiind refăcută și restaurată de câteva ori. Izvorul pe care l-a -descoperit Leon, devenit mai târziu împărat, aduce încă multă mângâiere oamenilor.

Izvorul Tămăduirii este o sărbătoare așteptată în toată lumea creștină, deoarece fiecare dintre noi are nevoie de vindecare sufletească și -trupească.

Maica Domnului a dăruit în chip minunat din darurile primite de la Fiul ei tuturor celor care o cinstesc cu adevărat. Neamurile din locuri -diferite aleargă către ea, cerându-i ajutor și mila cea bogată. Maica Domnului răspunde rugăciunilor adresate ei din adâncul inimii, cu evlavie și dragoste, iar acest lucru îl simte fiecare -credincios care îngenunchează în vremea încercărilor în fața icoanei ei.

Arhimandritul Arsenie de la Techirghiol, -vorbind despre iubirea pe care Preasfânta -Născătoare de Dumnezeu o are față de neamul omenesc, spunea: „Maica Domnului este supărată pe o singură categorie de oameni: pe cei care nu îi cer nimic”.

Mănăstirea Izvorului Tămăduirii de la Valukli este una dintre nenumăratele mărturii ale -purtării de grijă pe care Dumnezeu o arată față de noi prin mijlocirea, rugăciunea și purtarea de grijă a Preacuratei Sale Maici. Biserica refăcută are la demisol izvorul din care au primit daruri bogate cei amintiți de demult în istorie, dar şi cei din vremea noastră.

În ultima perioadă, în istoria zbuciumată a Bisericii creștine, Mănăstirea Valukli a devenit loc de veșnică odihnă pentru patriarhii ecumenici, precum şi pentru mulți episcopi, preoți, monahi care au slujit Biserica Constantinopolului în această perioadă învolburată a istoriei ei.

În urmă cu ceva timp, fiind pelerin la Mănăstirea Valukli, când vizitam biserica unde se află izvorul tămăduitor, am observat un preot care ducea la groapă un creștin. Nu erau decât cei care purtau coșciugul. După ce am participat la această tristă ceremonie de înmormântare, am vorbit cu preotul respectiv și am întrebat cine era cel pe care tocmai îl îngropa? Era unul dintre puținii creștini, membru al comunității ortodoxe din Constantinopol, care nu mai avea pe nimeni. Avea, însă, loc de îngropare și ceruse, din vreme, Bisericii să nu fie dus la mormânt fără rânduiala creștinească și rugăciunile de dezlegare.

După modelul Mănăstirii Izvorului Tămăduirii, lângă marile catedrale, mănăstiri și biserici din strălucitorul Imperiu Bizantin de altădată se păstrează încă multe fântâni sau vase speciale pentru agheasmă, așa cum sunt cele pe care le observăm în picturile cu icoana Izvorului -Tămăduirii (mai ales în Sfântul Munte, la vechile mănăstiri din Grecia, Cipru, Asia Mică etc.).

S-a păstrat obiceiul ca, după Sfânta Liturghie, la hram și la marile sărbători să fie săvârșită și slujba Aghesmei, cerând întotdeauna, după cum arată și rugăciunile de la această -rânduială, milostivirea lui Dumnezeu: Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu osârdie să alergăm noi păcătoșii și smeriții și să cădem cu pocăință, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi. Grăbește, că pierim sub mulțimea păcatelor, nu întoarce pe robii tăi deșerți, că pe tine singură nădejde te-am câștigat.

Maica Domnului ne îndeamnă prin cântările acestei sărbători să venim și noi la izvorul ei cel pururea curgător pentru a primi tămăduiri şi binecuvântări.

Cuvintele din canonul slujbei Sfintelor Paști: „Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă făcută cu minuni, ci din Izvorul nestricăciunii, care a izvorat din mormântul lui -Hristos, întru care ne întărim”, mărturisesc această credință.

Pr. Eugeniu Rogoti - Maica Domnului, izvor de apă vie

În Vinerea Săptămânii luminate sau a Paştilor săvârşim pomenirea izvorului tămăduitor din preajma Constantinopolului, apărut în chip minunat şi ocrotit de Maica Domnului. Mântuitorul Hristos spune despre cel ce crede în El că „râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”. Acest izvor tămăduitor a apărut datorită Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi cei care-i cer mijlocirea au parte de ajutor şi binecuvântare de la Dumnezeu. Sfinţirea apei în această zi aminteşte tocmai de acest râu de apă vie datorat credinţei adevărate.

Izvorul Tămăduirilor a fost descoperit de împăratul bizantin Leon în apropierea zidurilor Constantinopolului, pe la jumătatea veacului al 5-lea. Maica Domnului a binecuvântat acel izvor şi prin mijlocirea ei orbul întâlnit de împăratul Leon a fost

vindecat, acestei minuni urmând de-a lungul timpului multe altele. Izvorul a fost ulterior amenajat şi deasupra lui a fost zidită o biserică unde credincioşii se puteau odihni, luau apă sfinţită şi făceau rugăciuni în linişte.

În veacul al 14-lea, Nichifor Xantopol, un cronicar bizantin, a descris istoria apariţiei izvorului şi minunile cele mai grăitoare săvârşite cu apa binecuvântată de Maica Domnului.

După căderea Constantinopolului, biserica a ajuns să fie ruine, dar a fost rezidită în 1833, pe când era patriarh Constantie, iar acum acolo este o mănăstire de maici.

Chiar dacă împăratul Leon a găsit izvorul într-o zi de 4 aprilie, după cum spune cronicarul Nichifor, ziua hramului bisericii zidite pe acest izvor este în Vinerea luminată. Slujba Izvorului Tămăduirii a fost compusă, de asemenea, de cronicarul Nichifor.

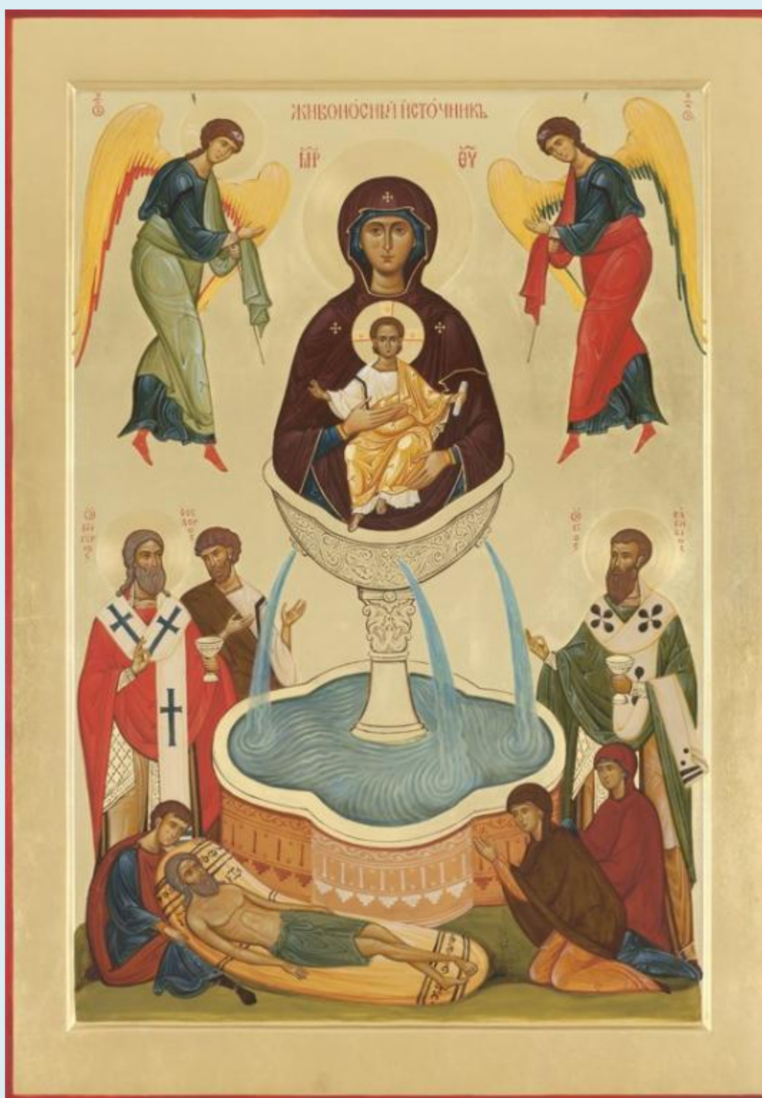
Sinaxarul din această zi spune aşa: „Vineri, în Săptămâna luminată, se prăznuieşte sfinţirea Bisericii Preasfintei Stăpânei noastre şi Maicii lui Dumnezeu, a izvorului celui de viaţă purtător. Şi se mai face pomenirea minunilor celor mai presus de fire care s-au săvârşit de către Maica lui Dumnezeu în acest sfânt locaş”.

Aşadar, în această zi, noi sărbătorim cu toţii hramul Bisericii Maicii Domnului zidită deasupra izvorului descoperit de împăratul Leon şi ne amintim cu evlavie de minunile săvârşite în acel loc.

Pe lângă menţionarea efectivă a minunilor de vindecări făcute de-a lungul vremii, Sinaxarul vorbeşte explicit despre bolile vindecate de apa izvorului: „ulcerul, cangrena, perforaţiile şi abcesele aducătoare de moarte, buba neagră, lepra şi pelagra, lăcrimarea ochilor, albeaţa şi scăderea vederii, idropică, pojar, astm, piatră la rinichi”. Rugăciunile celor care apelează la mijlocirea Maicii Domnului au chemat mila lui Dumnezeu peste apa izvorului, iar credincioşii s-au vindecat.

Există mai multe tipuri de icoane ale Maicii Domnului, numite „Izvorul Tămăduirii”. Cel mai cunoscut tip este acela care o prezintă pe Maica Domnului cu mâinile ridicate în rugăciune sau Oranta, având în faţă un potir în care stă Mântuitorul Hristos copil - Emanuel - binecuvântând cu mâna dreaptă. Cu timpul, pe lângă Maica Domnului au fost adăugaţi de pictori, conform evlaviei celor care comandau icoanele, şi alţi sfinţi, în funcţie de zona în care se aflau aceştia.

Una din cele mai vechi icoane ale Izvorului Tămăduirii o prezintă pe Maica Domnului alături de dumnezeieştii părinţi Ioachim şi Ana. Este vorba de o frescă în Biserica Maicii Domnului Odighitria a Mănăstirii Vrontohion din Mistra, în apropierea Spartei, Grecia. Biserica datează din 1322, aceeaşi perioadă cu scrierea cronicarului Nichifor Xantopol despre Izvorul Tămăduirii.

Pe icoana de la Mănăstirea Sinai a Bunei Vestiri, datată în secolul al 12-lea, este un element reprezentând un râu cu păsări şi peşti, care e ilustrare simbolică a Izvorului Tămăduirii, după cum spun criticii de artă.

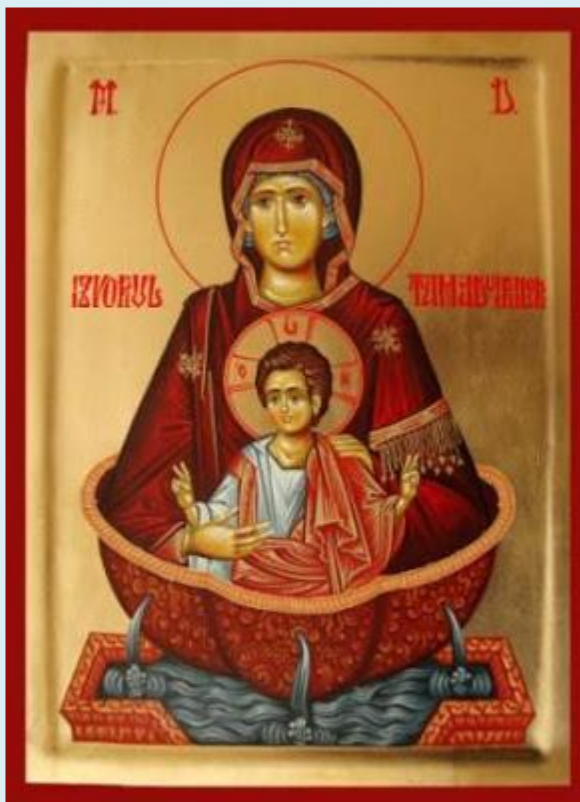
Nichifor Xantopol descrie un mozaic din cripta izvorului care, cel mai probabil, a şi fost sursa tuturor icoanelor ulterioare. „Pe imaginea din centrul bolţii, unde este şi tavanul bisericii, iconarul a făcut cu mâinile sale desăvârşit izvorul de viaţă

purtător care izvorăşte din sine pe Pruncul cel prea frumos şi veşnic sub forma apei limpezi şi potolitoare de sete, iar umbra care se reflectă în apă o arată, ca în oglindă, pe însăşi Născătoarea de Dumnezeu, care pluteşte pe apa vie, luminată de o lumină supranaturală. Oricine se putea minuna, întrebându-se dacă acest chip era scos din apă şi se înălţa către soare, pecetluit pe bolta bisericii sau dimpotrivă, coborâse din cer în luciul apei, reflectându-se ca într-o oglindă.”

Slujba Vecerniei, cât şi cea a Utreniei din Săptămâna luminată, se combină în această zi cu cântări care amintesc de Biserica Maicii Domnului, Izvorul Tămăduirii, din Constantinopol.

În această zi se săvârşeşte şi rânduiala Sfinţirii mici a apei sau Agheasma mică, de cele mai multe ori afară, la un izvor sau fântână, de unde apoi credincioşii iau apă şi beau cu credinţă în puterea vindecătoare a acesteia, datorită mijlocirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Rugăciune către Maica Domnului a celui copleşit de întristare şi bântuit de ispite: "Sufletul meu se simte sfârşit; totul îmi este greu, chiar şi rugăciunea…"

"Toate rugăciunile Maicii Domnului sunt pentru sufletele întristate, pentru sufletele deznădăjduite, cele care nu pot purta povara greutăţii, care sunt rupte în două, sunt cu inimile frânte…"

Rugăciune către PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu la vreme de necaz şi întristare alcătuită de episcopul Nicolae Velimirovici

Valuri de patimi mă împresoară; mare necaz şi strâmtorare îmi umplu sufletul o, Intru-tot Sfântă Maică, linişteşte sufletul meu cu pacea Fiului tău şi alungă deznădejdea şi întristarea sufletului meu cu harul Său.

Potoleşte furtuna păcatelor mele care mă frig precum un vierme în foc şi stinge-i flăcările.

Umple-mi inima de bucurie, Preacurată Maică, şi împrăştie ceaţa nelegiuirilor mele de la faţa mea, căci acestea mă împresoară şi mă tulbură.

Luminează-mă cu lumina Fiului tău. Sufletul meu se simte sfârşit; totul îmi este greu, chiar şi rugăciunea.

Iată-mă, rece ca piatra. Buzele mele şoptesc o rugăciune, dar inima mea nu tresaltă. Necazurile m-au împresurat de pretutindenea.

Topeşte gheaţa din jurul sufletului meu şi încălzeşte-mi inima cu dragostea ta. Nu-mi pun nici o încredere în apărarea venită de la oameni, ci îngenunchez dinaintea ta, o, Prea Sfânta Maică şi Fecioară. Nu mă alunga de la faţa ta, ci primeşte rugăciunea robului tău.

Tristeţea m-a cuprins. Nu mai pot răbda năvălirile diavolilor. Nu am nici o apărare; nici nu aflu loc de refugiu, om nenorocit ce sunt. Sunt pururea biruit în lupta aceasta şi nu am altă mângâiere decât în tine, Preasfântă Maică.

O, nădejdea şi apărarea tututror credincioşilor, nu trece cu vederea rugăciunea mea. Amin.

***

Prea Sfântă Maică a lui Hristos, prea curată, prea binecuvântată Maică a lui Dumnezeu, vezi cum satana mă izbeşte precum valurile mării lovesc corăbiile!

El mă urmăreşte ziua şi mă tulbură noaptea.

Nu am pace – sufletul meu se pleacă – duhul meu se cutremură.

Grăbeşte, Prea slăvită Maică şi mă ajută!

Roagă-L pe dulcele Domn Iisus Hristos să aibă milă de mine şi să-mi ierte păcatele pe care le-am săvârşit. O, Preasfântă Maică a Domnului nostru Iisus Hristos, bunătatea ta cea plină de iubire este nesfârşită şi este cel mai mare vrăjmaş al puterilor iadului.

Chiar atunci când cel mai mare păcătos cade în străfundurile iadului, împins de forţe diabolice, dacă acesta strigă către tine, tu eşti gata să-l eliberezi din legăturile iadului.

Slobozeşte-mă şi pe mine. Priveşte cum satana vrea să mă facă să mă împiedic şi să-mi zdrobească credinţa, dar eu îmi pun toată nădejdea în Domnul.

Slavă ţie, ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât Serafimii. Amin.

***

Predica Părintelui Ciprian Negreanu (Biserica Studenţilor, Cluj) la Izvorul Tămăduirii (2012):

[…] Gândiţi-vă că Maica lui Dumnezeu L-a cunoscut pe Hristos, Maica-Domnului nouă luni avându-L în pântece. Şi sângele lui Dumnezeu era şi sângele ei, şi gândul lui Dumnezeu era şi gândul ei, toată dumnezeirea era în pântecele ei şi într-un fel sau altul îl respira pe Dumnezeu. Şi, după aceea treizeci de ani, treizeci şi trei de ani, chiar dacă după aceea n-a mai ajuns să fie atât de apropiată trupeşte de El, dar treizeci de ani a fost alături de El ziua şi noaptea. Cum trebuie ea să-L fi cunoscut pe Dumnezeu, cum trebuie să-L fi înţeles, şi câtă încredere avea în mila lui Dumnezeu şi dragostea lui Dumnezeu, încât şi la nunta din Cana Galileii a zis: "să faceţi ceea ce vă va spune". Nu era impresionată, nu o dureau, nu o tulburau cuvintele Mântuitorului: "ce este Mie şi ţie femeie. Vremea Mea n-a sosit încă". Ea ştia dragostea Lui, îl cunoştea foarte bine, mai bine ca oricine. Nici n-a stat pe gânduri. Ea ştia ce va face, aşa că a zis: "faceţi ce vă va spune". Adică îl cunoştea aşa de bine, mai bine ca orice om de pe pământ.

Şi cu atât mai mult un om care îl cunoaşte astfel pe Dumnezeu, cât de greu îi este să se desprindă de Dumnezeu, sau cât de greu îi este să-L vadă - este fiu, dar în acelaşi timp este Dumnezeu pe care îl cunoaşte atât de bine - cât de greu este să-L vadă răstignit, batjocorit, scuipat, hulit, ucis, pus în mormânt, pecetluit, puşi străjeri la uşa mormântului. Toate acestea au fost pentru ea mult mai grele, chiar decât pentru apostoli.

Şi de aceea zice şi Sfântul Siluan, şi bine zice, în consonanţă cu toată Tradiţia, că n-a mai fost durere asemenea nicicând, şi n-a mai fost inima prin care să treacă asemenea săbii nicicând. Şi de aceea Simeon încă de când a fost adus în Templu la

patruzeci de zile i-a zis: “sabie va trece prin inima ta“. I-a amintit încă de la început, când era mare bucurie şi Hristos se născuse şi totuşi această bucurie avea parcă un linţoliu al morţii aşezat peste sufletul ei, cel puţin pentru că i-a amintit de atuncea Simeon: “sabie va trece peste inima ta“, adică i-a amintit de la naşterea Mântuitorului ce durere va trăi ea atunci. Şi nu e întâmplător că Duhul Sfânt i-a pus în inima lui Simeon, că nu de la el a zis aceste cuvinte, ci de la Duhul Sfânt a zis această durere pe care o va simţi Maica Domnului atunci când Mântuitorul va fi răstignit pe cruce. Şi sabie a trecut prin inima Maicii Domnului, sabie mai mare decât orice altă sabie, sau mai grea de purtat decât orice altă greutate.

De aceea, adevăr zice Sfântul Siluan şi, de aceea, poate că în durerile şi în suferinţele noastre, şi în rupturile noastre, şi în despărţirile noastre, şi în lepădările de către oameni - că ne leapădă oamenii - când ne leapădă apropiaţii, când ne despărţim fără voie, când celălalt nu-ţi dăruieşte dragostea pe care tu ai vrea să ţi-o dăruiască, când tu nu îi dăruieşti dragostea pe care tu ar trebui să i-o dăruieşti şi nu poţi să i-o dăruieşti, cred că mai apropiat ca Maica Domnului, ca să ne audă rugăciunile nu poate fi. Ea este în primul rând un izvor al tămăduirilor aici, adică chemată în rugăciune aici, unde sufletul omului este întristat.

Nu întâmplător Paraclisul Maicii Domnului se spune pentru sufletele întristate, care se află în întristare. Aşa este. Toate rugăciunile Maicii Domnului sunt pentru sufletele întristate, pentru sufletele deznădăjduite, cele care nu pot purta povara greutăţii, care sunt rupte în două, sunt cu inimile frânte. Acelea să se roage Maicii lui Dumnezeu că nu este om care să înţeleagă mai bine prin ce trăiţi şi prin ce treceţi voi. În afară de Dumnezeu nu este nimeni să înţeleagă mai bine.

Şi poate că cu asta să plecăm de la această sărbătoare a Izvorului Tămăduirii al Maicii Domnului, în întristările noastre, în durerile noastre, în despărţirile noastre, în aşteptările noastre pe care nu le putem împlini şi care ne dor, în dorurile noastre, să chemăm pe Maica lui Dumnezeu prin care, şi prin naşterea căreia s-a şters lacrima de pe faţa tuturor. Amin!

Arhim. Nichifor Horia (Iaşi) - Predică la sărbătoarea Izvorului Tămăduirii (2013)

“Ne-am adunat împreună, în jurul Sfântului Altar, în duh de rugăciune, după cum ne vesteşte cuvântul Evangheliei de astăzi: “Casa Tatălui Meu casă de rugăciune se va chema“ - pentru a lua putere de la Domnul să trăim cuvântul Lui în lume şi să trăim în duhul Învierii lui Hristos şi în duhul sfinţeniei. Hristos a înviat şi toate câte le-a făcut pe pământ le-a făcut ca să credem în puterea blândeţii, în puterea smereniei, a sfinţeniei cu care trebuie să trăim în lume.

Tot timpul, şi astăzi, lumea a cunoscut şi cunoaşte mai ales alte legi. Câţi dintre tinerii din jurul nostru pe care-i cunoaştem au dragostea şi râvnă să trăiască fericirea Maicii Domnului de a-şi ţine cugetul neclintit la înţelesul cuvintelor Domnului, la slujirea poruncilor Lui, de a trăi în curăţie desăvârşită. Şi, iată, pe Maica Domnului o numim “cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru” şi auzim şi ne bucurăm de minunile pe care dragostea ei le revarsă pe pământ.

Toţi căutăm puţină dragoste şi încredere în aproapele nostru, dar, zdrobiţi de multe ori de prea multe griji, de viclenia celorlalţi, de zbuciumul lumii acesteia, de faptele cele mai deşanţate şi mai netrebnice pe care le auzim propovăduindu-se în lume sau la televizor sau în altă parte, ne slăbănogim şi devenim noi înşine aspri

sau curvari sau mincinoşi sau vicleni, căutând alte plăceri decât cele pe care ni le vesteşte Domnul ca fiind Viaţă şi Înviere.

Precum Eva a crezut mai mult cuvântul amăgitorului, că dacă va gusta din acel măr, despărţită de Dumnezeu, fără Dumnezeu, va ajunge ca şi Dumnezeu, va cunoaşte plăceri, şi slavă, şi cunoştinţă mai mult decât dacă ar fi rămas în legătură de încredere şi de dragoste cu Dumnezeu.

Dumnezeu a venit pe pământ să refacă această legătură de dragoste, pentru că ne-a văzut rătăcind şi orbecăind şi a văzut omul nefericit, atunci când se sfâşie în plăcerile şi în grijile acestei lumi… Şi adunându-ne în jurul Sfântului Altar, ne adunăm să luăm putere, pentru că noi înşine, plecând de la biserică, de multe ori ne vedem arţăgoşi, lipsiţi de blândeţe, lipsiţi de smerenie, şi nici nu putem fi altfel, când suntem zdrobiţi de viclenia şi de duhul acestei lumi. Dar dacă ne adunăm, într-adevăr, cu gând de rugăciune, nu ca la casa de negustorie, nu aducând forfota din lume în biserică, ci încercând să intrăm, într-adevăr, în rugăciune şi în slujirea adevăratului Dumnezeu, atunci vom putea şi noi, pe pământ, să trăim precum Maica Domnului, precum au trăit sfinţii, pentru a ne împărtăşi încă de aici de duhul adevărat al Învierii, de slujirea îngerilor la care ne cheamă Hristos.

Învierea lui Hristos ne descoperă că moartea ce ne stă în faţă nu este ultimul cuvânt al vieţii noastre. Lumea aceasta nu este singura realitate a vieţii noastre. E prea puţin şi prea sărăcăcios faţă de ceea ce suntem chemaţi. Suntem chemaţi la Înviere, suntem chemaţi să trăim în această lume în încredere în Dumnezeu, în blândeţe şi în smerenie… Pentru că "cei blânzi vor moşteni pământul". (…) Viaţa noastră este o pregătire ca să înţelegem cu adevărat Învierea lui Hristos şi dragostea lui Dumnezeu pe pământ. Hristos ne-a propovăduit cele ale Învierii, puterea blândeţii şi a smereniei.

Dar, iată, Domnul, pe pământ, S-a aplecat asupra suferinţelor oamenilor, Domnul, care ne-a vestit că are grijă de fiecare fir de păr din capul celor care cred în El şi a vădit încă de pe pământ cu câtă grijă caută spre cei ce nădăjduiesc în El. Nu ne-a promis Domnul nici concediii desfătate la schi sau la mare sau în altă parte, nici concerte de slavă, nici să devenim vedete pe micul ecran, dar ne-a făgăduit că putem cunoaşte adevărata fericire şi că toate cele de trebuinţă le sunt împlinite celor ce-şi pun nădejdea în El. De aceea, vedem că încă din timpul vieţii Sale, a vindecat pe cei bolnavi, a înviat morţi, pentru că, în toate acestea, Domnul voia să ne spună: "Îndrăzniţi să trăiţi în sfinţenie! Pentru că Eu cunosc adevăratele voastre nevoi şi nu Mă depărtez de ele!"

Astăzi, în vinerea Săptămânii luminate, prăznuim o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu, săvârşită prin Maica Domnului, cea atât de aproape de suferinţa neamului omenesc, cea atât de aproape de cei care îşi pun nădejdea în ea.

[…]

… Şi astăzi, cei ce săvârşim cu credinţă Aghiazma, în numele Maicii Domnului şi în numele lui Hristos şi toţi cei ce bem dintr-însa, aflăm nu doar vindecare de neputinţele şi slăbănogelile noastre trupeşti, ci mai ales, puterea de a ne duce credinţa mai departe, puterea de a mărturisi cuvântul lui Dumnezeu, şi nouă, şi celor ce n-au auzit încă de Dumnezeu, şi celor ce, deşi au auzit, trăiesc de parcă n-ar fi auzit… […]

Şi înţelegem că puterea sfinţilor nu este doar blândeţea sau pacea pe care ni le-au dat în această viaţă, ci ele în veşnicie se revarsă asupra celor ce rămân în legătură cu ei şi vor ei înşişi să se sfinţească. Maica Domnului continuă să fie în legătură cu toţi ce o slăvim, o cinstim şi cu toţi cei care, după pilda vieţii ei, spun şi ei lui Dumnezeu: "Iată, roaba Domnului, fie mie după Cuvântul Tău". Şi înţelegem că viaţa aceasta ne este dată nu ca să ne înmulţim desfătările, nu ca să ne căutăm o mărire a slavei de pe pământ, nu ca să devenim nişte oameni duri sau autoritari, ci ca să înţelegem chipul blândeţii şi al smereniei şi să putem devenim noi înşine izvor de bucurie celor din jurul nostru.

Ne adunăm aşadar la slujbe, pentru că toate binecuvântările pe care le primim - "Pace tuturor! Harul Domnului nostru Iisus Hristos dragostea lui Dumnezeu-Tatăl şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toţi!" - să lucreze în sufletele noastre şi, plecând de aici, să trăim mai încredinţaţi de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, mai puţin nervoşi, mai puţin arţăgoşi, mai slobozi de mândria care ne stăpâneşte!

Să ne ajute bunul Dumnezeu şi Maica Domnului întru această zi, în care facem pomenirea acestei proslăvite minuni a Izvorului Tămăduirii, într-adevăr să păstrăm această pace şi bucuria Învierii lui Hristos să o purtăm în inimile noastre şi nimic din grijile şi fricile acestei lumi să nu ne poticnească în credinţa neclintită în Domnul nostru Iisus Hristos!

[…] Să ştim că o schimbare în bine nu vine printr-o politică mai înţeleaptă, nu vine nici de la Bruxelles, nici din vreo Uniune Europeană pusă pe fapte mari, dacă acest bine nu este lucrat cu Dumnezeu şi în stăruitoare rugăciune…

Să vă dea Dumnezeu nădejde în toate zilele vieţii, să înmulţiţi binele în casele dumneavoastră, cu copiii, cu soţii, cu colegii şi vecinii dumneavoastră, şi atunci binele pe care-l aşteptăm de la Dumnezeu se va înmulţi în jurul nostru! Şi, mai ales, să nu uităm că binele desăvârşit şi lumina, şi fericirea nu le aşteptăm depline în lumea aceasta - după cum nici suferinţa nu este deplină în lumea aceasta - ci le aşteptăm în întâlnirea veşnică pe care o vom avea cu Domnul nostru Iisus Hristos, cu prea curata Sa Maică şi cu toţi sfinţii.

Dumnezeu să ne ajute să ne pregătim sufletele în fiecare zi de lumina sfintei Învieri, şi astfel să putem rosti cu inima curată şi dragoste nefăţarnică: Hristos a Înviat!

Să ne slujim unii pe alţii! “Maica Domnului ne învaţă să fim în toată vremea în slujire… Hristos ne împrumută mâinile Sale milostive şi slujitoare ca noi înșine să fim milostivi şi slujitori, asemenea Lui”. Predica PS Macarie la Mănăstirea Sihăstria Putnei, de Izvorul Tămăduirii

Cuvânt rostit de PS Părinte Macarie, episcopul Ortodox Român al Europei de nord la hramul Mănăstirii Sihăstria Putnei, vineri, 6 mai 2016:

“Maica Domnului, ca icoană a desăvârşitei slujiri, ne îndeamnă să purtăm pe mâinile noastre Apa cea Vie şi să luminăm ochii şi să adăpăm setea tuturor celor aflaţi în întuneric şi însetaţi de adevăr. Numai în slujire putem să ne împărtăşim deplin din izvorul tămăduitor al prea curatei.

Mântuitorul Iisus Hristos a spus limpede: Nu am venit ca să fiu slujit, ci ca să slujesc şi să-Mi pun viaţa răscumpărare pentru mulţi.

Maica Domnului, atât în vremea vieţii sale pământeşti, cât şi după Înălţarea sa la ceruri, a fost aceeaşi slujitoare neobosită; slujitoare a Fiului său şi Dumnezeului tuturor și slujitoare a noastră, a tuturor.

De aceea unul dintre Părinţii Bisericii, care s-a ridicat în extaz, asemenea Sfântul apostol Pavel, până la al treilea cer şi s-a împărtăşit de slava cea negrăită, căuta să o vadă pe Maica Domnului de-a dreapta Fiului său şi nu a văzut-o. Şi a întrebat pe unul dintre slujitorii cereşti: <Unde este Maica Domnului?> Şi i s-a răspuns:

<Maica Domnului este printre fiii ei, pe pământ. Le alină durerea, le şterge lacrimile, le culege rugăciunile şi apoi le înalţă la Fiul ei>. ***Maica Domnului este între pământ şi cer, între Dumnezeu şi oameni. Ea este mijlocitoare şi, în mod deosebit, suntem cu Maica Domnului în Biserica slavei, deoarece însăşi Biserica este maică, aşa cum este Maică şi Preasfânta Fecioară, ea însăşi este icoană a Bisericii.***

O vedem în icoana prăznuirii de astăzi că este aşezată într-un potir din care revarsă Izvorul tămăduirii tuturor celor cuprinşi de boli sufleteşti şi trupeşti. Dar nu este în ipostază singulară, aşa cum rareori o întâlnim în ipostază singulară în iconografie sau imnografie. Ea este întotdeauna împreună cu Fiul ei şi, mai cu seamă, de Înviere, arătând că ne împărtăşim de Izvorul Vieţii prin Maica Domnului, din Izvorul Învierii, din Hristos, Cel pe care moartea nu L-a putut ţine, ci a înviat, dăruindu-ne tuturor viaţa. De aceea acum, de Înviere, ne bucurăm împreună cu Maica Domnului. Aşa cum s-a bucurat Maica Domnului de Înviere, ne bucurăm şi noi acum şi ne bucurăm în fiecare clipă atunci când înviem din moartea păcatului la o viaţă nouă.

Iar cea mai bucuroasă în acele clipe când ne ridicăm din moarte la viaţă şi de pe pământ la cer este Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care ne poartă în toată vremea de grijă. ***Ea se bucură cu cei care se bucură şi plânge cu cei care plâng, însă ea plânge adânc pentru toţi cei care nu răspund iubirii Preaiubitorului său Fiu.*** Ea nu se tulbură, ea nu se întristează [atât de mult] nici chiar atunci când este blasfemiată, însă se tulbură adânc atunci când nu îi este cerut ajutorul şi ocrotirea. Este atât de bucuroasă când este chemată în ajutor, iar noi înşine simţim atâta alinare și bucurie în viforul scârbelor, al necazurilor, al încercărilor, atunci când cerem ajutorul ei.

Astăzi, iată, în această Vineri Luminată, ne împărtăşim din Izvorul Tămăduirilor prea curatei Născătoare de Dumnezeu şi Maica Domnului ne învaţă să fim în toată vremea în slujire, aşa cum este ea slujitoare și aşa cum este şi Fiul ei şi Mântuitorul nostru slujitor.

Am călătorit la un moment dat şi am trecut, cum trec de fiecare dată, prin controlul de securitate la un aeroport scandinav, fiind înconjurat de mai mulţi clerici. Purtam pe piept doar crucea de lemn, deoarece, din nefericire, în occidentul desacralizat icoana pe care o poartă întotdeauna episcopul la inima sa, icoana Maicii Domnului cu Pruncul, nu le spune nimic celor cu care convieţuim, mai cu seamă în îndepărtatele ţinuturi scandinave, unde majoritatea nu mai cred nici în Dumnezeu, nici în Maica Domnului, iar cei care cred nu au o evlavie adâncă faţă de Maica

Domnului. Au observat că eu sunt liderul grupului, şi-au dat seama, şi, după ce au fost controlaţi cu toţii, unul dintre gardieni mi-a spus: „You are the boss”, adică „Eşti şeful.” Şi i-am răspuns: „Nu sunt şeful! I am the servant - Sunt slujitorul. Sunt slujitorul tuturor.” „Cum sunteţi slujitor?! Că sunteţi mai mare!” „Da, dar Hristos ne spune că cel care vrea să fie mai mare între voi să fie slujitorul tuturor. Şi El n-a venit ca să I se slujească, ci să slujească şi să-Şi pună viaţa răscumpărare pentru cei mulţi.” „Şi ce faceţi dumneavoastră ca slujitor?” „Eu, aşa cum a făcut Hristos, spăl picioarele celorlalţi! Da, aievea!” Aceasta este adevărata slujire, să fim tuturor slujitori, să fim unii altora slujitori întru legătura păcii şi a dragostei.

La aceasta ne îndeamnă Maica Domnului, aşa cum l-a îndemnat odinioară şi pe Leon împăratul să intre în adâncul slujirii și să poarte pe braţe Apa cea Vie, apa tămăduitoare pe care nu o poţi dobândi decât în slujire smerită, iubitoare şi jertfelnică.

Ce înseamnă oare a ne sluji unii pe alţii? Înseamnă, mai întâi de toate, a ne ruga unii pentru alţii, cu toată dragostea pe care ne-o împărtăşeşte Dumnezeu. Înseamnă a ne încuraja unii pe alţii, mai ales în momentele grele de încercare, de deznădejde, de căutare a sinelui.

În sensul acesta, în Episcopia Europei de Nord am pus bazele unui program misionar intitulat <Cu pace să ieşim!>. Vă sunt cunoscute cuvintele, nu? De la Liturghie, de la rugăciunea amvonului; la finalul Liturghiei spune preotul sau arhiereul Cu pace să ieşim! şi poporul răspunde Întru numele Domnului! Deci pacea şi bucuria pe care le dobândim aici, la altarul euharistic, în Biserică, întru numele Domnului trebuie să le împărtăşim pretutindeni, mai cu seamă celor însinguraţi şi aflaţi în suferinţă şi în căutare de sine. Şi Hristos ne împrumută mâinile Sale milostive şi slujitoare ca noi înșine să fim milostivi şi slujitori, asemenea Lui.

Câtă nevoie au cei de lângă noi! Nu întotdeauna au nevoie de bruma noastră de milostenie cât, mai cu seamă, de o povaţă, de un sfat bun, de un zâmbet, fiind încredinţaţi că nu sunt singuri. Uneori cei apropiaţi lor i-au uitat, i-au abandonat, cei ai casei lor. Însă noi, cei ai casei Domnului, ai familiei mari, trebuie să le arătăm că nu i-am uitat, nu i-am exclus din centrul grijii şi preocupării noastre, ci îi întărim, aşa cum ne întăreşte şi pe noi prea milostivul Dumnezeu, îi mângâiem, aşa cum ne mângâie pe noi Preamilostivul Dumnezeu, îi bucurăm aşa cum ne bucură şi pe noi Preamilostivul Dumnezeu, îi alinăm aşa cum ne alină şi pe noi Preamilostivul Dumnezeu. Aceasta înseamnă a fi lumină în sfeşnicul credinţei adevărate, de a răspândi lumina celor aflaţi în întuneric, nu de a o ţine sub obroc, ci de a o pune în sfeşnic şi de a lumina tuturor.

Înainte de Praznicul Crăciunului am ajuns la un intelectual rafinat, însă foarte în-singurat. L-am spovedit, l-am cuminecat şi am stat pe îndelete de vorbă cu el şi, printre altele, m-a întrebat: „Proveniţi dintr-o zonă tradiţională, din nordul Transilvaniei, la poalele munţilor Ţibleş. Acolo, acum, se mai colindă?" „Se colindă, dom' profesor." „Şi cum se colindă?" „Minunat!" „Mai ştiţi colinde din copilărie?" „Da!" Şi i-am colindat câteva colinde şi m-a ascultat cu ochii plini de lacrimi. Și la final mi-a făcut cel mai frumos compliment pe care l-am primit până acum în viaţă: „Preasfinţite, vă mulţumesc pentru tot ceea ce mi-aţi împărtăşit şi mă bucur că nu v-aţi pierdut puritatea copilăriei." Și i-am spus: „Nici dumneavoastră nu v-aţi pierdut-o! Ochii umeziţi arată că nu v-aţi pierdut-o!" ***Să nu ne pierdem puritatea copilăriei, prea iubiţii mei, aşa cum nu şi-a pierdut-o nici Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. În toată vremea ea a rămas aceeaşi copilă a lui Dumnezeu, curată, smerită, iubitoare şi întru toată vremea slujitoare a lui Hristos și a tu-turor celor care au înconjurat-o şi au cunoscut-o. Maica Domnului este în această ipostază slujitoare în toată vremea, aşa cum şi Maica Biserică, după chipul Maicii Domnului, este în aceeaşi ipostază slujitoare - se bucură cu cei care se bucură, se bucură de împlinirile fiilor ei şi se întristează în necazuri, însă în toate este ocrotitoare.***

Dăm slavă Preamilostivului Dumnezeu pentru această prăznuire a hramului, mulţumesc părintelui arhiepiscop Pimen pentru binecuvântarea de a sluji astăzi la mănăstirea dragă inimii mele, la Sihăstria Putnei, îi mulţumesc pentru hirotoniile încredinţate; pe de o parte l-am hirotonit întru ieromonah pe părintele Iosif din obştea acestei mănăstiri, iar, pe de alta, pe un tânăr care va fi diacon la mănăstirea ortodoxă română Sfinţii Cuvioşi Macarie Romanul şi Ioan Iacob de la Neamţ din Ikast, regatul Danemarcei. El este mirean, căsătorit, dar va fi sprijin în misiunea pe care o împlineşte această mănăstire românească în îndepărtatele ţinuturi scandinave. Nimic nu este întâmplător, totul este proniator. L-am găsit în Danemarca, fiind chiar din zona mea natală, din judeţul Bistriţa-Năsăud, şi l-am găsit vrednic de această slujire şi l-am chemat în mod deosebit să-l hirotonesc la altarul euharistic de la această mănăstire, ca să nu fie singur, să fie împreună cu el şi familia sa restrânsă, însă şi familia sa mare, mă refer la părinţii săi, la bunicii săi, la rudeniile sale, şi familia de familii, care sunteţi dumneavoastră. Ne însoţiţi la fiecare slujire euharistică atunci când această biserică de zid este însufleţită, devine vie prin credinţa, prin dragostea şi prin jertfa dvs.

În aceste zile din Săptămâna Luminată am avut şi întâlnirea cu foştii mei colegi din seminar, la împlinirea a 20 de ani de la absolvirea Seminarului Teologic Sfântul mitropolit Dosoftei din Suceava. Am săvârşit Liturghia Euharistică la altarul mănăstirii Sfântul Ioan cel nou de la Suceava, lângă racla cu moaştele martirului,

care, din mila lui Dumnezeu, ocroteşte și o biserică de zid din Regatul Danemarcei, unde am pus catapeteasma chiar de aici, de la Sihăstria Putnei, lucrată şi donată de obştea mănăstirii Sihăstria Putnei, întru cinstea Sfântului mare mucenic Ioan cel nou, care ocroteşte şi această biserică românească din Regatul Danemarcei.

Le spuneam celor care au participat la sărbătoarea revederii după 20 de ani de la absolvirea seminarului că întâlnirile noastre sunt atât de minunate şi pomeneam de un dialog pe care doi intelectuali români de marcă l-au avut şi au stabilit o tipologie a întâlnirii. Şi pomeneau aceia că sunt întâlnirile orientative, care te orientează în viaţă - iar eu mă gândesc cu drag la părinţii mei, la mulţii anonimi din satul meu natal și oamenii care m-au povăţuit pe mine, insuflându-mi frica de Dumnezeu și ruşinea de oameni. Frica de Dumnezeu nu terorizează, ci îndeamnă la responsabilitate, ca să nu trădăm iubirea. Iar rușinea de oameni înseamnă în primul rând, a nu necinsti numele bun primit peste generaţii. Sau a nu-ţi crăpa obrazul de ruşine când faci o faptă necinstită. Apoi, un alt tip de întâlniri ar fi întâlnirile formative. Acestea se datorează în mod deosebit dascălilor, duhovnicilor, dar, totodată, şi întâlnirilor care ne însoţesc sau prieteniilor care se datorează prietenilor sau vieţuitorilor din aceeaşi obşte, deoarece împreună împărtăşim aceleaşi valori, aceleaşi idealuri, însă una dintre cele mai frumoase întâlniri este întâlnirea care te modelează.

Iar una din marile întâlniri pentru mine, dar şi pentru colegii mei de generaţie de la Suceava a fost şi este părintele arhiepiscop Pimen, care nu ne-a apropiat doar de el însuşi, ci ne-a apropiat de Hristos prin cei săraci, prin cei nevoiaşi, prin copiii orfani şi prin cei neajutoraţi, Şi el ne-a insuflat această grijă faţă de toţi cei aflaţi în suferinţă şi în necaz şi strâmtorare. Eu însumi, în slujirea arhierească, atât cât pot, acolo, unde nu prea sunt săraci, organizăm mai multe programe filantropice pentru cei de acasă, pentru copiii orfani şi pentru cei săraci. Mă bucur că sunt mulţi cei care s-au raliat actelor filantropice de acolo, și români și scandinavi, şi putem să dăm bruma de milostenie celor care au mai puţin decât noi şi care au atâta nevoie de dragostea și ajutorul nostru.

Mulţumesc părintelui stareţ Nectarie și obștii pentru cartea și aleasa primire și ospeţire în acest Mamvri duhovnicesc din Bucovina și vă mulţumesc și dumneavoastră pentru rugăciune și pentru dragoste. Vă cer în continuare rugăciunea frăţiilor voastre - este atât de importantă și rugăciunea pe care o înălţaţi pentru noi. Vă pomenim la inima Bisericii, la altarul euharistic. Vă pomenim cu toată credinţa şi cu toată dragostea şi mă mărturisesc că cea mai mare bucurie pe care o am atunci când îi slujesc pe credincioşi şi, mai cu seamă, când îi slujesc euharistic, este atunci când oamenii, după o vreme, vin şi spun: <Preasfinţite, v-am încredințat po-

melnicul și acum este mai bine! este mult mai bine!> Cea mai mare bucurie pe care o primesc!

Dăm slavă milostivului Dumnezeu, de la Care se revarsă toată dragostea şi tot darul desăvârşit. Cei bolnavi au dobândit chiar vindecarea sau au dobândit un sens în viaţă. Boala te ajută să descoperi care este sensul vieţii tale.

De curând vă mărturisesc că am întâlnit două familii grav încercate, doi copilași bolnavi; o fetiţă care s-a îmbolnăvit de cancer la frageda vârstă de 6 anişori și, în cele din urmă, a fost chemată de Hristos în ceata îngerilor. Și părinţii sunt mult ai întăriţi în credinţă decât au fost până acum, însă mama este însărcinată. Aşteaptă un copilaş. Dumnezeu n-a lăsat-o neajutorată, i-a dăruit un copilaş. Şi am promis că voi veni la botez aici, în Bucovina.

Iar, pe de altă parte, chiar acolo, la noi, în ţinuturile îndepărtate, o familie tot de români, o familie foarte credincioasă, doi tineri curaţi pe care i-am spovedit înainte de cununie, şi m-am minunat, aşa cum mă minunez de puţinii tineri care-şi păstrează fecioria înainte de cununie, m-am minunat şi am încurajat, însă aş zice că aceşti tineri cu siguranţă că ar avea parte numai de bucurii, dar Dumnezeu i-a întărit în credinţă şi printr-o încercare: s-a născut copilaşul cu o bacterie pe care o purtăm cu toţii, însă a devenit activă, s-a îmbolnăvit de septicemie şi a fost supus la intervenţie chirurgicală foarte complicată, i s-au retezat picioruşele şi câteva degeţele la mânuţă. Şi aş putea spune: părinţii sunt disperaţi. Nu! Sunt şi mai întăriţi în credinţă şi spun atât, că mulţumesc lui Dumnezeu că n-a ieşit copilul cu traume mai mari din această intervenţie. Şi caută recuperarea și ajutorarea.

Preaiubiţii mei, trebuie să avem credinţă şi nădejde și iubire! Acestea sunt virtuţile capitale. Şi în orice împrejurare a vieţii noastre, în orice încercare, să dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate și să-I cerem ajutorul, fiindcă nu Dumnezeu e autorul suferinţei. El doar îngăduie suferinţa, cu iubire, însă şi cu foarte multă durere. Dar nu ne părăseşte nici o clipă. Șî nu ne lasă pradă deznădejdii. Dacă din puţina noastră credinţă ne trăim propriul nostru iad şi nu putem să strigăm nici Doamne, scapă-mă!, aşa cum striga Petru odinioară, când se afunda în marea învolburată, să ne ridicăm cel puţin ochii spre cer şi să spunem doar atât: Iisuse! Atât: Iisuse. Şi vom simţi alinarea şi ajutorul.

În acest sens, chiar la final vreau să vă spun că în această Săptămână Luminată nu se îngenunchează, doar cu un pogorământ deosebit când e vorba de spovedanie, de hirotonii, cum a fost astăzi, şi de sfinţirea unei biserici. Am săvârşit sfinţirea unei biserici chiar în a doua zi de Paşti, acolo sunt două-trei rugăciuni mari în faţa

tronului euharistic şi am îngenuncheat. În rest, în Săptămâna Luminată nu se îngenunchează.

Nici eu nu eram dumirit şi aseară, la căsuţa înaltpreasfinţitului, unde mă primeşte cu dragoste părintească de fiecare dată, înainte de a ne retrage pentru odihnă, l-am întrebat: „Preasfinţite, vă întreb acum aşa cum a fost întrebat bătrânul cu acea frânghie de nisip; spuneţi-ne: se îngenunchează sau nu se îngenunchează în Săptămâna Luminată?" Şi a zis: „Nu, în Săptămâna Luminată nu se îngenunchează." Şi am priceput. Şi le-am spus și părinţilor şi trebuie să ţinem, ar trebui până la vecernia plecării genunchilor, la Rusalii. Dar cel puţin în Săptămâna Luminată - uneori e mai confortabil să stai în genunchi - să stăm drepţi pentru bucuria Învierii.

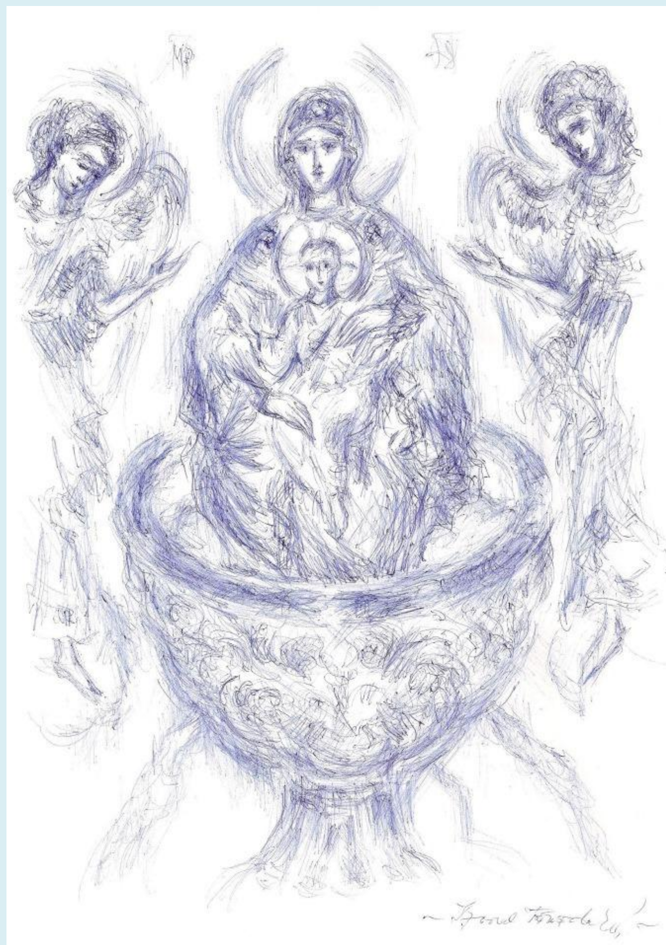
Şi chiar la final v-aş spune această istorioară, cu îngăduinţa dumneavoastră: Într-o ţară, tinerii, găsind că bătrânii sunt incomozi, au hotărât să-i expulzeze afară. Şi această ţară a devenit ţara celor fără de bătrâni. Regele din vecinătate, întristat fiind de fapta tinerilor, a declanşat un război, cerându-le o frânghie de nisip pe care o făcuseră bătrânii pe care aceştia îi expulzaseră şi care i-a fost promisă şi pe care nu a recuperat-o. Şi i-a somat, spunându-le că, dacă nu vor restitui această frânghie, el va declanşa război. Regatul lui era mult mai mare, oastea mult mai mare, iar cei din ţara aceea n-ar fi avut nici o şansă să iasă învingători din această bătălie. Fierbere mare în ţară: unde sunt bătrânii?? Unde sunt bătrânii, să-i întrebăm de această frânghie?? Nu ne-au spus nimic!

Însă un tânăr iubitor şi recunoscător faţă de bătrânul său părinte n-a avut inimă să-l îndepărteze din casa sa şi l-a ascuns undeva bine. Şi s-a dus la dânsul şi i-a spus: iată ce ne cere împăratul vrăjmaş, o frânghie de nisip! Şi bătrânul spuse: Mergeţi şi spuneţi-i împăratului, trimiteţi o solie şi cereţi-i să vă dea doar un fragment din această frânghie de nisip ca s-o aveţi ca model și o veţi restitui apoi întreagă.

Iar împăratul vecin, când a auzit acest lucru, s-a luminat la faţă şi a zis: Nu i-aţi expulzat pe toţi bătrânii. În ţara voastră încă mai sunt bătrâni! Acest răspuns nu putea veni decât de la un bătrân în înţelepciunea şi experienţa sa! Și n-au mai declanşat război, iar tinerii, ruşinaţi, şi-au căutat pretutindeni bătrânii părinţi şi i-au rechemat. Fiindcă noi, cei tineri, nu izbutim niciodată fără înţelepciunea, experiența şi dragostea celor bătrâni.

În această comuniune să ne ajute Maica Domnului să lucrăm spre slava Preasfintei Treimi şi spre mântuirea noastră. Amin!"

Să nu secăm izvorul tămăduirilor Maicii Domnului! Cuvântul PS Macarie Drăgoi: “Nu putem pretinde mila şi ajutorul Maicii Domnului şi, totodată, să ne fie indiferent dacă trăim într-o ţară în care căsătoria e batjocorită şi viaţa e ucisă. Vă îndemn cu toată dragostea şi umilinţa să fim cât mai angajați în mărturisirea şi în protejarea vieții şi familiei”

(desen de Gabriela Mihaita David)

Să nu secăm izvorul tămăduirilor Maicii Domnului

Cât de binecuvântați sunt creştinul şi neamul acela care o au pe Maica Domnului drept izvor al tămăduirii, izvor al milei, al vieții şi al blândeții!

Iată, în orice biserică ortodoxă avem reprezentarea Maicii Domnului Platytera sau Rugătoarea, în Sfântul Altar, care o arată pe Maica Domnului cum ne îmbrățişează pe toți, adunându-ne cum îşi adună cloşca puişorii. Și nu ne simțim noi înfiați, mângâiați şi ocrotiți, fie şi numai dacă privim la această minunată ipostază a Maicii Domnului?

Iarăşi, în orice biserică ortodoxă regăsim reprezentarea Maicii Domnului în icoana Deisis. Maica lui Dumnezeu stă de-a dreapta Fiului său aşezat în Jilțul de Drept Judecător, avându-l la stânga Sa pe Sfântul Ioan Botezătorul. Și nu ne simțim noi, păcătoşii, îndemnați la nădejde, văzând că vom avea rugătoare la Dumnezeu-Judecătorul, pentru mântuirea noastră, pe însăşi Mama Acestuia?

Și, mai cu seamă în Ortodoxia noastră românească, nu avem în orice biserică icoana Maicii Domnului aşezată înaintea catapetesmei, numită Axionița? Aceasta arată că o afăm pe Maica Domnului nu doar în Sfânta Sfintelor, adică în Sfântul Altar, şi nu doar înaintea Dreptului Judecător, ci o regăsim chiar în mijlocul poporului bine credincios, o regăsim printre noi, căutând la durerile, necazurile, rugămințile noastre. De aceea ne şi strângem în jurul ei atunci când intonăm cântarea Axion Estin sau Cuvine-se cu adevărat.

Da, cuvine-se cu adevărat să o fericim pe Maica Domnului, dar mai mult se cuvine să fim conştienți şi responsabili pentru aceste binecuvântări din biserica noastră. Să nu fim nepăsători sau nesimțitori față de acest izvor îmbelşugat de dragoste şi milă! Să nu fim reci şi nerecunoscători față de Maica noastră!

Cum ne putem arăta recunoştința? Ascultând de îndemnurile sale. „Faceţi orice vă va spune” (Ioan 2, 5), ne îndeamnă Maica Domnului, arătând către Fiul său. Suntem cu adevărat evlavioşi față de Maica Domnului dacă suntem credincioşi Fiului său, dacă ascultăm toate poruncile Acestuia şi dacă cinstim ceea ce cinsteşte Dumnezeu.

Aceste cuvinte ale Maicii Domnului au fost rostite, după cum ştiți, la nunta din Cana Galileii, iar acest prilej ne ajută să înțelegem, printre altele, ce cinstesc, în mod deosebit, Iisus şi mama Sa prin pilda arătată: viața, naşterea de prunci, căsătoria, familia.

Se cuvine, aşadar, să cinstim şi noi viața, naşterea de prunci şi familia. Se cuvine să le cinstim prin mărturisirea lor în faptă şi în cuvânt. Mai ales în zilele noastre! Dacă alergăm la izvorul tămăduirilor dăruite nouă de Maica Domnului, trebuie să alergăm de fiecare dată când o viață e amenințată, de fiecare dată când un prunc nenăscut se afă în primejdia avortului, de fiecare dată când familia, ca uniune binecuvântată de Dumnezeu între femeie şi bărbat prin căsătorie, este contestată.

Dacă nu facem asta, cu durere vă spun că înseamnă că nu o cinstim cu adevărat pe Maica Domnului, ci înseamnă că ne lipsim de bunăvoie, din cauza nepăsării, de izvorul tămăduirii sale. Nu putem pretinde mila şi ajutorul Maicii Domnului şi,

totodată, să ne fie indiferent dacă trăim într-o țară în care căsătoria e batjocorită şi viața e ucisă.

Iubiți credincioşi, vă îndemn cu toată dragostea şi umilința să fim cât mai conştienți şi mai angajați în mărturisirea şi în protejarea vieții şi familiei, ca să nu secăm izvorul tămăduirilor Maicii Domnului!

(Din: Macarie, Drăgoi, episcopul Europei de Nord, Să topim ghețarii sufletului! 10 ani cu Hristos în Scandinavia, Editura Sophia, 2018)

Traian Dorz - Taină şi minune

Taină şi minune e viaţa ta,
Maică şi Fecioară, cine-o va cerca.
Dac-o-ncerci cu lacrimi, o vezi imn divin,
dac-o-ncerci cu cântec, e profund suspin.

Taină şi Minune
ce n-o ştie spune
nimeni pe pământ,
Maică şi Mireasă,
tu lumini frumoasă
Noul Legământ.

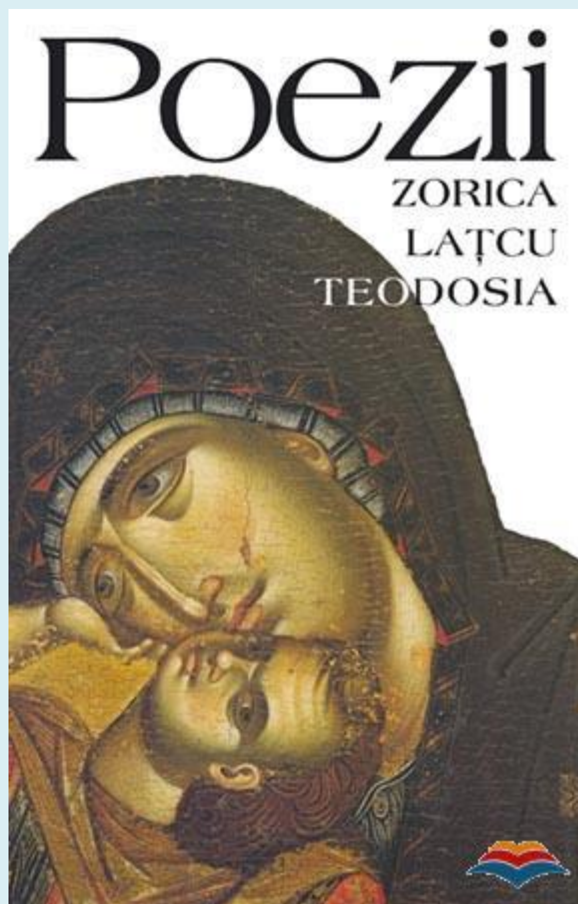
Taina şi Minunea nu ţi-au dezlegat
nici cei dinainte, nici cei ce-au urmat;
şi-acei care-o caută şi-acei care-o ştiu
mai mult tac şi-acopăr decât spun şi scriu.

Taina şi Minunea toţi ţi-o tac mereu,
au lăsat s-o ştie numai Dumnezeu;
magii ori păstorii, azi ca şi-n trecut,

spun numai cu ochii, graiul lor e mut.

Maică şi Fecioară, ce-ai fost şi ce nu,
Roabă şi Regină nu eşti decât tu.
Taină şi Minune eşti şi jos şi Sus.
Plecăciune ţie, Maica lui Iisus!

“Pleacă, Mamă, zările, Tinde-ți îndurările, Du-te, strânge-Mi ciobурile. Ciobурile, cioturile…” - Maica Domnului, izvorul tămăduirii sufletelor

Sfat

de Zorica Lațcu

Sus, deasupra lumilor,
În locul minunilor,
Domnul Iisus a stat
Cu Măicuța Lui la sfat:

Mamă bună, orice-aș face,
Mila, Mamă, nu-mi dă pace.
Strigă-n ceruri cioburile,
Cioburile, cioturile.

Jos în zarea tulbure
Printre pietre-n pulbere

Dintre spini și mătrăgună
Du-te, Mamă și le-adună.

De sub roțile zimțate,
Sufletele ies sfărmate,
Și rămân doar cioburile,
Cioburile, cioturile…

Risipite-s de furtună.
Du-Te, Mamă, și le-adună.
Cioburile te-or tăia,
Mâinile ți-or sfâșia.

Tu de dmilă plânge-le
Și în poală strânge-le.
Strânge-Mi, Mamă, cioburile,
Cioburile, cioturile…

Eu, atunci, cu sfântul har,
Mamă, face-M-aș olar.
Lutul vechi, topi-l-aș tot,
Să lipesc iar ciot cu ciot.

Lutul vechi, cu sfântul har,
Mamă, face-l-aș cleștar
Să păstrez în el mereu,
Trupul Meu, Sângele Meu.

Pleacă, Mamă, zările,
Tinde-ți îndurările,
Du-te, strânge-Mi cioburile
Cioburile, cioturile…

Lasă lacrimile mele

de Zorica Lațcu

Lasă lacrimile mele, lasă-le să curgă, Doamnă,
Pentru toți aceia care sfânt numele tău nu-l cheamă
Lasă ochii mei să ardă, lasă mâna să se frângă
Pentru toți aceia care nu te vor pe tine Mamă.

Lasă-mi sufletul să fie stors de orișice mireasmă
Veștejit să cadă, Maică, spre icoana ta cea sfântă,
Pentru toți aceia care risipesc prea mult din daruri
Și izvorul tău de haruri, Doamnă, nu-l binecuvântă.

Lasă rana să-nflorească în genunchii mei, Stăpână
Să stropesc cu sânge proaspăt lespezile Casei tale
Pentru toți aceia care nu se pleacă sfintei Slave
Și-ntorcându-și fața aspră, trec alăturea pe cale.

Lasă-mă să-mi torn iubirea peste fața ta cea sfântă
Să te-mpodobesc cu slavă și cu rugă ne-ncetată,
Pentru toți aceia care pângăresc cu vorbe-amare
Și lovesc cu șfichi de hulă peste chipul tău, Curată.

Lasă-mă să ard în taină, ca o tainică făclie
Și să mă topesc în focul rugăciunii către tine.
Pentru toți aceia care te îneacă-n val de ură
Și de grijile vieții au uitat să se închine.

Lasă-mă să-ți dau viața, să ți-o pun în palme ție,
Și să mi se scurgă, Doamnă, vlaga ceas de ceas din vine
Pentru toți aceia care rătăciți de vraja vieții
Nu mai cată, Preacurată, să se-ntoarcă către tine.

Dacă viața mea săracă, încă nu s-ajunge Sfântă
Lipsa lor, a multor inimi, cu iubirea s-o-mplinească
Tu trimite-mi har din ceruri și cu mila ta cea multă
Fă ca biata mea iubire golul lor să-l covârșească.

(din: Zorica Lațcu – Teodosia, Poezii, Editura Sophia, 2008)

Adrian Cocoşilă - Izvorul Tămăduirii

Izvorul Tămăduirii - praznic închinat Maicii Domnului

În fiecare an, în prima vineri după Paşti, Biserica Ortodoxă sărbătoreşte Izvorul Tămăduirii. Este un praznic închinat Maicii Domnului, menit să arate rolul Fecioarei Maria în lucrarea mântuirii oamenilor. Numele de Izvorul Tămăduirii aminteşte de o serie de minuni săvârşite la un izvor aflat în apropierea Constantinopolului.

Potrivit tradiţiei, Leon cel Mare, cu puţin timp înainte de a ajunge împărat, se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. Întâlneşte un bătrân orb care îi cere să-i dea apă şi să-l ducă în cetate. Leon va căuta în apropiere un izvor, dar nu va găsi.

La un moment dat, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: "Nu este nevoie să te osteneşti, căci apa este aproape! Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure şi luând cu mâinile apa tulbure potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui cei întunecaţi". Leon va face ascultare şi astfel, va găsi un izvor din care îi va da orbului să bea. Îi va spăla faţa cu această apă, iar orbul va începe să vadă.

După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică.

Mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boală grea, s-a vindecat după ce a băut apa din acest izvor. Ca semn de mulţumire a construit o biserică şi mai mare. Această biserică a fost distrusă de turci în anul 1453.

De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli şi a tămăduit diferite răni şi suferinţe.

Izvorul Tămăduirii

Credincioşii care merg la Istanbul (numele nou al vechii cetăţi a Constantinopolului), se pot închina în biserica Izvorului Tămăduirii. Actuala construcţie este din secolul al XIX-lea, dar la subsolul acesteia se află un paraclis din secolul al V-lea unde există până astăzi izvorul cu apă tămăduitoare din trecut.

De Izvorul Tămăduirii, se sfinţesc apele

Creştinii ortodocşi vin în această zi la biserică pentru a lua parte la slujba de sfinţire a apei, cunoscută şi sub numele de Aghiasma mică.

În vorbirea populară, aghiasmei i se mai spune şi aiasmă. Cuvântul aiasmă vine de la iazmă. În DEX, cuvântul iazmă, iezme, cu sensul de "arătare urâtă şi rea, nălucă, vedenie", este indicat ca şi în DLR cu etimologie necunoscută.

Se cere o explicaţie în legătură cu sensul cuvântului iasmă-iazmă, de "arătare urâtă şi rea, nălucă, vedenie", contrar sensului originar de "apă sfinţită".

Explicaţia este următoarea. După ce preotul a sfinţit apa, îi stropeşte pe credincioşi în timp ce se cântă troparul: "Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, biruinţă binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte, şi cu crucea Ta păzeşte pe poporul Tău". Astfel, s-a reţinut în popor că scopul urmărit prin aiasmă este de a alunga "arătarea urâtă şi rea", adică duhul cel rău.

Izvoare tămăduitoare la noi în ţară

Mănăstirea Ghighiu este cunoscută nu doar prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, adusă aici în anul 1958, ci şi prin izvorul ei tămăduitor.

La Mănăstirea Dervent, pe locul unde Sfântul apostol Andrei a făcut o minune, există un alt izvor cu apă vindecătoare.

Un alt loc în care putem găsi izvor cu apă vindecătoare este Mănăstirea Horaicioara.

Nu trebuie uitate izvorul de la Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă, din judeţul Argeş şi cel de la Biserica greacă din Brăila, descoperit în anul 1863, în vremea efectuării unor lucrări de construcţie la sfântul lăcaş.

Pelerini din toată ţara vin la cele trei mănăstiri să primească apă de la aceste izvoare minunate.

Izvorul Tămăduirii în iconografie

În icoana sărbătorii Izvorul Tămăduirii, Maica Domnului şi Hristos se află într-un bazin asemănător cu o cristelniţă, vasul în care primim Taina Botezului. Fecioara Maria este reprezentată cu mâinile înălţate, semn al rugăciunii, iar Mântuitorul binecuvântând cu ambele mâini, ca răspuns al rugăciunilor maicii Sale. Din bazin izvorăşte apa care are darul tămăduirii bolilor sufleteşti şi trupeşti.

Aceasta icoană exprimă ideea că Fecioara L-a născut pe Hristos, Care este Dătătorul apei vii a Duhului. De altfel, însuşi Hristos i-a spus femeii samarinence: "De ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi cine este Cel ce zice ţie: dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la Dânsul şi ţi-ar fi dat ţie apă vie" (În. 4, 10; În. 7, 38).

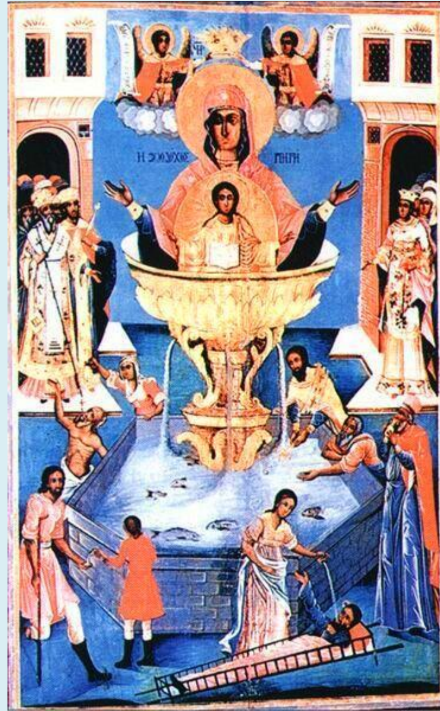
Să ne întărească Dumnezeu să bem din Apa cea vie.

Izvorul Tămăduirii - Tradiţii şi credinţe populare

În această zi, în unele zone ale ţării, tinerii adolescenţi fac legământul juvenil. Acest legământ se făcea, cu sau fără martori, în casă, în grădini sau în jurul unui copac înflorit. Tinerii treceau prin mai multe momente rituale prin care făceau jurământul respectiv: pronunţarea cu voce tare a jurământului, schimbul colacului şi al altor obiecte cu valoare simbolică, de obicei o oală sau o strachină din lut, însoţite întotdeauna de o lumânare aprinsă, îmbrăţişarea frăţească, ospătarea cu alimente rituale şi dansul.

Profesorul Ion Ghinoiu menţionează că în unele zone etnografice, ceremonia se repeta anual, la aceeaşi dată, până la intrarea în joc a fetelor însurăţite şi băieţilor înfrătăţiţi. Persoanele legate, veri, văruţe, surate, fraţi de cruce etc., se întâlneau anual sau după căsătorie, la Rusalii. După încheierea solemnă a legământului, copii şi apoi oameni maturi îşi spuneau până la moarte surată, vere, fratate, verişoară şi se comportau unul faţă de altul ca adevăraţi fraţi şi surori: se sfătuiau în cele mai intime şi grele probleme ivite în viaţă, îşi împărtăşeau tainele, nu se căsătoreau cu sora sau cu fratele suratei sau fratatului, se ajutau şi se apărau reciproc până la sacrificiul suprem.

Izvorul Tămăduirii - O sărbătoare cu vechime

Vineri, în Săptămâna Luminată, ortodoxia sărbătoreşte Izvorul Tămăduirii, un mare praznic ce datează din a doua jumătate a primului mileniu creştin. Izvorul Tămăduirii, această mare sărbătoare a creştinătăţii ortodoxe, are o istorie veche de 1.500 de ani, avându-şi originea în perioada domniei împăratului bizantin Leon cel Mare, evlavios şi binecredincios.

Pe când încă nu era pe tronul Bizanţului, Leon a întâlnit un orb, pe care l-a luat de mână spre a-l călăuzi. Acest bătrân însă era un om luminat de Dumnezeu şi neîncetat predica creştinilor că, în pădurile imperiale, sunt izvoare şi lacuri ce sunt ocrotite de Maica Domnului, apărătoarea sihaştrilor din acele locuri.

Tradiţia spune că cei doi, afundaţi în discuţiile lor teologice despre marele praznic al Învierii Domnului, s-au rătăcit în acele sălbatice împrejurimi împădurite. Bătrânul i-a cerut lui Leon apă de băut, dar negăsind, s-a întristat. Atunci, un glas de sus i-a spus: „Nu este nevoie să te osteneşti Leon, căci apa este aproape. Pătrunde, Leone împărate, mai adânc în pădurea acesta! Şi luând cu mâinile apă tulbure potoleşte setea orbului şi apoi udă cu ea ochii cei nevăzători şi se va cunoaşte de îndată cine sunt Eu". Minunea s-a petrecut în clipa în care tânărul a făcut întocmai cum i s-a relevat de sus şi a descoperit într-o poiană un izvor miraculos cu „apă dumnezeiască".

„Maica Domnului, eşti aici! Te-am găsit!"

După ce şi-au potolit setea, Leon i-a atins cu apă ochii orbului, care şi-a recăpătat lumina.

„Maica Domnului, eşti aici! Te-am găsit!", a strigat bătrânul cu lacrimi în ochi.

Copleşit de minune, Leon a căzut în genunchi şi a rostit: „Am văzut lumina cea adevărată, pe Maica Preacurată... Aici este Izvorul Tămăduirii... fântâna dătătoare de sănătate".

Bătrânul înţelept i-a prezis lui Leon că, nu după multă vreme, va ajunge împărat.

Prima grijă a noului împărat a fost să ridice o biserică în cinstea Maicii Domnului, lângă izvorul dătător de tămăduiri, cu apă miraculoasă.

Boboteaza mică

Biserica ridicată de Leon se vede şi azi la Constantinopole, oraş cunoscut acum ca Istanbul.

Puţin mai târziu, spune legenda, chiar împăratul Justinian (527-565), împăratul cel mare al Bizanţului, care suferea de o boală grea, a dobândit de la izvor vindecare. Mulţumind pentru aceasta Fecioarei Maria, el a ridicat o biserică şi mai mare. Iar în vremea urmaşilor lui, izvorul şi-a continuat darul de minuni.

Iar după alţi mulţi ani, la izvor s-a arătat un semn încă şi mai mare! ***Căci s-a stârnit atunci un cutremur crunt, iar biserica cea mare a început să se surpe cu totul, pe mulţimea strânsă înăuntru. S-a arătat atunci chiar Fecioara Maria, care a ţinut cu mâinile Ei de aer biserica, până ce oamenii s-au salvat toţi, spune cartea cu vieţile sfinţilor.***

În amintirea acelui izvor miraculos de la Constantinopole, izvor ce dăinuieşte şi azi şi mai săvârşeşte încă minuni, Vinerea Izvorului Tămăduirii a devenit o sărbătoare a Maicii Domnului - iubită ca un „izvor" binefăcător revărsat peste oameni. Maica revărsându-se peste noi, prin mijlocirea apei.

Încă o minune

De acest izvor făcător de minuni mai sunt legate şi alte povestiri. ***Se spune că izvorul a înviat şi un mort. Omul era din Tesalia şi plecând el cu corabia în pelerinaj la izvor, a murit pe drum. Dar înainte să-şi dea duhul, i-a rugat pe corăbieri să nu-l arunce în mare, ci să-l ducă să-l îngroape la biserica izvorului şi acolo să toarne pe el de trei ori din apa tămăduitoare. Corăbierii au făcut întocmai, iar mortul, stropit cu apă, a înviat.***

Tradiţie şi continuitate

Secolele au trecut unul după altul şi în ciuda vitregiilor istoriei, Izvorul Tămăduirii de la Constantinopol nu a secat niciodată, aducând celor credincioşi bucurie şi vindecare sufletească şi trupească. După primul Război Mondial, statul turc, pe teritoriul căruia se află acest binecuvântat izvor, a reamenajat zona, transformând-o într-o adevărată oază de odihnă şi tratament, păstrându-i însă numele de Izvorul Tămăduirii.

La noi în ţară, Eparhia Romanului are un astfel de loc presărat cu izvoare tămăduitoare, la Slănic Moldova, unde, în luna iulie 1801, a fost descoperit primul izvor mineral, iar de atunci pelerinii din întreaga lume poposesc temporar, pentru vindecarea unor afecţiuni.

În Vinerea de după Paşte, la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii, este un frumos obicei la creştini să se sfinţească apa, apoi cu aceasta se stropesc întâi casele, fântânile, troiţele, precum şi creştinii, în amintirea evenimentului petrecut în jurul anului 454 la Constantinopol, când acel orb a primit, de la Maica Domnului, tămăduire prin intermediul apei sfinţite.

Şi noi serbăm cu mare evlavie şi bucurie această zi, rugându-ne Maicii Domnului, cum zice o cântare bisericească. „Izvor eşti cu adevărat Stăpână, al apei celei vii, că Tu speli bolile cele cumplite, Cea ce ai izvorât pe Hristos, apa cea de mântuire...".

Sărbătoare la mănăstirea „Sâmbătă de Sus"

Mănăstirea „Sâmbătă de Sus" are hramul „Izvorul Tămăduirii", care este una dintre cele mai mari sărbători creştine ale Ardealului. Ca în fiecare an, la această sărbătoare se adună la mănăstire mii de credincioşi şi soboare mari, de câte 30 de preoţi. Mănăstirea este un crâmpei de pământ de o frumuseţe magică. Este un loc unde urmele lăsate de părintele Arsenie Boca, sfântul necanonizat al Ardealului,

dăinuiesc peste tot, prin păduri şi în memoria oamenilor, impregnate în amintiri, cu sfinţenie, ca într-o cămaşă curată, de mir şi de lacrimi.

Mănăstirea tămăduită

Acolo unde astăzi se înalţă Mănăstirea Sâmbăta a fost mai întâi izvorul. Cu mult mai vechi şi decât biserica şi decât mănăstirea. Izvorul găsit de oameni acum 500 de ani într-o poiană: un paradis de verde şi vis, la poalele Făgăraşului. Şi izvorul era binecuvântat şi vindecător. Căci de cum l-au găsit, au început tămăduirile, multe miraculoase, pentru cei ce i-au băut apă. Şi i s-a spus Izvorul Tămăduirii. Abia 100 de ani mai târziu, uimit de puterile apei, Constantin Brîncoveanu a ridicat aici, în 1696, o splendidă bisericuţă în piatră şi o mănăstire, chiar lângă izvorul miraculos. Iar vodă a mai adus de peste munţi călugări şi dascăli. Şi a făcut o şcoală de grămatici, alta de zugravi şi o tiparniţă. Aici, pe moşia lui din Făgăraş, unde Constantin Brîncoveanu îşi ridicase şi un palat în satul Sâmbăta de Sus. Pe moşia lui de peste munţi, unde îşi pregătise ultima redută, ba chiar obţinuse de la împărat şi promisiunea unui titlu de nobleţe, dacă se retrăgea aici. Dar n-a mai apucat, căci a fost trădat şi tăiat la Constantinopole, în 1714, cu toţi cei patru fii ai săi.

Martiriul bisericii

Imediat după martiriul ctitorului, a început şi cel al bisericii. Căci tot atunci a căzut ca o furtună peste românii ortodocşi din Ardeal catolicizarea cu sila şi cu armele, impusă de imperiali. Curând, generalul Bukow avea să radă cu tunurile 150 de mănăstiri ortodoxe (12 numai în Făgăraş), lăsând Ardealul, pentru 200 de ani, golit de mănăstiri româneşti. Mănăstirea „Sâmbăta", ultima, a mai scăpat o vreme. Căci era mănăstire domnească. Abia în 1785, împăratul a mai trimis un general. Tot ca până atunci, chiliile şi biserica au fost spulberate cu tunurile sau făcute ruine. Pustiită şi prăbuşită, cu turla spartă, biserica lui Brâncoveanu a rămas descoperită în bătaia vânturilor, a ploilor şi zăpezii aproape 150 de ani. Şi doar credincioşii din satele vecine, cu preoţii lor în frunte, aveau să mai vină în continuare, cu încăpăţânare, la ruinele ei, an de an, de Izvorul Tămăduirii, să se roage.

Zidite pe ascuns

De-abia după Marea Unire, în 1926, mitropolitul Nicolae Bălan avea să devină cel de-al doilea ctitor al mănăstirii. El, dar mai ales părintele Arsenie Boca, primul stareţ al mănăstirii reînviate. Şi biserica refăcută a putut fi sfinţită la 15 august

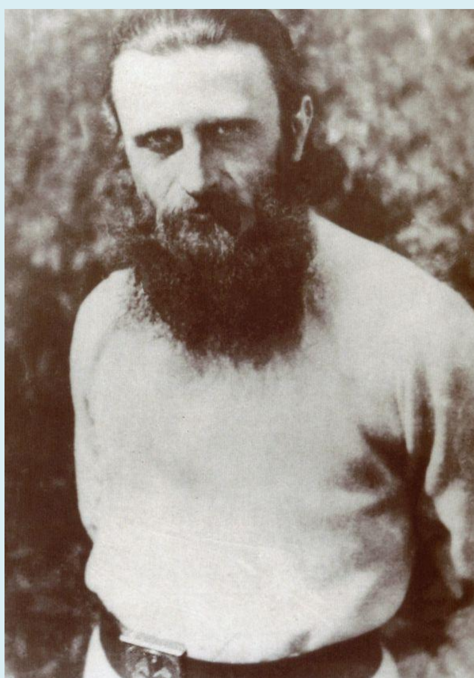
1946, după război. Iar al treilea ctitor a fost, în anii '80, mitropolitul Antonie Plămădeală.

Zidirea actualei minuni de la Sâmbăta a fost şi ea, cu cântec. Ştiind că sub Ceauşescu o aprobare pentru ridicarea unei mănăstiri era de negândit, mitropolitul a ales un ocoliş. Cum în 1985 urma să se împlinească 200 de ani de la dărâmarea mănăstirii de către austriecii catolici, mitropolitul a pretextat construirea unui lăcaş care să adăpostească obiecte de patrimoniu din Ţara Făgăraşului şi Braşov. Şi astfel, mănăstirea cea mare, dar mai ales biserica nouă au fost zidite pe ascuns, cu frescele pictate şi ascunse ca de un Iuda sub pânză de sac. Până s-a terminat urgia ţării şi a mănăstirii dalbe, odată cu ea.

Obiceiuri din popor

În această zi, la biserici se oficiază slujba de sfinţire a apei sau Agheasma mică, pe care oamenii o beau dimineaţa, pentru întărire trupească şi sufletească. Mulţi creştini merg astăzi la mormintele celor dragi pentru a da de pomană, a îngriji locurile de veci şi a-şi aminti că ceea ce au fost cândva cei morţi vor ajunge şi ei atunci când lumânarea vieţii se va stinge. Astăzi se face sfinţirea apei mici, în biserici sau în fântâni şi izvoare, iar în unele părţi, preoţii fac şi botezarea caselor credincioşilor cu apă sfinţită.

Alexandru Valentin Crăciun - Icoana praznicului „Izvorul Tămăduirii” în viziunea Părintelui Arsenie Boca

1. Părintele Arsenie Boca înainte de venirea sa în Bucureşti

Anii petrecuţi de părintele Arsenie Boca în Bucureşti (1959-1968), sub supravegherea atentă a Securităţii, nu păreau a fi lăsat urme notabile. Contribuţia Părintelui la pictura Bisericii Sfântul Elefterie-Nou a trecut (preţ de aproape o jumătate de secol) aproape neobservată. În ce priveşte activitatea sfinţiei sale la atelierele Patriarhiei din incinta Bisericii Schitul Maicilor (demolate în 1982 cu ocazia lucrărilor de „sistematizare”), nu se ştia mai nimic. Deşi e cert că, în tot acest timp, Părintele Arsenie nu a stat degeaba! Dosarul întocmit de Securitate o atestă. Astfel, informatorii zeloşi raportau: „Boca Arsenie este responsabilul atelierului de pictură şi email de la Schitul Maicilor. Nu este numit şef de atelier oficial, dar el face toate proiectele şi desenele tuturor comenzilor cerute de instituţie [subl. mea]. Ca pregătire, Boca A[rsenie] este un desenator f[oarte] bun, pictor şi cunoscător al artei emailatului. Este un om priceput şi bun organizator al muncii în atelier şi de aceea este socotit ca un om de valoare în Patriarhie şi după câte am văzut patriarhul [Justinian] îl apreciază foarte mult datorită talentului pe care-l are” (notă informativă din 15 aprilie 1966).

Din fericire, mărturiile lăsate de Părintele Arsenie în Bucureşti încep să iasă, una câte una, la iveală. Activitatea la Biserica Sfântul Elefterie-Nou e mai complexă decât s-a crezut, iar proiectul ce a stat la baza realizării frescei Maicii Domnului cu

Pruncul (recuperat la Drăgănescu) îi aparţine Părintelui Arsenie (deşi titlul de „pictor excepţional” avea să-i revină exclusiv lui Vasile Rudeanu!). Dacă luăm în calcul semnificaţia Pruncului Iisus înveşmântat în zeghe – la acea dată Părintele Arsenie avea experienţa închisorii – trebuie să recunoaştem că titulaturile modeste sub care a activat („pictor secund”, respectiv „muncitor pictor”) nu redau dimensiunile reale ale personalităţii sale. În ce priveşte anii petrecuţi la atelierul de la Schitul Maicilor (1961-1968), putem presupune că icoana Sfânta Parascheva de la Iaşi (descoperită în 2007 la Biserica Sfântul Antonie-Curtea Veche din Bucureşti) a fost realizată în această perioadă. Dar surprizele nu se opresc aici!

2. Biserica Schitul Maicilor după demolarea Atelierelor (1982)

Biserica „Sfânta Treime” din cartierul bucureştean „Ghica Tei” (paroh: Pr. Alexandru Moţoc, slujitori: Pr. Oprea-Călin Paul-Eduard, Pr. Popescu Radu-Constantin) se poate lăuda cu o icoană realizată de Părintele Arsenie Boca şi dedicată praznicului „Izvorul Tămăduirii”. Poate nu greşim dacă îi estimăm datarea în anii ’60. De altfel, în dosarul de urmărire informativă al Părintelui există referiri la icoanele pe care sfinţia sa le-a realizat la atelierele Patriarhiei. Una dintre acestea fusese comandată chiar de o persoană domiciliată în cartierul Tei: „O doamnă, anume Ionescu, care locuieşte pe Aleea Circului, i-a comandat lui [Arsenie] Boca o icoană… Această persoană a stat prin mănăstire; probabil că a fost maică” (notă informativă din 27 noiembrie 1963). Nu se poate demonstra că ar fi vorba despre icoana în cauză, dar posibilitatea există…

3. Biserica Sfânta Treime din cartierul Tei

Praznicul „Izvorul Tămăduirii” reprezintă prima mare sărbătoare închinată Maicii Domnului din perioada pascală şi are la origine minunea petrecută cu Leon I (454), pe cînd acesta încă nu era pe tronul Bizanţului. *Tradiţia spune că Leon, în peregrinările sale prin pădurile imperiului, a întâlnit un orb, pe care l-a luat de mână spre a-l călăuzi. Bătrânul i-a cerut apă de băut, dar negăsind, s-a întristat. Atunci, ascultând un glas din cer, cei doi descoperă o poiană unde curgea un izvor. Leon i-a atins cu apa ochii orbului, care şi-a recăpătat vederea. Bătrânul i-a prezis lui Leon că, în scurtă vreme, va ajunge împărat. Profeţia s-a împlinit în 457, iar prima grijă a noului împărat a fost să ridice o biserică în cinstea Maicii Domnului, chiar lângă izvorul tămăduitor…*

4. Izvorul Tămăduirii în viziunea Părintelui Arsenie Boca

Icoana de la Biserica Sfânta Treime pare să transpună „povestea” într-un cadru autohton. Singurul motiv preluat ca atare din tradiţie e profilul Maicii Domnului cu Pruncul, deasupra izvorului tămăduitor. În rest, personajele şi decorul sunt mai degrabă atipice: fântâna devine un potir euharistic, iar slujba de sfinţire a apei (element inedit) este oficiată de un ierarh, un preot şi un diacon, toţi având aureole de sfinţi. Jur-împrejur, popor mult (preoţi şi credincioşi), îmbrăcaţi după cuviinţă. În spate, se disting Munţii Făgăraşului („Fereastra Mare”), iar întreaga scenă e străjuită de o biserică maramureşeană (la stânga) şi de o biserică de zid (la dreapta). Chipul Maicii Domnului cu Pruncul poate fi regăsit întocmai pe catapetesmele de la Prislop şi Drăgănescu…

5. Vineri 29 aprilie 2011: Icoana Părintelui Arsenie e scoasă spre închinare

Desigur, interpretările pot să varieze. Ceea ce complică şi mai mult lucrurile e faptul că personajele sunt figurate fără a fi numite! Identificarea lor depinde exclusiv de asemănările cu alte picturi ale Părintelui: o icoană a Sfântului Iosif cel Nou de la Partoş (mitropolit al Timişoarei între 1650-1656), realizată de Părintele Arsenie – tot în anii ’60 – pentru reşedinţa mitropolitană din Timişoara, respectiv Sfântul Arhidiacon Ştefan (pictat în proscomidiarul Bisericii Drăgănescu), reproduc fidel două din personajele aureolate ale icoanei „Izvorul Tămăduirii”. Pe de altă parte, e posibil ca Părintele Arsenie să fi intenţionat să evoce atmosfera slujbelor de la Sâmbăta de Sus, ştiut fiind că al doilea hram al mănăstirii e chiar Izvorul Tămăduirii. De altfel, Mănăstirea Sâmbăta de Sus a fost construită (1696) de domnitorul martir Constantin Brâncoveanu lângă un izvor tămăduitor care există şi azi. Dar multe elemente rămân încă neelucidate. Părintele Arsenie a mai creat o icoană prin care ne pune pe gânduri…

6. Vineri 29 aprilie 2011: Icoana Părintelui Arsenie e scoasă spre închinare

Privind la icoana „Izvorul Tămăduirii” de la Biserica Sfânta Treime, nu te poţi abţine să nu te întrebi ce s-ar fi întâmplat dacă Părintele ar fi ucenicit pe lângă un maestru iconar de tradiţie bizantină iar nu pe lângă prof. Costin Petrescu, al cărui „perfecţionism academic de sorginte müncheneză” (Sorin Dumitrescu) frizează nu o dată convenţionalul. În cazul unei ucenicii fericite, am fi avut (poate) astăzi înaintea ochilor icoane înrudite cu cele ale lui Sofronie Saharov sau Grigorie Krug, a căror tentă „vizionară” nu eclipsează rigorile bizantine. Iconografia Părintelui Arsenie reuşeşte totuşi să suplinească acest neajuns prin fineţea deosebită a liniilor, transparenţa cromatică şi o anumită transcendenţă a privirii…

7. Vineri 29 aprilie 2011: Icoana Părintelui Arsenie e cinstită după cuviinţă

La Biserica Sfânta Treime am ajuns în miercurea din Săptămâna Mare, la invitaţia unui prieten (Radu) care obişnuia să meargă acolo. După slujba de denie eu am plecat spre casă, Radu rămânând pentru spovedanie. În răstimpul acestei aşteptări aveau să-i cadă ochii peste o icoană, ascunsă în spatele unei mari cruci de lemn. Intrigat de acest fapt, a privit cu atenţie şi… a recunoscut stilul inconfundabil al Părintelui Arsenie Boca! Emoţiile au fost mari (de altfel, Radu îi datora Părintelui Arsenie revenirea lui la Ortodoxie), iar a doua zi ne prezentam la biserică pentru a afla mai multe.

Părintele Paul Oprea ne-a liniştit: cu destul timp în urmă făcuse aceeaşi descoperire (pe lângă asemănările stilistice, icoana e semnată cu iniţialele „A.B.”), primind apoi confirmarea unui absolvent de Arte Plastice că icoana nu poate fi decât a Părintelui Arsenie. Când l-a întrebat pe Părintele Paroh despre icoană, sfinţia sa l-a încredinţat că ştia despre acest lucru, dar în lipsa avizului unui specialist a ezitat să o mute din locul în care o găsise atunci când a fost numit la această biserică. Din fericire, lumina nu poate rămâne multă vreme sub obroc: praznicul „Izvorul Tămăduirii” (vineri, 29 aprilie 2011) a constituit „sorocul” mult aşteptat pentru ca

icoana să fie scoasă la închinare, spre bucuria credincioşilor, pentru care Părintele Arsenie Boca este un nume deja consacrat…

Pr. Teodor Cenușă - Izvorul Tămăduirii în iconografie

În centrul icoanei, într-un vas baptismal cu revărsări de apă, stă Maica Domnului având mâinile întinse către cer. În fața ei este reprezentat Hristos, ca Prunc, Cel ce a venit în lume să ne mântuiască și să ne vindece sufletele de rănile păcatului. Prin prisma acestui fapt, Maica Domnului, cea care L-a născut, este și izvor de tămăduire a bolilor sufletești. Din acel loc, Pruncul Iisus binecuvântează pe cei care cu credință aleargă către Maica Sa.

Potrivit Erminiei Bizantine, carte normativă în ceea ce privește iconografia bizantină, Hristos poate ține în mâna stângă sau la piept o Evanghelie deschisă, în care scrie: „Eu sunt apa cea vie!”, făcând trimitere la relatarea Sfântului evanghelist Ioan (4, 4-12), cea în care Mântuitorul poartă o conversație cu femeia samarineancă: „Dacă ai fi ştiut darul Lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, şi ţi-ar fi dat El apă vie”. În baza acestei afirmații, Imnul Acatist spune despre Maica Domnului că este „piatra care adapă pe cei însetați de viață” sau „izvor al râului celui cu ape multe”.

Tot Erminia Picturii Bizantine ne pomenește de cei doi îngeri ce stau în văzduh, unul de-a dreapta și altul de-a stânga Maicii Domnului, punându-i pe cap coroană și încununând-o ca Împărătească a cerului. În cealaltă mână, îngerii țin câte un sul de hârtie, în care sunt scrise cântări de laudă celei Preacurate: „Bucură-te, izvorul cel neîntinat și purtător de viață!”, respectiv „Bucură-te, crin prea curat și de Dumnezeu primitor!”

În ceea ce privește vasul central, el poate fi reprezentat ca un potir uriaș din care curge apă într-un bazin de piatră.

În unele variante ale icoanei, acest vas, sau chiar bazinul de piatră, are marginea de sus în forma Sfintei Cruci, amintindu-ne astfel de forma vaselor de botez din primele veacuri creștine.

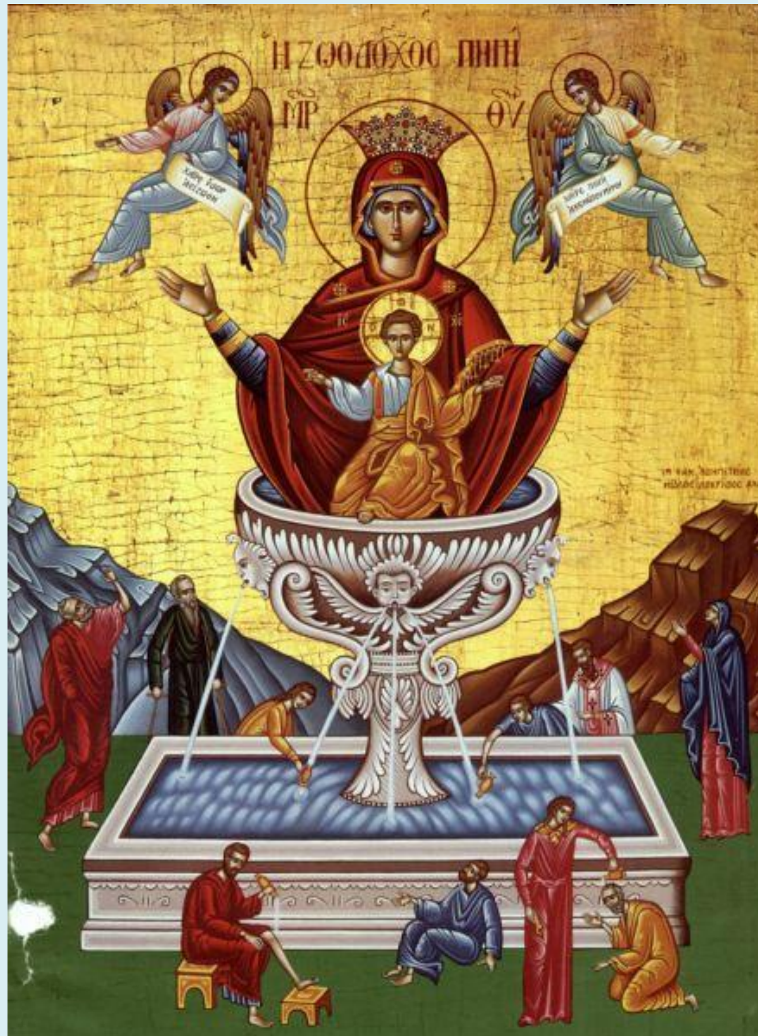
Coborându-ne privirea în partea de jos a icoanei, vedem de-o parte și de alta a bazinului mulțime de oameni: arhierei, preoți, împărați și împărătese, oameni de rând, bolnavi și slăbănogi, spălându-se sau bând apa cea dătătoare de vindecare.

După cum știm, sărbătoarea Izvorului Tămăduirii și icoana reprezentativă își au sorgintea într-o minune pe care Maica Domnului o săvârșește în apropierea Constantinopolui, în secolul al V-lea, asupra unui orb. Se întâmpla cu puțin timp înainte ca Leon cel mare să devină împărat. Pe când acesta se plimba printr-o pădure, se întâlnește cu un bătrân orb care îi cere apă. Viitorul împărat, ghidat fiind în chip minunat de Maica Domnului - care îi și făgăduiește că în curând va ajunge să conducă Imperiul -, găsește un izvor de apă din care bând orbul și spălându-și fața își recapătă vederea. Din acel moment și până în ziua de astăzi, numeroși credincioși s-au întors vindecați de la acel izvor minunat, prin rugăciunea și mijlocirea Maicii Domnului.

Pictorul creează un arc peste timp și încearcă astfel să surprindă într-o singură imagine întreaga istorie a Izvorului Tămăduitor.

Icoana Izvorului Tămăduirii o găsim atât în reprezentările murale, pe cupola aghiasmatarelor, dar și ca icoană propriu-zisă, cu precădere pictată pe iconostasele bisericilor care poartă acest hram.

Constantine Kavarnos - Izvorul Tămăduirii în iconografie

Icoana numită se întâlneşte şi în reprezentările murale şi în icoanele pe suport. Se aşază pe iconostasul şi pe tetrapodul bisericilor cu hramul "Izvorul tămăduirii". Această icoană se mai întâlneşte şi în cupola aghiazmatarelor din mănăstiri.

Aghiazmatarul este o fântână cu apă sfinţită aflată lângă biserica mare (katholikon) a unei mănăstiri. El constă dintr-un bazin mare, cu o cupolă deasupra, susţinută de coloane, unite între ele în partea superioară prin arce rotunde din cărămidă, iar în partea inferioară prin lespezi de marmură sculptate. Se foloseşte la pregătirea (hagiasmas) în prima zi a fiecărei luni.

Această icoană exprimă ideea că L-a născut pe Hristos, Care este Dătătorul apei vii a Duhului. Pentru că Hristos i-a spus femeii samarinence: ***"De ai fi ştiut darul***

lui Dumnezeu şi cine este Cel ce zice ţie: dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la Dânsul şi ţi-ar fi dat ţie apă vie" (În. 4, 10; cf. În. 7, 38).

În Imnul Acatist se spune despre Maica Domnului că este "izvor nesecat de apă vie". "Izvorul Vieţii" este o expresie care apare în Canonul zămislirii Sfintei Fecioare de către Sfânta Ana şi în alte locuri.

Înţelegerea Maicii Domnului ca Izvor al tămăduirii este exprimată în icoane într-un mod simplu, fie reprezentând-o pe Maica Domnului singură, fie înfăţişând-o cu Pruncul Hristos într-un vas baptismal cu revărsări de apă, împreună cu alte câteva figuri în preajmă.

În alte icoane, ideea este exprimată elaborat. La Mănăstirea Chora (Kharieh Djami) din Constantinopol se află o icoană în mozaic din secolul al XIV-lea care o reprezintă pe Maica Domnului ca Izvor al tămăduirii singură, bust, cu mâinile ridicate în rugăciune.

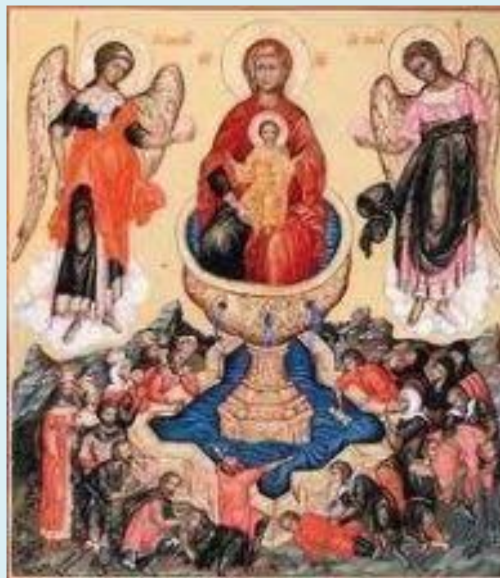
O altă reprezentare simplă şi frumoasă a temei Izvorul tămăduirii este o frescă din paraclisul Sfântul Gheorghe din Mănăstirea athonită Sfântul Pavel. Aici Maica Domnului este reprezentată aşezată într-un vas baptismal, cu Pruncul Hristos în braţe. În dreapta ei stă regele proroc Solomon cu un filacter în mână pe care se află scris: "Te văd pe tine Fecioară ca pe o grădină şi ca pe un izvor pecetluit".

Fresca datează din 1423. O repezentare similară celei precedente, datând din secolul al XIV-lea, se află încă în Biserica Sfinţilor Teodor din Mystra. Şi aici Prea Sfânta Fecioară şi Pruncul sunt zugrăviţi într-un vas baptismal, încadraţi de câte un înger.

Aceste icoane trebuie să servească drept arhetipuri pentru pictorii iconari, mai degrabă decât cele prea elaborate, descrise de Dionisie din Furna şi de Kontoglou. Ei spun că printre elementele componente ale icoanei ar trebui incluse ziduri fortificate, împăraţi, patriarhi, alţi episcopi, preoţi, diaconi, mulţimi de oameni bărbaţi, femei şi copii.

Kalokyris arată că acest prototip a fost inspirat de un izvor din afara zidurilor fortificate ale Constantinopolului, a cărui apă era vestită pentru proprietăţile ei tămăduitoare şi l-a făcut pe împăratul Leon, tracul (secolul al V-lea) să construiască acolo o biserică închinată Maicii Domnului. Mulţi se duceau la izvor pentru a fi vindecaţi.

Prototipul descris de Dionisie şi de Kontoglou nu este potrivit din două motive. Primul este acela că se pune accent pe apa materială, fizică, mai mult decât pe apa vie a Duhului Sfânt pe care a adus-o Hristos. Al doilea motiv este acela că prototipul este nejustificat de complex, distrage atenţia de la esenţial. Complexitatea nejustificată este străină tradiţiei iconografice a spiritualităţii bizantine. Inscripţia icoanei este: "Maica Domnului, Izvorul tămăduirii". În partea superioară a icoanei apare prima parte a inscripţiei; lângă braţele sau umerii Maicii Domnului, a doua parte.

Icoana: Maicii Domnului "Izvorul Tămăduirii"

În veacul al V-lea în Constantinopol, nu departe de pereţii de pământ din vecinătatea aşa numitelor „Porţi de Aur", se află un loc împânzit de chiparoşi şi paltini sfinţit încă din vechime de către Stăpâna, Născătoare de Dumnezeu. În mijlocul acestui petec de pământ se află Izvorul, prin care încă din vremurile vechi, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, s-au săvârşit numeroase minuni. Încetul cu încetul, acest loc s-a umplut de chiparoşi, apa s-a acoperit de tină şi numai după umezeală de pe alocuri se putea recunoaşte că acolo exista un izvor.

S-a întâmplat ca odată să treacă pe acolo un luptător pe nume Leon Marchell care a văzut un orb rătăcit din drum. Leon l-a adus pe orb pe cărare şi văzându-l neputincios şi răpus de oboseală, l-a aşezat pe acesta la umbra unui copac pentru a se odihni, iar el a plecat să caute apă pentru a-i potoli setea şi a-l înviora.

Astfel, cercetând împrejurimile, deodată a auzit un glas care i-a spus: „Nu te mai osteni Leon să cauţi apă departe. Apa este aici aproape!”

Minunându-se de glasul pe care îl auzea, Leon a privint cu atenţie în jurul său, însă negăsind apa s-a oprit mâhnit.

Şi din nou a auzit vocea care i-a spus: „Leon împărate, intră în această puzderie de copaci şi ia din apa pe care o vei găsi acolo şi dă-o însetatului, iar tina de la izvor, pune-o pe ochii lui. Căci Eu sunt locuitoarea de demult a acestui loc şi când tu vei ajunge împărat, cu ajutorul meu vei ridica aici o biserică în care se va primi împlinirea dorinţelor de cerere pentru tămăduirea bolilor!”

Leon s-a grăbit să ajungă la locul indicat unde mai întâi a luat tină de la izvor, pe care a pus-o pe ochii orbului, apoi i-a dat apă să bea. De îndată orbul a primit vederea şi neavând nevoie de călăuză, a plecat spre oraş, proslăvind minunile Maicii Domnului. Toate acestea s-au petrecut în vremea domniei lui Marcian (391-457).

După venirea la tron şi înscăunarea sa, Leon Marchell (457-473) şi-a amintit de minunata apariţie a Maicii Domnului şi în ceasul acela a poruncit ca acel loc să fie curăţat de tina ce s-a adunat acolo. Cerea ca săpăturile să fie adânci, pentru a separa vâna de apa izvorului, pentru a nu se amesteca cu alte izvoare şi împrejmuind Izvorul cu ziduri înalte a clădit deasupra lui o biserică în cinstea Maicii Domnului. Leon a numit această apă „Izvorul Tămăduirii”, deoarece a fost sfinţită cu binecuvântarea Împărătesei Cereşti.

Imperatorul Iustinian I (527-565), multă vreme a fost cuprins de boală (avea lichid în organism) şi neavând nădejde de vindecare, a început să-şi rânduiască cele necesare pentru plecarea sa din această lume.

Odată, în miez de noapte el a auzit deodată o voce care i-a spus: „nu vei putea să primeşti vindecare dacă nu vei bea din Izvorul meu!”

Împăratul nu ştia unde anume se află acest Izvor, motiv pentru care s-a întristat nespus.

În cele din urmă, însăşi Maica Domnului i s-a arătat ziua, spunându-i: ”ridică-te împărate şi grăbeşte-te la Izvorul meu, bea din el apă şi prin aceasta, te vei face sănătos!”

Bolnavul s-a grăbit să împlinească porunca şi prin mijlocirea Maicii Domnului a găsit Izvorul, a băut din acea apă şi s-a însănătoşit în clipa aceea.

Ca semn de recunoştinţă pentru vindecarea sa, el a înălţat în vecinătatea bisericii construită de Leon împăratul, o altă biserică prea frumoasă, iar în faţa acesteia o mănăstire mai mare.

În veacul XV, când Grecia a fost cotropită de turci, biserica „Izvorul Tămăduirii a fost distrusă cu totul, iar materialele s-au întrebuinţat pentru construirea moscheei sultanului Baiazid.Chiar locul ocupat de acesta a fost acoperit cu pământ, astfel încât nu se vedea fundaţia.

Înfloritorul „Izvor Tămăduitor” a fost transformat în cimitir musulman. Printre ruine a fost instalată straja turcească, ce interzicea creştinilor să se apropie de acel loc.

Odată cu trecerea vremii această regulă a fost schimbată şi creştinilor li s-a permis construirea unei mici bisericuţe.

În anul 1821 această bisericuţă a fost pustiită, iar apa sfântă astupată cu totul. Aceste evenimente înfricoşătoare au avut loc în anul 1821, când au început chinurile Patriarhului Grigore al V-lea. Se apropia sărbătoarea Sfintelor Paşte, din anul 1821. În timpul Săptămânii Patimilor, turcii deja înarmaţi se plimbau pe uliţele oraşului şi ucideau orice grec pe care îl întâlneau în cale. Dimineaţa, în ziua Învierii Domnului (10 aprilie) Patriarhul, după obicei, a oficiat Sfânta Liturghie, însoţit de întregul Sinod. La slujbă au participat câteva sute de creştini de prin împrejurimi şi s-au adunat câteva mii de greci pentru a auzi din buzele întâiului Ierarh duhovnicesc, vestea de bucurie despre Învierea lui Hristos Mântuitorul. Totodată s-a răspândit vestea că turcii au hotărât să-i nimicească pe greci în timpul slujbei pascale. În timpul slujbei, în altar a intrat delegatul turc, transmiţând Patriarhului să se prezinte grabnic în Port. Patriarhul a adresat rugămintea de a fi lăsat să termine în linişte Sfânta slujbă.

Împărtăşindu-se cu Sfintele Taine şi finalizând Sfânta Liturghie, Patriarhul Grigore al V-lea însoţit fiind de Sinod şi înalte feţe bisericeşti a părăsit biserica în linişte deplină, împărţind cu mâna sa ouă roşii. Şi-a luat iertare de la cei prezenţi şi cu o credinţă de mucenic l-a urmat pe delegatul turc.

După îndelungi străduinţe şi chinuri la care a fost supus, Patriarhului i s-a propus lepădarea de credinţa creştină.

„Degeba mă chinuiţi!”, le răspundea sfântul mucenic. “Patriarhul creştinilor, moare creştineşte!”

Din locul unde se afla, Patriarhul Grigore al V-lea a fost dus cu barca la Patriarhie. Aici, în tăcere, îşi lua rămas bun de la turma lui rămasă orfană. Oarecum se temea să-şi lase ultima privire de păstor către acei creştini care erau martorii morţii lui, pentru a nu da imboldul turmei împrăştiate să declanşeze masacrul.

Cât mai concis, a solicitat păzitorilor săi să aştepte câteva minute pentru a se însemna cu semnul Sfintei Cruci, apoi, aşezându-se în genunchi şi îndreptându-şi privirea spre biserica Patriarhiei, şi-a făcut ultima rugăciune pământească. După câteva minute, gâdele a sărit ca o fiară peste porţile curţii Patriarhiei, a aruncat funia asupra Patriarhului, apoi a împins trupul lui, care a rămas atârnat în văzduh.

În Constantinopol au început distrugerile. Mai întâi s-a dărâmat biserica „Izvorul Tămăduirii”. Creştinii au curăţat ruinele şi deschizând-se Izvorul, veneau aici să ia apă, deoarece Maica Domnului şi în biserica dărâmată nu a încetat să-şi arate minunile.

Printre dărâmături, într-una din ferestre s-a găsit un sul de hârtie aproape putrezită datorită umezelii şi ploilor, pe care erau consemnate zece noi minuni ale Izvorului Tămăduirii ce s-au petrecut în perioada 1824-1829.

În ultimii ani de domnie ai sultanului Mahomed, când grecii au beneficiat de o mare libertate pentru îndreptarea slujbelor dumnezeieşti li s-a permis reconstruirea bisericii „Izvorul Tămăduirii”.

În ziua de 2 februarie anul 1835, această biserică a fost sfiinţită de către Patriarhul Constantin împreună cu douăzeci de arhierei, în prezenţa a numeroşi închinători. Această biserică dăinuie până astăzi. În faţa bisericii se află un spital. De jur împrejur sunt amenajate locuri speciale, unde bolnavii sunt stropiţi cu apă sfinţită.

Mahomedanii o cinstesc cu evlavie pe Maica Domnului care arată mila sa binecuvântată la Izvorul Tămăduirii şi afirmă: „Mare este între femei Sfânta Maria!” Şi apa sfântă o numesc „Sfânta Maria.”

Iată câteva dintre minunile care s-au săvârşit la Izvorul Tămăduirii:
1.Un tânăr şi-a dorit tare mult să ajungă la Izvorul Tămăduiri, însă din diverse pricini el nu şi-a putut îndeplini dorinţa. În cele din urmă şi-a făcut timp să se îndrepte într-acolo. Însă traversând marea spre Constantinopol, tânărul s-a

îmbolnăvit şi a murit. Înaintea morţii, el a cerut călătorilor să nu-l îngroape de îndată, ci să-l ducă mai întâi la Izvorul Tămăduirii şi acolo să-l stropească de trei ori cu apă sfinţită, apoi să-l predea pământului.

Ajunşi la Constantinopol, călătorii i-au împlinit dorinţa, udându-i trupul cu apa sfântă. Şi o! Minune! Fiind mort, tânărul a înviat!

Acest bineplăcut lui Dumnezeu a intrat in cinul monahal, unde şi-a petrecut restul zilelor, iar după moarte a fost îngropat în pridvorul bisericii.

Pe mormânt s-a scris despre minunea săvârşită asupra sa.

2. Pe cupola bisericii „Izvorul Tămăduirii”, se aflau două icoane în mozaic: una a Maicii Domnului, iar cealaltă icoană îl reprezenta pe Arhistrategul Mihail.O parte a bisericii s-a surpat în vremea unui cutremur şi cele două icoane au căzut.

Cu binecuvântarea stareţului bisericii, icoanele au fost luate de cucernica Elena, soţia magistratului din Artabaz şi aşezate într-un loc liniştit din casa ei. Înaintea icoanelor Elena a aprins candele şi tămâie. Dar într-o noapte, femeia a văzut-o în vis pe Maica Domnului care a îndemnat-o să ducă icoanele în biserica „Izvorul Tămăduirii”.

Pentru că Elena nu a acordat importanţă acestui vis, în noaptea următoare Maica Domnului i s-a arătat din nou şi i-a spus cu hotărâre: „Dacă nu vei duce icoanele mele în biserică, vei suferi!”. Nici de această dată, Elena nu a împlinit porunca.

Atunci a urmat o nouă şi mai puternică pricepere: deodată ea a văzut o flacără în locul unde se aflau icoanele, iar focul a cuprins toată camera, aflându-se astfel în pericol toată casa. Cu frică şi cutremur, Elena a chemat-o în ajutor pe Maica Domnului promiţându-i că îndată va duce icoanele în biserică şi în clipa aceea focul s-a domolit şi în cele din urmă s-a stins.

În urma celor petrecute, Elena a dus icoanele la Izvorul Tămăduirii şi a construit un paraclis lângă biserică, apoi cu grijă a aşezat icoanele înăuntru. În fiecare an se prăznuia săvârşirea acestei minuni.

3.În vremea consolidării bisericii, Izvorul Tămăduirii se garnisea cu plăci de marmură şi una dintre plăci a căzut şi a strivit picioarele unui muncitor, care datorită loviturii şi-a pierdut simţurile şi aflându-se cuprins într-o stare de leşin, zăcea întins pe pământ, aproape mort. Oamenii din jur l-au stropit cu apă sfântă,

dar multă vreme n-au putut urni placa de marmură pentru a-i elibera picioarele şi toţi credeau deja că picioarele îi sunt sfărmate în mii de bucăţele. Şi când într-un târziu piatra a fost ridicată, lumea a privit cu uimire cum picioarele muncitorului se aflau întregi.

4.Un pietrar se afla la înălţime deasupra pridvorului bisericii şi lucra la instalarea Sfintei Cruci. La un moment dat omul s-a dezechilibrat şi a căzut de la înălţime pe o scară de piatră însă a rămas întreg şi nevătămat.

Şi numeroase alte minuni s-au săvârşit la Izvorul Tămăduirii asupra regilor, patriarhilor şi asupra oamenilor cu diferite titluri. Şi până în zilele noastre, puterea binecuvântată a Izvorului Tămăduirii nu se împuţinează. Ea nu se revarsă numai asupra creştinilor ortodocşi, ci şi asupra catolicilor, armenilor şi turcilor.

În fiecare an în ziua de vineri din Săptămâna Luminată, biserica prăznuieşte înoirea bisericii din Constantinopol „Izvorul Tămăduirii” în amintirea numeroaselor minuni proslăvite ce s-au petrecut în această biserică.

Slujba Izvorului Tămăduirii s-a hotărât în veacul XIV de către istoricul bisericesc Nichifor Kallist care a consemnat şi descris apariţia Izvorului Tămăduirii şi primele minuni săvârşite.

Pe icoanele ce poartă denumirea „Izvorul Tămăduirii” este înfăţişată Maica Domnului cu Preaveşnicul Prunc ce se află într-o cupă mare, asemenea celor în care se botează pruncii. Precum este denumirea „Maica Domnului, Izvor de viaţă sau Izvor primitor de viaţă” aşa este şi înfăţişarea ei în vas, destinată pentru apă, care exprimă simbolic că ea este Izvor care izvorăşte Viaţa şi Mântuirea lumii şi deasemenea ea, prin nemărginita milă, nici până astăzi nu încetează să izvorască ajutorul Său minunat, credincioşilor.

Prăznuirea icoanei Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii” are loc în ziua de vineri din Săptămâna Luminată.

Icoana: Maicii Domnului “Izvorul Tămăduirii” (pe piatră)

Чудотворная икона Божией Матери
«Живоносный Источник»
(на камне, г. Одесса)

Biserica din Kazan, după cum este numită de către oamenii simpli, această minunată biserică, reprezintă un loc deosebit de preţuit din anul 1999, timp în care ea a dobândit minunata sfinţenie, icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii” (pe piatră).

Biserica aceasta se numără în rândul celor mai vechi biserici ale oraşului Odessa. În anul 2008, ea va împlini 162 de ani. Aici a dăinuit una dintre cele mai bune şcoli bisericeşti din oraşul Odessa.

Biserica a fost sfinţită în anul 1846 în ziua prăznuirii „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”, apoi s-a extins şi finalizat în totalitate în anul 1895.

În anii grei, anii 30 ai veacului XX, biserica a fost închisă. În vremea ocupaţiei romano-germane (1941-1944) se redeschide şi astfel este vizitată de întregul Peresip şi Iarmarocinaia.

În anii 1960, biserica este închisă din nou şi transformată apoi în magazin de mobilă.

Abia la începutul anilor 1990, la solicitarea sutelor de locuitori ai Odessei, această minunată biserică s-a redeschis.

În anul 1999, cu binecuvântarea Înaltpreasfinţitului Agatanghel, mitropolitul Odessei şi Izmailului, după moartea monahiei Pantelimona (+1998), în biserică este adus mult preţuitul chip al Maicii Domnului „Izvorul Tămpduirii" (pe piatră).

Multă vreme icoana s-a aflat la cucernica stareţă, monahia Pantelimona. Mii de locuitori din Odessa şi împrejurimi, veneau pentru a se ruga la icoana făcătoare de minuni (pe strada Bogătaşului 15), unde locuia monahia Pantelimona, în vârstă de 90 ani.

Deocamdată istoria acestei icoane nu este cunoscută în întregime, iar unii dintre mireni se ocupă cu adunarea evenimentelor despre icoana făcătoare de minuni.

A fost găsită la începutul veacului XX. Până în revoluţie, un oarecare mirean cucernic, a hotărât să-şi cureţe grajdul de gunoi şi a lovit într-o oarecare cremene. Pe piatră a apărut chipul din două părţi. Icoana a fost adusă cu mare evlavie în casă. În vremurile tulburi ale războiului civil, stăpânii au hotărât să fugă din Odessa, uitând de icoană.

În ziua plecării a răsunat vocea: „Voi cui mă lăsaţi?". Aceste cuvinte s-au făcute auzite de întreaga familie şi chiar şi de cei din curte.

Speriat, stăpânul a luat icoana şi a dus-o în mănăstirea de maici „Arhanfhelul Mihail" şi în acest loc s-a păstrat până în anii 60 ai veacului XX.

În vremea prigoanei lui Hruşciov, cu binecuvântarea duhovnicească, icoana Maicii Domnului a fost adusă în casa monahiei Pantelimona (în lume Agafea). Adesea, în timpul molebenului de noapte şi citirea acatistului Maicii Domnului, stareţa auzea cântare îngerească iar camera era inundată de lumină. Aici se adunau prin anii 80 - 90 mulţi nevoitori pentru ajutorul şi ocrotirea Mijlocitoarei miloase.

Cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Mitropolit Agatanghel, în ultimii ani, în fiecare zi de vineri de la ora 21 până la 6 dimineaţa icoana era purtată în procesiune prin Odessa, în toate mănăstirile de maici şi călugări, unde se săvârşea moleben, cântări şi citirea acatistului.

Icoana „Izvorul Tămăduirii” (pe piatră) a revărsat multe minuni. De câteva ori a curs mir din icoană iar copiile acesteia au revărsat de asemenea un puternic miros de mir.

La începutul veacului XX, icoana s-a bucurat de o nespusă preţuire din partea credincioşilor.

Din constatările specialiştilor reiese că o particularitate aparte a icoanei o constituie partea litografică (sec.XVIII-XIX). Pe latura din spate a icoanei se află o altă reprezentare în miniatură a „Izvorului Tămăduirii”.

După mutarea icoanei Maicii Domnului în biserica din Kazan s-a trecut la desfăşurarea Procesiunilor de noapte cu participarea acestor icoane făcătoare de minuni din Rusia şi Ucraina.

În mod deosebit îşi aduc aminte locuitorii Odessei de procesiunea ce s-a făcut cu icoana Mântuitorului izvorâtoare de sânge şi icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii” (pe piatră).

Sub supravegherea protoiereului Grigore Kainna în biserica din Kazan, s-au executat lucrări de restaurare. De asemenea, în sfântul altar s-au introdus de către Nicolae Potiji, înscrieri de aducere aminte a veacului XIX. În multe locuri zidurile bisericii s-au deteriorat, iar în vremuri precare, o parte din înscrieri au pierit. În zilele noastre, înscrisurile s-au restaurat de către Vladimir Budakov, Igor Stoianov şi Nicolae Potuji.

Printre izvoarele preţuite ale eparhiei din Odessa-Izmail, o mare cinstire o atribuie Izvorului şi Paraclisului înălţat în cinstea icoanei Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii”, aflată pe teritoriul mănăstirii de călugări „Adormirea Maicii Domnului”.

În ziua de vineri din Săptămâna Luminată, pe teritoriul mănăstirii se desfăşoară Procesiune şi are loc sfinţirea apei mici. La acest praznic se adună pelerini de prin alte oraşe şi locuitori ai Odessei.

La Procesiunea care se desfăşoară în această zi în mănăstire, participă şi icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Kasperov (Kasperovskaia).

Printre alte icoane făcătoare de minuni din Rusia şi Ucraina se numără şi icoana

Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii” din mănăstirea de maici „Alexie Akatov”, din oraşul Voronej. Prin denumirea sa, mănăstirea este strâns legată de sfântul Alexie, mitropolitul Moscovei (1300-1378), (pomenirea 12-15 februarie). În ziua prăznuirii lui, în anul 1620, au fost izgoniţi lituanieinii şi cerchezii. Egumenul Kiril a întemeiat „Pustia sfântului Alexie”. Sfinţită în anul 1674, biserica sfântului Alexie din Vladimir, a devenit prima construcţie din piatră din Voronej. Clopotniţa acestei biserici este cea mai veche din oraş. În sfântul locaş, se găsesc următoarele icoane ce se bucură de înaltă cinstire: icoana Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii”, (chipul din Athos) care a izvorât mir, icoana sfântului mucenic „Pantelimon”, icoana Maicii Domnului din Kasperov şi icoana Maicii Domnului „Liniştirea în necazuri şi suferinţe”.

Icoana ”Izvorul Tămăduirii” din mănăstirea sfântului Alexie a fost dăruită Catedralei „Acoperământul Maicii Domnului”. Seara, pe data de 7 septembrie anul 1992, icoana a izvorât mir şi de atunci, această minune s-a repetat în câteva rânduri.Mirul se scurge din mâna şi sceptrul Stăpânei şi din sulul de hârtie care este ţinut de Pruncul-Dumnezeu.

În eparhia din Voronej se află cîteva izvoare Tămăduitoare. Un alt Izvor se găseşte pe teritoriul mănăstirii de maici „Schimbarea la faţă”, a Sfântului Tihon. Izvorul a fost săpat chiar de Sfântul Tihon. Mai există şi alte Izvoare sfinte în cinstea icoanei Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii”. Până în revoluţie se numărau 20 Izvoare.

Prăznuirea icoanei Maicii Domnului „Izvorul Tămăduirii” are loc în ziua de vineri din Săpămâna Luminată.

Sorin Preda - Izvorul tămăduitor de la Mănăstirea Ghighiu

Crucea apelor

În curtea Mănăstirii Ghighiu nu ai loc nici să arunci un ac. Cu sticle şi bidonaşe în mână, mii de oameni veniţi din toate colţurile ţării aşteaptă a doua sfinţire a apelor, nădăjduind fiecare la ajutorul lui Dumnezeu. Există o zi anume din an, când se deschide crucea apelor şi unele izvoare capătă puteri miraculoase. E Vinerea Tămăduirii - prima vineri de după Paşti, când credincioşii se adună la şipot, aşteptând precum ologul din Videzda Evangheliei să-şi găsească vindecarea. E ziua

"tulburării apelor", ziua în care legenda spune că ***împăratul Leon cel mare, plimbându-se prin pădurea din preajma cetăţii Constantinopole, a dat peste un orb căzut la pământ. Mai mult mort decât viu, omul cerea cu glas abia şoptit ca cineva să-l ajute şi să-i răcorească buzele cu puţină apă. Milos din fire, Leon a început să caute un izvor, dar nu l-a găsit. De trei ori a încercat şi când deja îşi pierduse orice nădejde, a auzit din cer glasul Maicii Domnului: "Nu mai osteni, Leoane, căci apa e lângă tine. Potoleşte buzele şi ochii orbului şi vei cunoaşte cine sunt eu". Într-adevăr, nu departe, chiar la rădăcina unui stejar, clipocea un izvor rece şi curat, din care împăratul a luat cum a putut câteva picături şi umezind ochii nevăzătorului, acesta a început de îndată să vadă şi să dea slavă lui Dumnezeu.***

Aşa a ridicat Leon cel mare o falnică mănăstire ce dăinuie până în zilele noastre şi, tot aşa, bucuria lui s-a transformat într-o mare sărbătoare creştină, pe care maicile de la Ghighiu o păstrează cu sfinţenie: "Izvorul Tămăduirii".

Apa e sfântă prin ea însăşi, e toată un miracol şi nu întâmplător, ţăranii o respectă ca pe o icoană aparte, fără chip.

- *Huţulii din nordul Bucovinei o sărbătoresc într-un fel anume, aruncând într-o apă curgătoare cojile de ouă inchistrite (încondeiate) de la Paşti, în timp ce bătrânul cel mai bătrân (patriarhul satului) se adresează ritualic celor morţi, spunându-le că toate rubedeniile au mai trăit o dată bucuria Învierii, că toţi sătenii sunt sănătoşi şi s-au veselit în noaptea pascală, dar nu i-au uitat nici o clipă pe cei ce au murit şi acum se odihnesc intru Domnul.*
- *Unii consideră că apa desparte şi uneşte deopotrivă două lumi (cea văzută şi nevăzută), ridicând izvoare şi fântâni în amintirea părinţilor, aşa cum se întâmplă şi astăzi în Gorj.*
- *Alţii aruncă apa primei scăldări a pruncului la rădăcina unui păr, pentru sporul întregii gospodării sau îşi clătesc faţa a doua zi de Paşti cu apă în care se află aşezate, în chip mistic şi solemn, un ou roşu şi un bănuţ de argint.*

Prin apă, primim viaţă şi curăţirea de păcate, botezul şi binecuvântarea (sfeştania) casei. Apa este începutul şi sfârşitul a toate câte sunt, e chiar Hristos - izvorul nesecat din care cine bea nu mai înseteazӑ niciodată.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului

O dată în an, de ziua Tămăduirii, Ghighiu se găteşte în straie albe şi curate de sărbătoare. Curtea mănăstirii e ca o stupină. Fără excepţie, toate măicuţele trebăluiesc la Agheasmatar sau în jurul bisericii, sădind fiecare în dreptul chiliei sale brâuri multicolore de irişi, păscăluţe, butonaşi, pansele, violete sau mărgăritar. În spatele zidurilor înalte ale mănăstirii, turlele fumegoase şi zgomotul asurzitor al Ploieştiului dispar miraculos.

Biserica dintre flori

Marea lavră Ghighiu pare aşezată sub un clopot de linişte, deşi porţile mari, de stejar, nu ajung în veci să se odihnească, din pricina numărului mare de credincioşi care trec într-una prin ele. Oamenii se abat din drumul lor obişnuit, cer binecuvântare maicii Lavrentia şi aceasta, zorită de pregătirile hramului, îşi zăvorăşte buzele, îndemnându-i poruncitor să intre în biserică şi să se închine la ***icoana făcătoare de minuni, Maica Domnului Siriaca, cea care i-a cerut cândva, în vis, episcopului Vasilios Samaha să o aducă din Siria chiar la Ghighiu. E o icoană aparte, tulburătoare. Din orice colţ ai privi-o, Măicuţa Domnului te urmăreşte cu ochi plânşi, îngreunaţi de durere. Îi simţi prezenţa aproape materială. Îi simţi tristeţea, dar şi îndemnul de nădejde. Cu ea alături, nu te mai găseşti singur. Ai cu cine vorbi, ai cui cere sfat şi ajutor.***

Retrasă într-un colţ de strană, maica Maria priveşte mulţimea credincioşilor adunaţi în jurul icoanei şi zâmbeşte uşor, purtată parcă de un gând doar de ea ştiut. E puternică Siriaca, într-adevăr, dar puţini ştiu că cel mai mare miracol al icoanei este izvorul din spatele mănăstirii. Ca două suflete perechi, icoana şi izvorul întregesc aceeaşi lucrare. Într-un caiet cu scoarţe îngălbenite de vreme, Maica Lavrentia a păstrat multe din minunile împlinite la Ghighiu, apoi caietul a dispărut.

Nimeni nu l-a mai găsit vreodată. Parcă ar fi intrat în pământ. Din toate, a mai rămas doar amintirea unor întâmplări miraculoase, despre care maica Maria vorbeşte cumva cu teamă şi fereală.

Siriaca e o icoană smerită, căreia nu-i place fala deşartă - acoperământ cu pietre preţioase sau cuvinte exagerate de laudă. De cele mai multe ori, refuză să fie fotografiată, aşa cum refuză să fie mutată de la locul ei, îngreunându-se peste fire, dacă cel ce se apropie de ea nu se află în post curat şi rugăciune.Fără nici o explicaţie şi fără legătură cu momentul zilei, uneori se înnegurează la chip, încât nu-i mai zăreşti nici o trăsătură; alteori, faţa i se luminează dumnezeieşte, dezvăluind o piele catifelată şi curată, de femeie tânără şi fără prihană. Vindecă demonizaţi şi paralitici, dezleagă zămislirea de prunci şi aduce pace în casă, dar îşi ia darul înapoi, dacă cei însănătoşiţi uită să mulţumească şi să facă la rândul lor milostenie.

Maica Lavrenţia

"Icoana are viaţa ei", zice maica. "Are ochi şi voinţă. Vede cugetul omului aşezat în faţa ei, se întristează sau surâde, după credinţa şi pocăinţa fiecăruia.

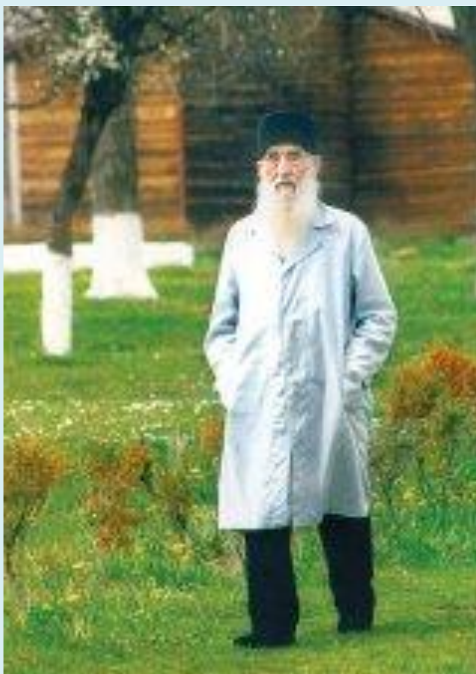
Prin viu grai, am pomenit de la maicile cele bătrâne să nu vorbim prea mult despre minuni. Chiar săvârşite sub privirea noastră, să le uităm pe dată, dacă se poate. Multe din ele s-au pierdut, dar asta nu înseamnă că nu au fost.

Cea mai minunată dintre ele s-a petrecut chiar la aducerea ei din Siria, în 25 februarie 1958. Deja, alaiul arhiereilor, în frunte cu patriarhul Iustinian, intrase în biserică, când brusc şi fără vreun motiv anume, oaspetele sirian, episcopul Samaha, a început să plângă în hohote. Cu lacrimile şiroind pe obraz, a căzut în

faţa icoanei şi a început să-şi ceară iertare Maicii Domnului că a luat-o de la locul ei din Asia, că necredinţa oamenilor a alungat-o din Siria, din biserica ei. Cei de faţă au amuţit, ştiind că lacrimile nu sunt numai roua sufletului, ci şi un semn, o prevestire. Şi într-adevăr, a doua zi măicuţele aveau să descopere minunea - izvorul lui Agapie, acoperit de comunişti cu o dală imensă de beton, începuse să picure strop cu strop, ca lacrimile episcopului sirian - semn că puterea lui Dumnezeu era de neoprit, că ura şi vrăjmăşia celor fără de credinţă nu puteau în veci să dăinuie."

Izvorul întemniţat

Maica Maria oftează, dar nu se tulbură. Ea este cea care ingijeşte izvorul, îl curăţă şi-i aşterne jur împrejur delicate veşminte florale. Acolo îşi face pravila şi se roagă. Acolo plânge când e necăjită şi tot acolo îşi găseşte liniştea. Ca nimeni altcineva, maica Maria cunoaşte puterea acestei ape. Ştie prea bine că izvorul pustnicului Agapie e unic şi miraculos, că adeseori, se poartă de parcă ar avea voinţă proprie - fie se prelinge în picături leneşe, fie se înalţă într-o coloană acvatică, de până la 10 metri înălţime. Nu e o apă obişnuită. 30 de ani a stat ferecată într-o temniţă de beton, aşteptând mâna salvatoare a altui întemniţat, părintele Pantelimon - care a suferit în beciurile comuniste bătăi şi chinuri de neimaginat. Vârât în sac şi cu gura acoperită de cârpe ca să nu se mai audă ţipetele lui, părintele a fost de mai multe ori la un pas de moarte.

Parintele Pantelimon prisacarul

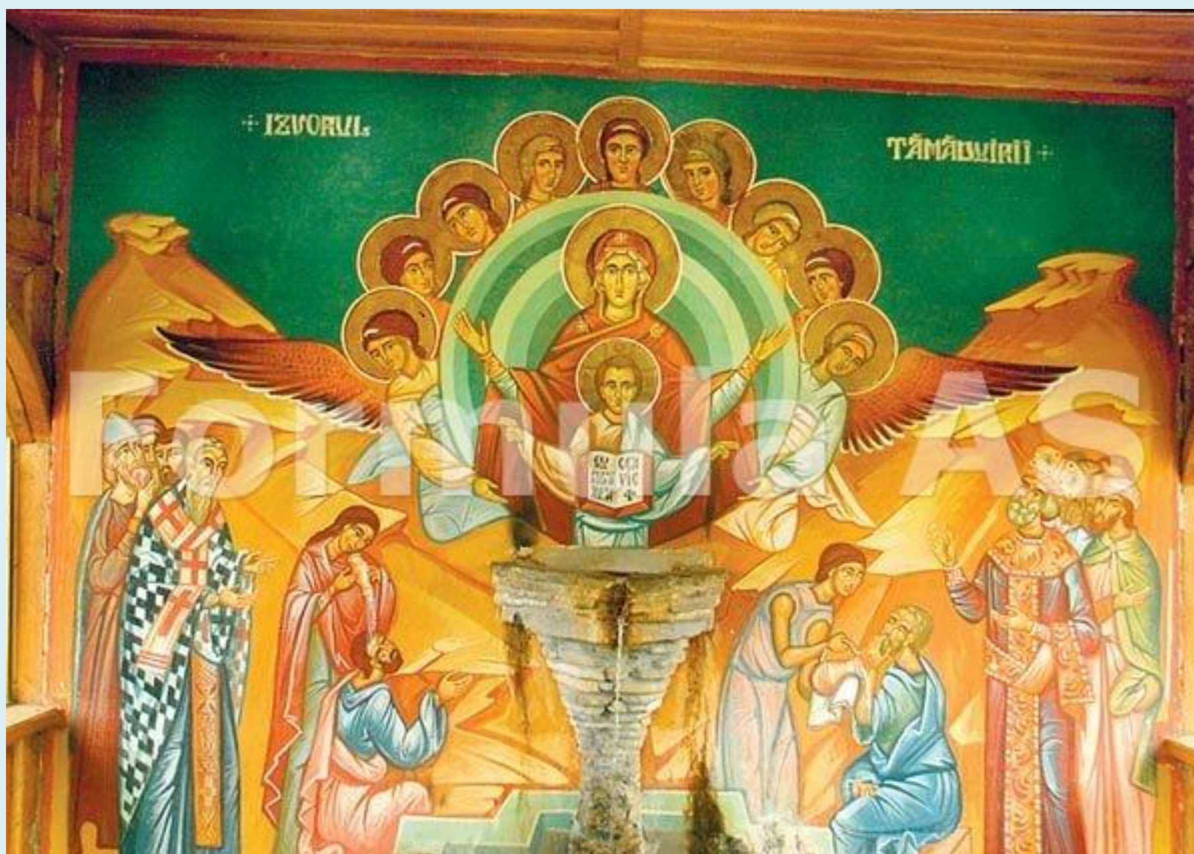
Ultima oară a fost dus fără suflare la spital şi medicii nici nu au vrut să se apropie de el, spunând: "Nu are nici unu la sută şanse să trăiască". Abia licărind ca lumina firavă a unei candele, viaţa părintelui a fost salvată de o asistentă miloasă şi cu frică de Dumnezeu, care l-a îngrijit zi şi noapte, zicând în sinea ei că "unu la sută e mai mult şi mai bogat decât nimicul morţii". Prin nădejde şi speranţă, părintele mai trăieşte şi astăzi aceeaşi nădejde care l-a făcut ca la 80 de ani să dezgroape singur şi să cureţe, de multe ori doar cu mâinile goale, izvorul tămăduitor al lui Agapie.

Duhovnicul albinelor

Când vorbeşte despre părintele Pantelimon, ochii maicii Maria se umezesc de lacrimi. Nu poate să înţeleagă cum după atâtea schingiuiri şi suferinţe, părintele mai poate avea atâta râvnă. Posteşte ca nimeni altul, mâncând o dată în zi. Spovedeşte neîntrerupt, zeci şi zeci de oameni. Ţine cu sfinţenie slujbele în biserică şi adeseori, se culcă mult după miezul nopţii. Dimineaţa la trei e din nou în picioare, citind din Filocalie şi făcându-şi pravila călugărească. Destinul său a fost neodihna.

Ucenic al marelui duhovnic Arsenie Boca şi întemniţat odată cu el, a învăţat să îndure, cu gândul veşnic la Dumnezeu. Toată viaţa lui a fost o jertfă, dar niciodată nu a cârtit. Când comuniştii l-au alungat din mănăstire, a devenit albinar, ridicând multe mănăstiri şi turle, cu mierea lui vândută în piaţă.

"Şi acum se ocupă de stupi", zice maica Maria. "La 80 de ani, grijeşte de râme şi matcă, dar ca un copil zvăpăiat, la fel de bine îl poţi vedea urcând în copac, după un roi scăpat din stupină... La 80 de ani, nu stă o clipă locului. Sapă la grădină, curăţă livada şi coseşte vârtos, ca un flăcău. Nici părintele Iftimie, mult mai tânăr şi în putere, nu poate ce poate duhovnicul nostru Pantelimon... Aşa e părintele. Tace mereu, afundat în rugăciune, ascultă necazul fiecăruia şi zâmbeşte oricui cu bunătate. Suferinţele lui au rămas undeva, departe - parcă ar fi fost trăite de altcineva. A uitat tot răul şi a iertat pe toată lumea."

Izvorul tămăduitor de la Ghighiu

O dată în an, mănăstirea Ghighiu se găteşte în straie albe şi curate de sărbătoare. Ziua Tămăduirii e aproape şi maica Maria se grăbeşte, cu mâinile ei ostenite de muncă, să întregească rândul de flori ce duce spre izvor. Cu o privire uşor adumbrită de tristeţe, priveşte straturile de albăstrele, salvie şi petunii, ştiind că a doua zi, de hramul mănăstirii, oamenii vor călca totul în picioare, grăbindu-se să ia apă şi să se închine la icoană. Maica nu se supără, caută să ierte. De fiecare dată se întâmplă acelaşi lucru: puhoiul mulţimii distruge iarba şi florile, iar a doua zi începe o ploaie binecuvântată ce reface întreaga frumuseţe a naturii. Cu sticle şi bidoane în mână, oamenii se roagă şi aşteaptă o minune. ***Aşteaptă, fiecare după credinţa lui, fără să bănuiască măcar că minunea se află chiar în faţa lor - izvorul cuviosului Agapie şi dragostea Maicii Domnului Siriaca.***

Apa şi iubirea reprezintă începutul şi sfârşitul a toate câte sunt; îl reprezintă chiar pe Hristos - izvorul nesecat din care cine bea nu mai însetează niciodată.

Comoara de la Ghighiu, Maica Domnului „Siriaca“

La câţiva paşi de Ploieşti, Mănăstirea Ghighiu ascunde o mare comoară spirituală: ***icoana Maicii Domnului "Siriaca", icoană grabnic ajutătoare, ce nu încetează nici astăzi a face minuni de vindecare şi de întoarcere la credinţă.*** Povestea acestui mare dar făcut de fraţii noştri ortodocşi din Siria se întretaie mistic şi lucrător cu o altă bogăţie tainică a mănăstirii: ***Izvorul Tămăduirii, izvor ce a străpuns învelişul de beton, turnat din ordinul comuniştilor, chiar în clipa aducerii icoanei în mănăstire, iar astăzi picură sau izbucneşte în coloane înalte de câţiva metri, după credinţa fiecărui om în parte.***

În orice moment al zilei, Mănăstirea Ghighiu e închisă sub un clopot transparent de linişte. Măicuţele sunt la chilie, făcându-şi pravila de peste zi. Când şi când, în dreptul porţilor de stejar masiv, opreşte câte o maşină. Oamenii se abat din drum şi intră curioşi în biserică, atraşi de faima fără egal a icoanei Maicii Domnului "Siriaca". ***E o icoană aparte, tulburătoare şi plină de forţă. Din orice colţ ai privi-o, Măicuţa Domnului pare că te urmăreşte cu ochii ei plânşi, îngreunaţi de durere şi brusc, fără să înţelegi prea bine ce se întâmplă, nu te mai simţi singur. Ai cu cine vorbi. Ai cui cere sfat şi ajutor.***

Icoana pe lemn din santal

Icoana făcătoare de minuni de la Ghighiu este aparte. ***E una din puţinele reprezentări în care Măicuţa suferă, pare întristată amarnic de suferinţele Fiului şi păcatele oamenilor. Jos, la baza gâtului (după o străveche modă athonită), se înşiruie puzderie de lănţişoare şi inele de aur, ca semn de mulţumire şi recunoştinţă pentru toate minunile săvârşite prin mila şi rugăciunile Sfintei Fecioare.***

Alături, în strana din dreapta, discretă ca o umbră, o maică îşi face canonul de rugăciune. Veche în mănăstire cum este, la cei 80 de ani ai săi, maica a văzut cu ochii ei nu numai vindecări şi împliniri minunate, dar peste toate, a apucat să trăiască, în toată intensitatea clipei, momentul intrării Sfintei Icoane în biserica Ghighiului.

Totul s-a întâmplat în 1958. Adusă din Siria şi dăruită mănăstirii de episcopul Vasilios Samaha, icoana zugrăvită pe lemn de santal săvârşise deja prima minune, cerând în vis să fie adusă în România, chiar la Ghighiu, nu în altă parte. Povestind şi amintindu-şi toate câte au fost în acea perioadă, maica cea bătrână cade pe gânduri. E limpede că nimic, dar absolut nimic nu e întâmplător. ***Pe vremuri, în spatele mănăstirii era un izvor tămăduitor, cu apă rece şi bogată, care ţâşnea chiar pe locul unde, se zice, ar fi călcat Maica Domnului, poruncind logofătului Coresi să ridice din nou mănăstire, cea veche fiind în ruină.*** Izvorul mai este şi astăzi, dar parcă pe măsura credinţei noastre, a mai sleit, abia picură, cam cât s-ar umple o sticlă într-o oră.

Da, orice ar fi şi orice s-ar întâmpla, maica nu poate să uite. ***Pe 25 februarie 1958, când alaiul arhiereilor, în frunte cu patriarhul Justinian, a intrat în biserică, monahiile au încremenit de uimire. Nu numai că procesiunea era de o mare trăire emoţională, dar la un moment dat, fără nici o explicaţie, oaspetele sirian, episcopul Samaha, a izbucnit în plâns. Cu lacrimile şiroind amarnic pe obraji, a căzut în faţa icoanei şi a început să-şi ceară iertare Maicii Domnului că a luat-o de la locul ei, că necredinţa oamenilor a alungat-o din Siria, din biserica ei. Cei de faţă au amuţit.***

Din toate minunile, cea mai grea şi mai răscolitoare este pocăinţa şi darul lacrimilor, roua sufletului şi rugăciunea cea adevărată a inimii. De fapt, numai prin lacrimi putem discuta cu Dumnezeu. Ţâşnite din străfundurile necazurilor sau ale bucuriei, lacrimile vorbesc singure. Se urcă slobode direct la cer.

Cum i-a fost salvat de la moarte copilul lui Ninel Toma din Ploieşti

Aşa l-am cunoscut, îngenuncheat şi cu ochii în lacrimi. Încă tânăr, abia trecut de 40 de ani, Ninel Toma stătea ghemuit în faţa icoanei şi plângea cu suspine. Într-un târziu, când s-a ridicat, un zâmbet îi strălucea discret pe buze. Din durerea lui de altă dată nu-i mai rămăsese decât o cută adâncă pe mijlocul frunţii şi părul albit într-o singură noapte. La început, când l-am întrebat ce i se întâmplase, de ce plângea, a refuzat să vorbească. Apoi, privind din nou la icoană, s-a răzgândit, grăbindu-se să adauge că toată mărturia lui e dată doar spre mărirea Maicii Domnului şi spre întărirea celor aflaţi în disperare şi nevoi.

Tulburătoarea lui poveste începe cu ani în urmă, pe timpul comuniştilor, când, în ciuda vremurilor grele, Ninel Toma era deja un om aranjat. Avea casă la curte, maşină, o familie minunată şi ca fotograf profesionist, câştiga destui bani ca să trăiască liniştit şi fără probleme. Peste toate, socrul său, marinar de cursă lungă, îi răsfăţa familia cu toate bunătăţile pământului, ajutându-l financiar ori de câte ori era nevoie.

"Trăiam fără nici o grijă, îşi aminteşte Ninel Toma. Nimic, dar absolut nimic nu anunţa ce urma să se întâmple. În ziua aceea, stăteam cuminte cu soţia în grădină, când deodată, am auzit o bufnitură cumplită, care m-a scrijelit parcă pe creier. Când m-am dus să văd ce se întâmplase, am înlemnit. Adormit într-un hamac, Dănuţ, copilul meu de 6 ani, căzuse izbindu-se cu capul de ciment. A fost ceva cumplit, era plin de sânge, capul îi crăpase ca un pepene şi chiar dacă mai respira încă, Dănuţ îşi pierduse cunoştinţa, era inert, era o legumă, nu mai avea memorie, nu mai recunoştea pe nimeni. Când l-am dus la Urgenţe, doctorul a ridicat din umeri şi arătându-mi radiografiile în care se vedea o fisură prelungă de un centimetru, mi-a zis fără nici un ocol: "Numai Dumnezeu ţi-l poate salva! Oricum, chiar dacă trăieşte, va fi un handicapat toată viaţa".

Pe vremea aceea nu ştiam prea multe despre biserică, nici despre Hristos. Împins de disperare, m-am suit în maşină, am demarat şi fără să ştiu unde merg, m-am trezit în faţa Mănăstirii Ghighiu. Atunci mi-am adus aminte că mai fusesem o dată la mănăstire, ocazie cu care mi s-a întâmplat ceva ciudat. Pentru că intrasem în biserică să fotografiez o nuntă, maica Lavrentia (ghidul mănăstirii) m-a rugat să pozez şi Icoana Preasfintei Fecioare. Chiar dacă maica m-a avertizat: "Ai grijă, cei necredincioşi nu o pot fotografia", eu mi-am văzut de meserie cum ştiam mai bine. Spre surprinderea mea, la developare, nunta a ieşit perfect, dar chipul Maicii Domnului nu era nicăieri. Am mai încercat o dată. Am consumat două filme (72 de imagini) din toate unghiurile posibile, dar rezultatul a fost acelaşi. Abia a treia oară, când maica mi-a zis: "Fă ce fac eu" şi a început să meargă în genunchi din pridvorul bisericii până la icoană, abia atunci am

reuşit să-i redau chipul Maicii Domnului pe peliculă. Cu tulburarea acestei amintiri, am intrat în biserică şi ajuns în dreptul icoanei, am simţit că în sufletul meu se produce un vârtej teribil. Am început să plâng. Boceam fără ruşine. Din ochi ţâşneau lacrimile, iar din piept răbufneau toate strigătele mele de disperare, încât până şi părintele a întrerupt slujba şi ieşind din altar, a întrebat speriat: "Ce-i aici ? Cine a murit?".

Impresionate cu totul, măicuţele au făcut cerc în jurul meu şi aşezându-se în genunchi, potopite şi ele de lacrimi, au început să se roage într-un singur glas, cerând milostivirea Maicii Domnului şi vindecarea copilului, care se zbătea între viaţă şi moarte la spital, urlând de durere la cea mai mică atingere. Vă mărturisesc că în acea clipă, în faţa icoanei, am simţit că minunea începe să lucreze. Brusc, nişte palme uriaşe s-au aşezat asupra mea, iar din toate părţile mă învăluia o căldură ca de forjă, de ziceam că mi se vor lichefia şi părul şi hainele. Apoi, la fel de inexplicabil, mâinile s-au ridicat şi am simţit pe cap o mângâiere pe care nu o voi uita toată viaţa, mângâiere însoţită de o voce caldă, învăluitoare: "Du-te acasă, omule… Copilul tău se va face bine".

M-am ridicat şi am privit în jur. Nu era nimeni, doar maicile care se rugau la câţiva metri distanţă în genunchi, cu mâinile împreunate. Glasul şi rostirea erau doar pentru mine, învăluindu-mă într-o linişte de necuprins. Senin şi luminat la faţă, ca şi cum nimic nu i s-ar fi întâmplat copilului, mi-am luat soţia de mână şi am mers direct la spital, spunându-i: Aurelia, Dănuţ al nostru va fi bine - fără să ştiu că minunea se săvârşise deja, că Dănuţ al nostru ne aştepta însănătoşit să-l luăm acasă. Se dăduse jos din pat, alerga prin salon, cerea de mâncare, se juca vesel cu asistentele.

Nimeni nu ştia ce anume se petrecuse - nici medicii de salon, nici specialiştii în neurologie, care l-au consultat imediat cu mare uimire. Dănuţ se vindecase de la sine, fără medicaţie, fără nici o intervenţie chirurgicală. Când l-am dus pe copil la Bucureşti, pentru un consult mai aprofundat, la tomografie rezultatul a ieşit perfect. Fisura prelungă din craniu dispăruse, ca şi cum n-ar fi fost vreodată. Aşa, m-am întors acasă cu copilul sănătos, bucurându-mă şi strângându-l în braţe ca un nebun. În acelaşi timp, am căzut uşor pe gânduri şi mi-am amintit că, atunci când am dus băiatul la spital, în salon mai era o femeie uşor lovită la cap, ce se internase pentru nişte analize simple, de rutină. Câteva zile mai târziu, în timp ce completam hârtiile de externare a copilului, rudele femeii tocmai îi ţineau lumânarea. Cu o leziune minoră la cap, femeia murise, în timp ce copilul meu, considerat de doctori irecuperabil şi fără şansă, trăia."

Izvorul întemniţat de comunişti

Mănăstirea e frumoasă mereu, dar, o dată în an, de Ziua Tămăduirii, Ghighiu se găteşte aparte, în straie albe şi curate de sărbătoare. Curtea mănăstirii e ca o stupină. Fără excepţie, toată măicuţele trebăluiesc la agheazmatar sau în jurul bisericii, sădind fiecare în dreptul chiliei sale brâuri multicolore de irişi, păscăluţe, butonaşi, pansele, violete sau mărgăritar. Nimic nu mai răzbate din chipul posomorât al oraşului, care pândeşte undeva, în zare.

În spatele zidurilor înalte ale mănăstirii, turlele fumegoase şi zgomotul asurzitor al Ploieştiului dispar miraculos. ***Marea lavră Ghighiu e apărată din două părţi - icoana făcătoare de minuni şi izvorul tămăduirii ce susură în spatele grădinii. Ca două suflete-pereche, icoana şi izvorul întregesc aceeaşi lucrare.*** Într-un caiet cu scoarţe îngălbenite de vreme, s-au păstrat multe din minunile împlinite la Ghighiu, apoi caietul a dispărut. Nimeni nu l-a mai găsit vreodată. Parcă ar fi intrat în pământ. Din toate, a mai rămas doar amintirea unor întâmplări miraculoase, despre care maica Maria, îngrijitoarea grădinii, vorbeşte cumva cu teamă şi fereală. ***"Siriaca" e o icoană smerită, căreia nu-i place fala deşartă - acoperământ cu pietre preţioase sau cuvinte exagerate de laudă. De cele mai multe ori, refuză să fie pozată în albume, aşa cum refuză să fie mutată de la locul ei, îngreunându-se peste fire, dacă cel ce se apropie de ea nu se află în post curat şi rugăciune.***

Fără nici o explicaţie şi fără legătură cu momentul zilei, uneori Măicuţa se înnegurează la chip, încât nu-i mai zăreşti nici o trăsătură; alteori, faţa i se luminează dumnezeieşte, dezvăluind o piele catifelată şi curată de femeie tânără şi fără prihană. Vindecă demonizaţi şi paralitici, dezleagă zămislirea de prunci şi aduce pace în casă, dar îşi ia darul înapoi dacă cei însănătoşiţi uită să mulţumească şi să facă la rândul lor milostenie. ***"Icoana are ochi şi voinţă - zice maica. Icoana vede cugetul omului aşezat în faţa ei şi se întristează sau surâde, după credinţa şi pocăinţa fiecăruia.*** Prin viu grai, am pomenit de maicile cele bătrâne să nu vorbim prea mult despre minuni. Chiar săvârşite sub privirea noastră, să le uităm pe dată, dacă se poate".

Multe din întâmplările trecute s-au pierdut, dar asta nu înseamnă că nu au fost. ***Cea mai minunată dintre ele s-a petrecut chiar la aducerea icoanei din Siria, când episcopul Samaha a lăcrimat, aşa cum a doua zi avea să lăcrimeze, strop cu stop, din izvorul acoperit de comunişti cu o dală imensă de beton - semn că puterea lui Dumnezeu era de neoprit, că ura şi vrăjmăşia celor fără de credinţă nu puteau în veci să dăinuie.***

Maica Maria oftează, dar nu se tulbură. Ea este cea care îngrijeşte izvorul, îl curăţă şi-i aşterne jur-împrejur delicate veşminte florale. Acolo îşi face pravila şi se roagă. Acolo plânge când e necăjită şi tot acolo îşi găseşte liniştea. Ca nimeni altcineva, maica Maria cunoaşte puterea acestei ape. Ştie prea bine că izvorul pustnicului Agapie e unic şi miraculos, că adeseori, se poartă de parcă ar avea voinţă proprie - fie se prelinge în picături leneşe, fie se înalţă într-o coloană acvatică, de până la 10 metri înălţime.

O dată în an, maica Maria se grăbeşte cu mâinile ei ostenite de muncă să întregească rândul de flori ce duce spre izvor. Cu o privire uşor adumbrită de tristeţe, priveşte straturile de albăstrele, salvă şi petunii, ştiind că a doua zi, de hramul mănăstirii, oamenii vor călca totul în picioare, grăbindu-se să ia apă şi să se închine la icoană. Maica nu se supără, caută să ierte. De fiecare dată se întâmplă acelaşi lucru - puhoiul mulţimii distruge florile, iar a doua zi începe o ploaie binecuvântată ce reface întreaga frumuseţe a naturii. Cu sticle şi bidoane în mână, oamenii se roagă şi aşteaptă o minune. Aşteaptă, fiecare după credinţa lui, fără să bănuiască măcar că minunea se află chiar în faţa lor - izvorul cuviosului Agapie şi dragostea Maicii Domnului "Siriaca". ***Apa şi dragostea reprezintă începutul şi sfârşitul a toate câte sunt, îl reprezintă chiar pe Hristos - izvorul nesecat din care cine bea nu mai înseteaza niciodată.***

Icoanele sunt vii, ne mângâie în întristări

La Ghighiu, Maica Domnului "Siriaca" veghează necontenit. Departe de zarva publicitară sau de spectacolul strident al vreunui posedat, icoana lucrează după credinţa şi râvna fiecăruia. Când şi când, îngăduie câte o mărturie spre luare-aminte, spre întărirea celor slabi. La Ghighiu nu se vorbeşte de icoana făcătoare de minuni.

Pe peretele din pridvor nu găseşti decât un scurt istoric: "Mănăstire ridicată pe terenul donat de Uţa Râfoveanca prin sârguinţa călugărului Agapie, cu cheltuiala ctitoriei şi din agoniseala cuvioşilor călugări părinţi, în timpul lui Ioan Caragea Voievod".

Nicăieri nu se face vreo referire la icoana adusă cu atâta zbucium din îndepărtata Sirie. La Ghighiu, istoria cea adevărată a locului se scrie în memoria măicuţelor. Sunt fapte şi întâmplări pe care nu le poate şterge nimeni şi nimic. Fiecare a văzut şi a trăit ceva peste fire: o lacrimă curgând din ochiul Preasfintei Fecioare, un tămăduit de cancer sau de epilepsie.

Maica Lavrentia, de pildă, îşi aminteşte cum, în timpul lui Ceauşescu, un bolnav de rinichi plângea la icoană că nu i se dădea paşaport să plece în Germania pentru un transplant. Mult a plâns omul acela, de dimineaţă până după Vecernie, când a ajuns acasă, cineva de la Securitate l-a sunat, spunându-i cu reproş: "Pe unde umbli, tovarăşe? Te-am căutat toată ziua. Vino să-ţi iei paşaportul!". Omul a ajuns în Germania, şi-a făcut transplantul şi trăieşte şi acum.

Altă maică, Arsenia, e convinsă că icoanele sunt vii. Discuţi cu ele, îţi spui necazul şi ele îţi dau răspuns. Te mângâie, te întăresc, te scot din disperare. Maica Arsenia ar putea vorbi despre cum s-a vindecat o demonizată doar atingând rama icoanei sau despre cum o femeie şi-a recăpătat banii furaţi chiar în biserică.

Pentru ea, minune adevărată e altceva, e chiar vieţuirea ei la Ghighiu, alături de familia ei, de surorile ei după trup (Evlampia şi Atanasia) şi mama lor, mutată la cele veşnice, Macrina. Alungate din Basarabia încă din 1940, alungate şi din mănăstire de comunişti, cele trei surori au revenit în mănăstire şi continuă să trăiască la Ghighiu, în casa lor, în casa Domnului şi a Maicii Domnului "Siriaca", cea întunecată la chip de suferinţele întrevăzute ale Mântuitorului, de suferinţele spre izbăvire la care suntem cu toţii supuşi.

Mănăstirea Izvorul Tămăduirii din Munţii Măcinului

Indicatorul ne arată că mai avem puţin până la Mănăstirea Izvorul Tămăduirii.

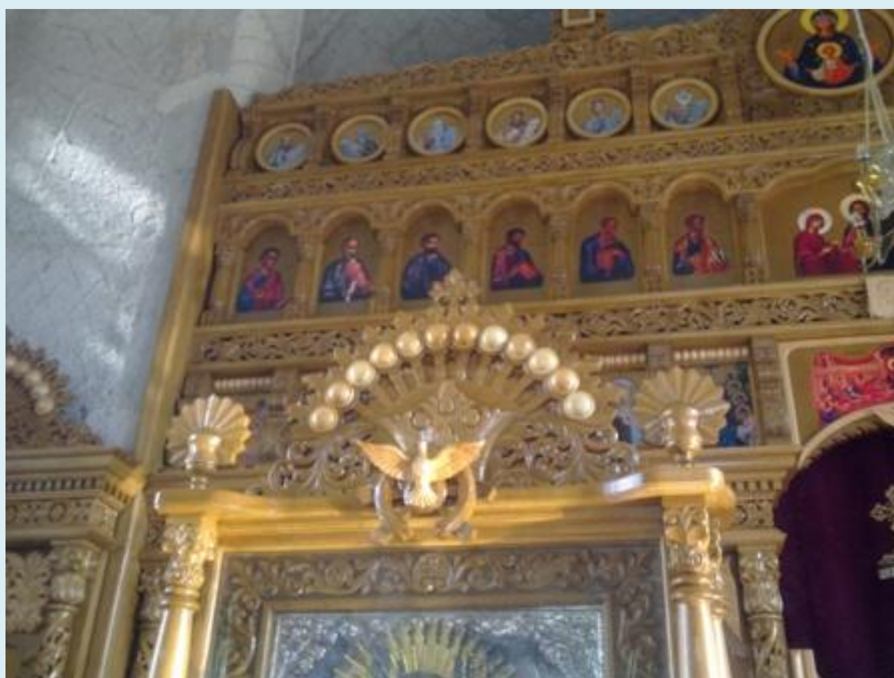
Frumoasa mănăstire Izvorul Tămăduirii are un singur călugăr.

Mănăstirea avea o icoană extraordinar de frumoasă cu Maica Domnului şi pruncul.

Acesta este un detaliu interesant cu un porumbel sculptat în lemn de un meşter dibaci.

De asemena Mănăstirea poate să se mândrească cu faptul că deţine o icoană făcătoare de minuni cu Maica Domnului Gherontissa care înseamnă “Stareţa” şi care este simbolul Mănăstirea athonite Pantocrator.

Pe o măsuţă sub icoana Maicii Domnului Gherontissa era o cutiuţă cu moaştele Sfântului Teodosie, începătorul vieţii de obşte, un fragment din veşmântul Sfântului Ioan Rusu, un fragment din stejarul din Mamvri şi o copie fidelă a inelului Sfintei Ecaterina.

Sursa:
https://elenushu.wordpress.com/2010/10/03/prin-muntii-macinului/

Teodor Danalache - Biserica Izvorul Tămăduirii - Constantinopol

Biserica Izvorul Tămăduirii, din Constantinopol, cunoscută sub denumirea de "Mănăstirea Izvorului Maicii Domnului" este una dintre vechile biserici ortodoxe din cetatea împăratului Contantin cel Mare.

Biserica Izvorul Tămăduirii se află în cartierul Zeitinburnu, în apropiere de Balikli, Istanbul, la numai câteva sute de metri în afara zidurilor vechi ale oraşului. Poarta numită Silivri se află la o distanţă de cinci sute de metri de Biserica Izvorul Tămăduirii. Ansamblul monahal actual, înconjurat de un zid înalt, se află aşezat între cimitirul ortodox şi cel armean.

Biserica Izvorul Tămăduirii - Constantinopol

Potrivit unei vechi legende, biserica a fost construită de împăratul Leon I, tracul (457-474), datorită unei minuni de care s-a împărtăşit acesta pe când era încă soldat.

Se spune că în ziua de 4 aprilie 450, mai înainte de a intra în cetate, Leon Marcelus a întâlnit un om orb care l-a rugat să-i dea apă de băut şi să-l îndrume spre cetate. Atunci, un glas de femeie i-a poruncit să caute în apropiere, unde se afla un izvor, şi să ude ochii orbului cu apă curată. Făcând astfel, orbul a deschis ochii şi a început să-L slăvească pe Dumnezeu. Apoi, acelaşi glas i-ar fi zis lui Leon că va moşteni tronul împărătesc. Îndată după ce a fost uns împărat, Leon a construit o biserică măreaţă, închinată Maicii Domnului, pe locul acelui izvor cu apă tămăduitoare.

Potrivit istoricilor Procopie şi Cedrenus, biserica originală a fost reconstruită de către împăratul Iustinian, spre sfârşitul domniei sale (559-560).

Izvorul cu apă sfinţită şi tămăduitoare se află în afara zidurilor construite de împăratul Teodosie al II-lea.

În timpul unei partide de vânătoare, împăratul Iustinian ar fi văzut mai multe femei adunate în jurul unei vechi capele. Aflând că lumea venea în acest loc pentru a se ruga şi a lua apă sfinţită, spre a se vindeca de boli, împăratul a

poruncit ca în acel loc să fie construită o măreaţă biserică din piatră. S-au folosit materialele rămase de la construirea Bisericii Sfânta Sofia.

De-a lungul secolelor, biserica a fost reparată de mai multe ori, mai ales din cauza cutremurelor. Cele mai mari lucrări au fost efectuate în anul 790, în timpul împărătesei Irina şi în anul 869, în timpul împăratului Vasile I (867-886).

În data de 7 septembrie 924, ţarul Simeon I al Bulgariei a incendiat biserica. Trei ani mai târziu, când Petru, fiul ţarului Simeon, s-a căsătorit cu Maria, nepoata împăratului Roman I (920-944), biserica a fost renovată de cel din urmă.

Din pricina aşezării ei în afara zidurilor cetăţii Constantinopol, această biserică a fost adesea folosită pentru exilarea anumitor persoane de seamă.

În anul 1078, Gheorghe Monomahul a fost exilat în acest loc. În anul 1084, pentru teoriile lui neoplatonice, filosoful Ioan Italus a fost exilat tot în această mănăstire, de către împăratul Alexie I Comneanul.

După invazia latinilor, în anul 1204, această biserică a fost ocupată de clerul latin şi potrivit surselor bizantine, apa sfinţită nu a mai săvârşit minunile cu care erau obişnuiţi deja cei credincioşi.

În anul 1328, împăratul Andronic al III-lea, paleologul a folosit Mănăstirea Izvorul Tămăduirii drept bază, în lupta sa pentru cucerirea Constantinopolului. Doi ani mai

târziu, pe când se afla pe patul de moarte, în oraşul Didimoteico, împăratul a băut apa din acest izvor şi s-a însănătoşit îndată.

În anul 1422, în timpul asediului otoman asupra cetăţii, sultanul Murad al II-lea s-a cazat în această biserică. Nu se ştie dacă bizantinii au mai renovat biserica până în anul 1453, când cetatea a fost cucerită de otomani.

Biserica originală a fost demolată de otomani, în prima jumătate a secolului al XV-lea.

Pelerinii ruşi din secolului al XV-lea nu menţionează nimic despre mănăstire sau biserică, ci doar despre un izvor cercetat de creştini. În anul 1547, francezul Pierre Gilles notează că biserica nu mai există, dar bolnavii încă mai vin la acest izvor.

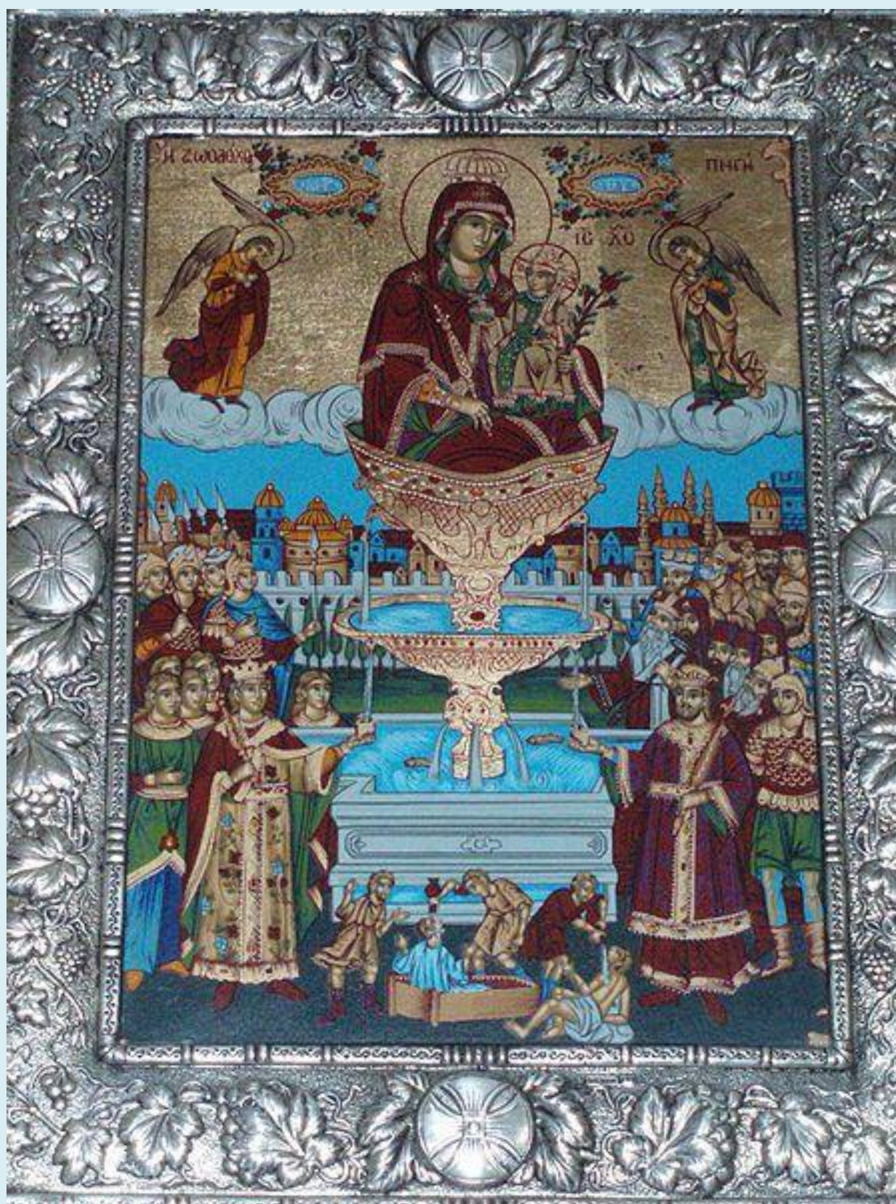
În anul 1727, episcopul Nicodim, mitropolit de Dercos şi Neochorion, a construit deasupra izvorului o micuţă capelă. O veche icoană, descoperită sub dărâmăturile bisericii originale, a fost aşezată în capelă, spre închinare. Armenii au incercat în repetate rânduri să ia această capelă, dar mai multe firmane otomane au întărit stăpânirea grecilor asupra acestui loc sfânt.

Locul era păzit de soldaţi turci, care strângeau de la pelerini o taxă oarecare, pe care o foloseau mai apoi pentru întreţinerea închisorilor. În cele din urmă, locul a ajuns în posesia Patriarhatului. Până în anul 1821 când ienicerii au dărâmat însă capela şi au otrăvit izvorul.

Izvorul Tămăduirii din Constantinopol

În epoca bizantină, acest locaş se număra printre cele mai importante ale cetăţii. Fiicare viitoare împărăteasă care venea în Constantinopol se întâlnea cu viitorul împărat bizantin în Biserica Izvorul Tămăduirii.

În ziua de Înălţarea Domnului, împăratul poposea cu barca, în portul de la Poarta de Aur şi de aici, pe jos, până la biserică. El era întâmpinat de preoţi cu o Sfântă Cruce. După ce se îmbrăca în veşmintele împărăteşti, el era însoţit de patriarh spre biserică, unde avea loc slujba Sfintei Liturghii. La sfârşit, împăratul îl poftea pe patriarh la masă.

Biserica Izvorul Tămăduirii îşi prăznuia hramul în ziua de 9 iulie, dar cunoştea ceremonii deosebite şi în următoarele zile: Vineri, în Săptămâna Luminată; Înălţarea Domnului; Nunta din Cana (8 ianuarie); Minunea din vremea împăratului Leon (4/17 aprilie).

Între timp tot mai multe biserici au fost închinate Izvorului Tămăduirii. Cele mai multe au început să fie zidite după căderea imperiului bizantin.

În anul 1833, un firman a permis patriarhului Constantius I să reconstruiască biserica. Biserica a fost terminată de zidit în data de 30 decembrie 1834, iar patriarhul ecumenic Constantiul al II-lea a sfinţit-o în ziua de 2 februarie 1835.

Biserica a fost incendiată în data de 6 septembrie 1955, în timpul pogramului din Istanbul. Stareţul a fost martirizat, împreună cu arhimandritul Hrisant Mantas, în vârstă de 90 de ani.

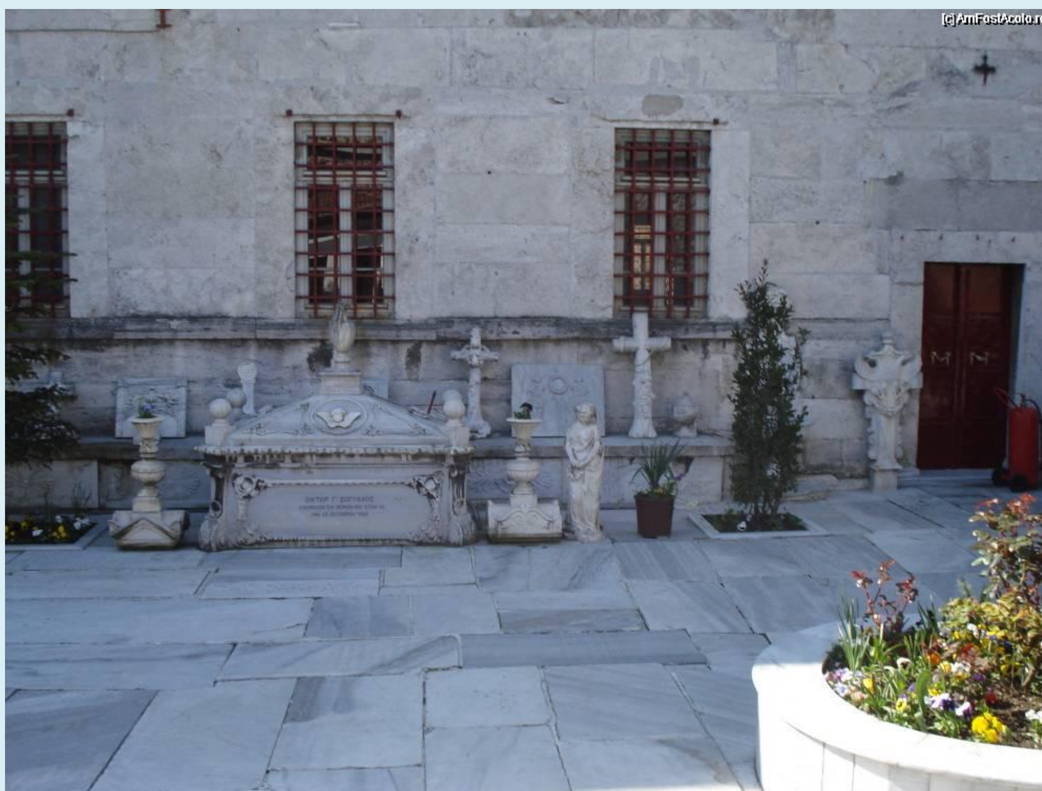

Între timp, biserica a fost reparată. Mănăstirea Izvorul Tămăduirii este condusă astăzi de un episcop. Este unul dintre cele mai populare locuri de închinare din zonă.

O serie de 25 de trepte din piatră coboară până la izvorul cel tămăduitor. Mai ales în ziua de Vineri, în Săptămâna Luminată, când este prăznuit Izvorul Tămăduirii şi în ziua de 14 septembrie, mănăstirea este vizitată de un număr însemnat de pelerini.

Istanbul - Intrarea în Biserica Izvorul Tămăduirii

Istanbul - curtea interioară la Biserica Izvorul Tămăduirii

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii – curtea

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - icoanele de lângă izvor

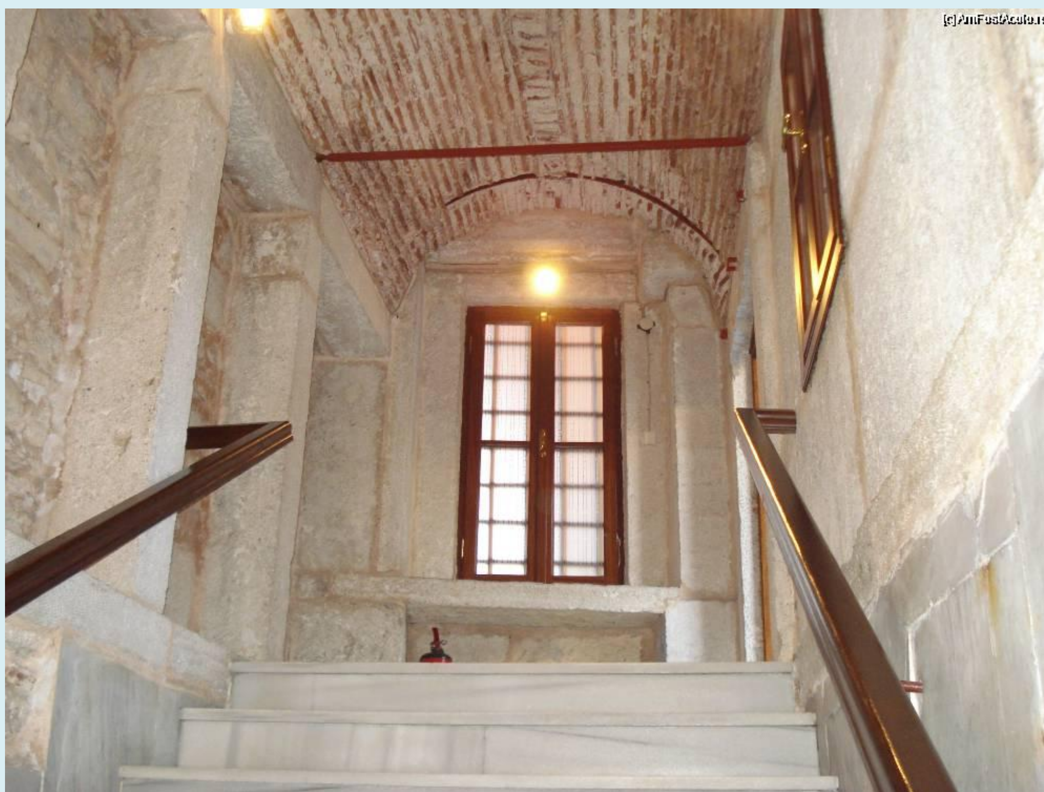

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - icoana deasupra izvorului

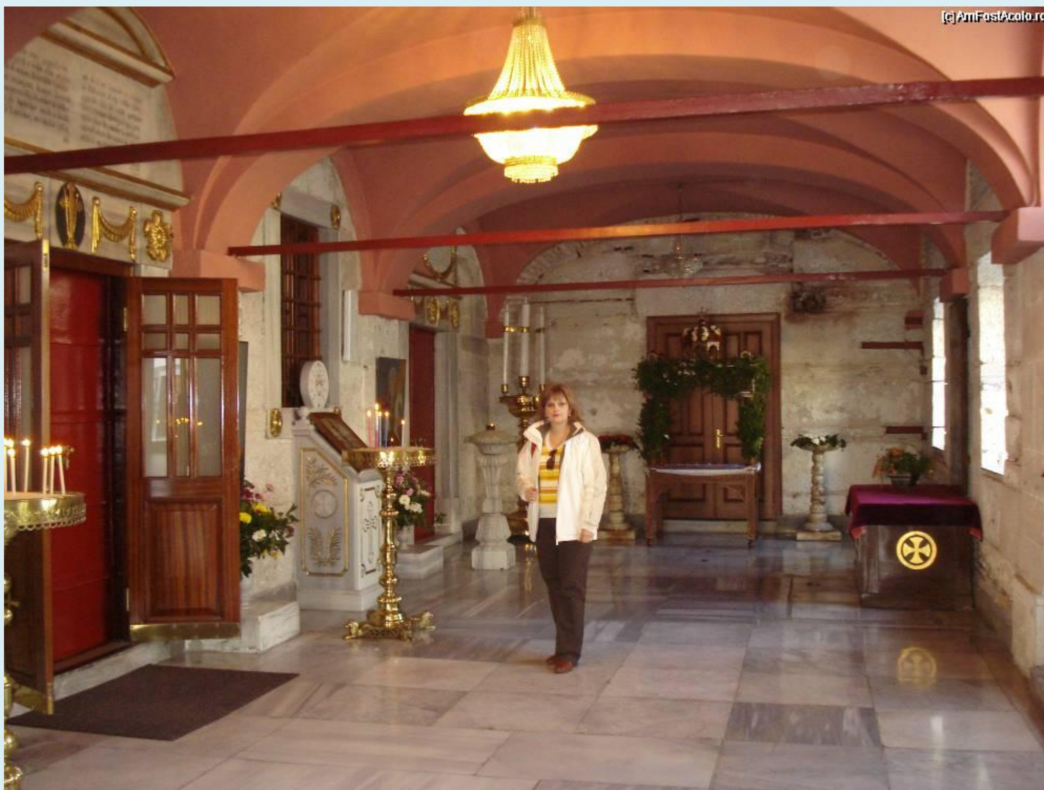
Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - ieşirea de la izvor

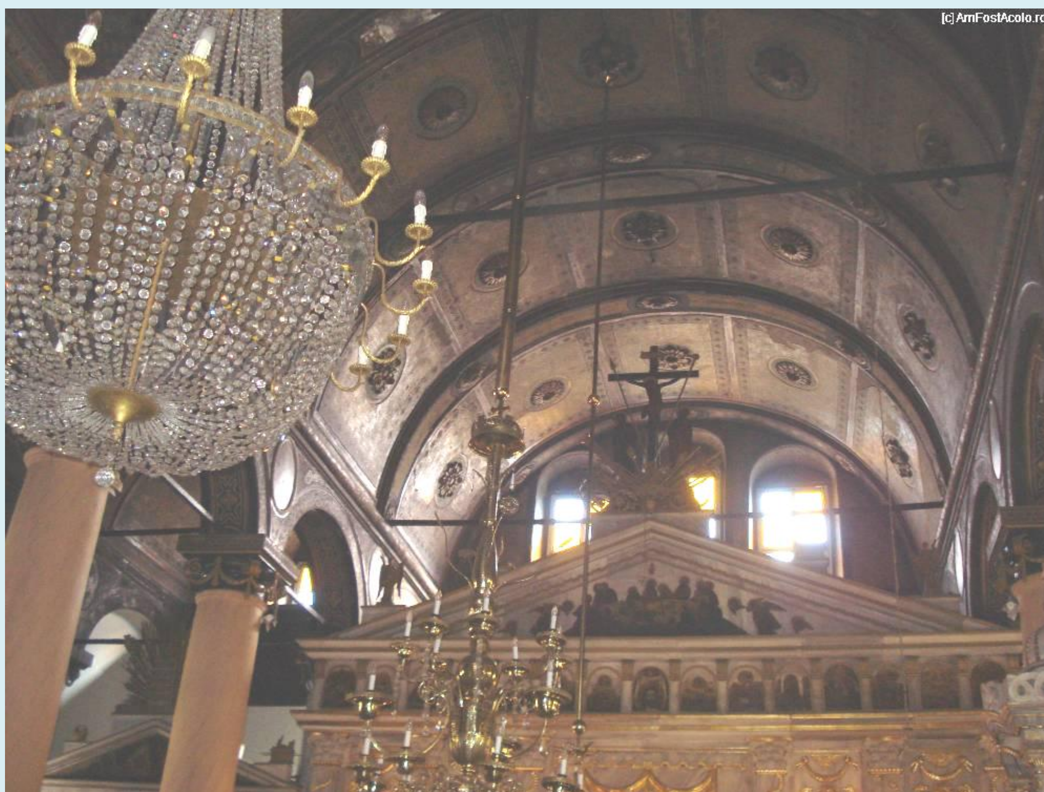
Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii

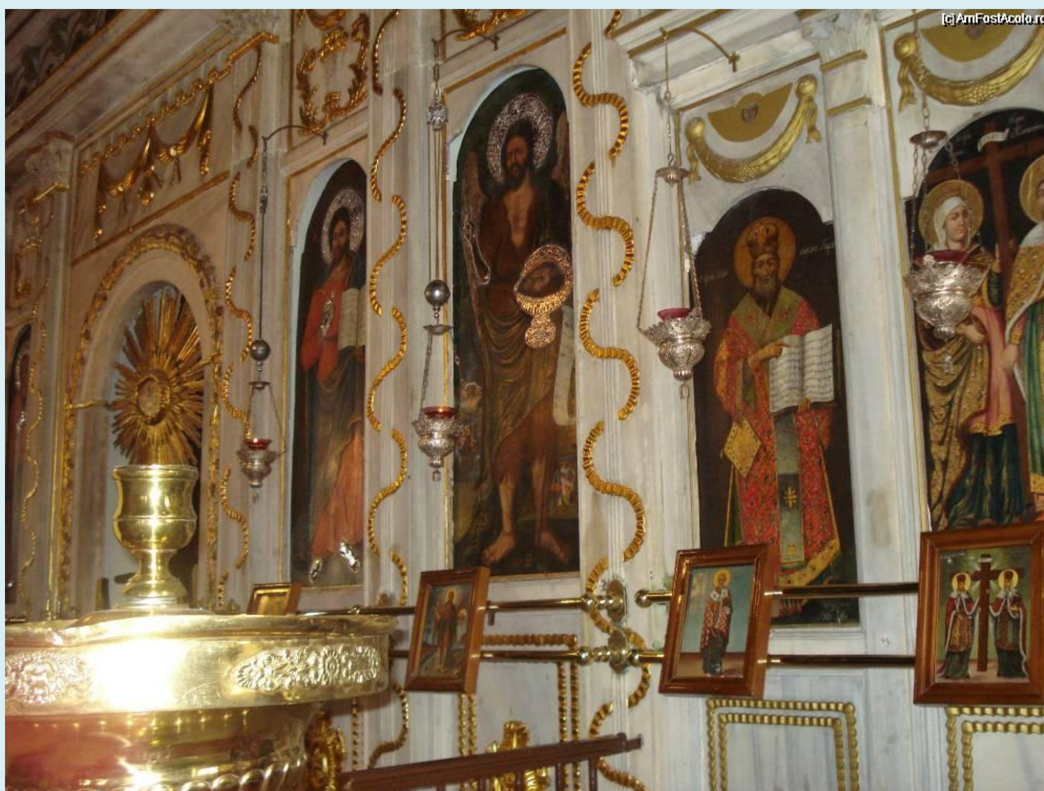
Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - holul bisericii

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - altarul

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii - candelabru din cristal

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii

Istanbul - Biserica Izvorul Tămăduirii

Gheorghe-Cristian Popa - Izvorul Maicii Domnului din Constantinopol - Locul unde s-a descoperit Izvorul Tămăduirii

În Constantinopol, Istanbulul de astăzi, dincolo de zidurile vechii cetăţi a Sfântului Constantin, în apropierea Porţii Silivri, se ascunde cu smerenie sub pământ, în tainiţa unui paraclis din veacul al cincilea, o apă binecuvântată de Maica Domnului

care a dat Ortodoxiei una dintre cele mai strălucitoare şi mai iubite sărbători: Izvorul Tămăduirii.

Înfăptuirea binelui naşte recunoştinţă, iar recunoştinţa îmbracă, în căutarea ei firească de a se exprima nu doar în planul sufletesc, ci şi în cel material, felurite forme.

Recunoştinţa împăratului Leon cel mare (457-474) faţă de minunea pe care Maica Domnului a făcut-o în viaţa lui a îmbrăcat forma unei frumoase biserici care avea să ocrotească peste veacuri Izvorul Tămăduirii.

Tradiţia Bisericii ne spune că, înainte de a ajunge împărat al Bizanţului, pe când era încă soldat, Leon obişnuia să se plimbe în pădurile din afara zidurilor Constantinopolului. Într-o zi a întâlnit în pădurea de dincolo de poarta Silivri un orb rătăcit. Făcându-i-se milă de el, Leon a hotărât să-l ia de mână şi să-l călăuzească spre cetate. La un moment dat, orbului i se făcuse foarte sete şi l-a rugat pe viitorul împărat să-i dea puţină apă. Atunci Leon a intrat în desişul din apropierea locului în care s-au oprit în speranţa că va găsi apă, dar fiind greu de pătruns printre arbuştii foarte deşi, s-a întors întristat.

Atunci a auzit un glas dulce care i-a zis: „Nu e nevoie să te osteneşti, Leone, căci apa este aproape. Pătrunde mai adânc în pădurea aceasta şi luând cu mâinile apă tulbure, potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui întunecaţi şi vei cunoaşte de îndată cine sunt eu, care sălăşluiesc aici de multă vreme“.

Leon a făcut aşa cum îi spusese glasul şi îndată orbul a început să vadă. Adânc pătruns în suflet de cele întâmplate, el a hotărât să ridice aici o biserică în amintirea minunii făcute de Maica Domnului, lucru pe care l-a şi înfăptuit după ce a ajuns împărat.

Peste câţiva ani, împăratul Justinian (527-565) s-a vindecat de o boală grea după ce a băut apă din izvor, motiv pentru care a reconstruit biserica, făcând-o şi mai mare. Din păcate, biserica avea să fie distrusă de turci în 1453, anul căderii Constantinopolului.

De-a lungul timpului, şi-au primit vindecare de la acest izvor numeroşi creştini, amintiţi în Sinaxar: împăratul Leon, înţeleptul şi soţia sa, Teofana, patriarhul Ştefan, fratele împăratului, patriarhul Ioan al Ierusalimului, împăratul Roman Lecapenul şi mulţi alţii. Datorită acestor vindecări miraculoase, în acest loc s-a

născut sărbătoarea Izvorului Tămăduirii, care s-a răspândit în scurt timp în toată lumea ortodoxă.

Astăzi, deşi aflat în inima islamului, izvorul este adăpostit între zidurile înalte ale unui ansamblu monahal, îngrijit de Patriarhia Ecumenică. Mănăstirea poartă pe chipu-i alb urmele suferinţei lăsate de pustiirea otomană. Curtea aşezământului este pavată cu dale mari de marmură, pietre funerare de pe mormintele grecilor din oraş, profanate şi distruse de turcii otomani. Toate se aştern ca un covor de jertfă sub picioarele ostenite ale pelerinilor către intrarea în paraclisul subteran ce tăinuieşte izvorul vindecător. Cu fiecare pas pe treptele abrupte şi măcinate de timp ce duc spre izvor, pelerinul coboară în istoria veacului al cincilea, când împăratul Leon cel mare a construit paraclisul.

Izvorul este împrejmuit de un edificiu realizat în marmură albă, străjuit de o icoană în care este reprezentată Maica Domnului cu Pruncul în braţe, înconjurată de îngeri, stând deasupra unei fântâni. De asemenea, sunt reprezentaţi împăratul cu garda sa şi patriarhul însoţit de alţi episcopi, soldatul Leon şi orbul în fundal, iar la baza fântânii, un paralitic ce îşi primeşte vindecarea.

În bazinet înoată câţiva peşti aurii despre care se spune că sunt acolo de sute ani, fiind întotdeauna aceiaşi la număr şi de aceeaşi mărime. Nimeni nu ştie să explice cum rezistă în aceste condiţii sau cu ce se hrănesc.

O veche legendă spune că, la 1453, în momentul cuceririi Constantinopolului de către turci, un călugăr prăjea câţiva peşti în tigaie în apropierea izvorului. Când un alt părinte a venit să-l anunţe de căderea oraşului sub stăpânire otomană, călugărul a răspuns că va crede acest fapt doar dacă peştii revin la viaţă, moment în care peştii au sărit din tigaie în izvor şi au început să înoate. După această legendă şi-a luat numele şi cartierul Balikli, în care se află astăzi Mănăstirea „Izvorul Tămăduirii“, „balikli“ însemnând în limba turcă „locul unde înoată peştii“.

Tot în paraclisul subteran se află minunata icoană a praznicului Izvorul Tămăduirii, a cărei vechime atinge perioada de aur a Bizanţului şi despre care se spune că „se curăţă singură“. Orice intervenţie asupra ei în vederea restaurării este „respinsă“ de icoană. În ciuda umezelii din biserică şi a vechimii ei, şi-a păstrat nealterate calităţile, iar analizele făcute asupra ei au dovedit calităţi de refacere inexplicabile ştiinţific.

Ansamblul monahal mai cuprinde o biserică impunătoare construită în secolul al XIX-lea şi cimitirul în care sunt înmormântaţi peste 20 dintre patriarhii ortodocşi ai Constantinopolului, între ei aflându-se şi patriarhii ecumenici care au susţinut demersul Bisericii Ortodoxe Române pentru obţinerea autocefaliei în anul 1885 şi pentru ridicarea la rangul de Patriarhie în anul 1925.

Biserica mare a mănăstirii, construită în secolul al XIX-lea

Intrarea către paraclisul subteran care adăposteşte Izvorul Tămăduirii

Icoana care „se curăţă singură“

Urme sfinte la Istanbul - Minunile Maicii Domnului

În Turcia, dincolo de zidurile vechiului Constantinopol, se află două biserici ortodoxe în care se întâmplă minuni: Vlaherne şi Izvorul Tămăduirii. Construite în vremea împăratului bizantin Leon, de origine tracă, ele sunt vizitate de mii de oameni, în căutare de ajutor divin.

Călătoria mea către izvor

Lumina venea din apă. Coborâsem trepte albe din marmură şi ajuns într-o bisericuţă săpată în pământ, am privit Izvorul. O apă cumva altfel, aurie, datorită stâncilor din care izvora şi în care am privit, o vreme, cum înotau câţiva peşti, deopotrivă aurii. Apoi m-am rugat în faţa altarului acoperit de icoane, simplu, în tăcere. Eu nu ştiu rugăciuni şi nu aveam o cărticică anume. Acum am şi învăţat: "Izvorăşte-mi mie, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, darurile cuvântului, ca să laud izvorul tău, care izvorăşte viaţă şi dar credincioşilor, că tu pe Cuvântul Cel într-un Ipostas L-ai izvorât nouă şi izvor de tămăduire, de obşte, te-ai arătat tuturor celor ce-I cântă...". Atunci m-am rugat însă după cum m-am priceput, să mă ajute Maica să înving boala pentru care mersesem acolo, patimile şi păcatul trufiei mele.

Se mai aflau în biserică încă trei femei îngenuncheate; tăcerea nu era tulburată de nimic. Aerul încremenise şi simţeam doar o uşoară vibraţie, parcă cea a apei

izvorând. S-a deschis în cele din urmă o uşă. Un bărbat încă tânăr ne-a întins tuturor câte două sticluţe cu apă din acel izvor. A mai deschis un robinet în formă de cruce.Ne-am închinat icoanei Maicii Domnului, înfăţişată deasupra acelui Izvor, sărutând-o şi apoi am băut. Am simţit un tremur foarte puternic pe dinăuntru.

Seara, am adormit greu. Foarte greu. Noaptea m-am trezit. Visasem că mă aflam într-o pădure pe marginea unei prăpăstii, alături cu o potecă prea strâmtă, peste care mi-era frică să trec. Am rău de înălţime. Acolo, în pădure, era şi o sală de clasă, cu treizeci de bănci şi în fiecare bancă era câte un copil: unul a spus "o să săpăm şi o să cărăm pământul, fiecare pe cât este banca lui de mare şi vom trece". Atunci m-am simţit uşurat şi am trecut poteca. Am adormit la loc, căzând într-un somn greu. Dimineaţa, perna şi plapuma erau murdare de sânge amestecat cu puroi. Maica Domnului mă izbăvise de boală. Asta s-a întâmplat, de atunci încoace, pentru ultima oară. Şi tot de atunci încoace, văd lumea printr-o altă lumină. Aceea din apă. Aceasta este mărturia mea.

Biserica din pădurea de pini

Locul în care am fost, Mănăstirea Maicii Domnului la Izvor, cunoscută mai simplu drept Izvorul Tămăduirii, se află în Turcia, în districtul Zeytinburnu, în cartierul Balikli - un cartier modern de blocuri, în afara zidurilor vechiului Constantinopole. Am ajuns acolo ieşind pe Poarta Silivri a vechiului oraş şi după două ore de rătăcire prin acel cartier, am ajuns la marginea sa, lângă un cimitir musulman, la intrarea căruia câţiva pietrari turci ciopleau plăci funerare în soarele crud al dimineţii. Am întrebat de "Meryem Ana Rum Manastiri", numele dat de localnici Izvorului şi la îndemnul lor, am apucat înainte, pe un drum de la marginea acelui cimitir. Am ajuns într-o pădure rară, de pini printre care erau risipite mormintele unui vechi cimitir armenesc şi dintr-o dată, am zărit locul.

Strada in Fanar

Mănăstirea este înconjurată de ziduri înalte de piatră, deasupra cărora se înşiră suluri de sârmă ghimpată, ca de altfel la toate lăcaşurile de cult bizantin care nu au fost transformate de sultani, de-a lungul timpului, în moschei şi în care se slujeşte, încă, necontenit din vremea vechilor împăraţi ai Bizanţului.

La Istanbul, creştinii nu au parte de linişte. Aici, credinţa trece lesne pragul spre politică, oricând se poate întâmpla ceva, în orice moment un partid extremist poate îndemna la distrugeri, un grup de fanatici poate ataca bisericile şi mănăstirile. Am trecut pragul cu puţină sfială şi mai multă curiozitate, ajungând într-o curte interioară pavată cu dale dreptunghiulare foarte mari, din marmură albă, cu inscripţii şi însemne greceşti din secolul XIX. Toate sunt pietre funerare şi pe fiecare există o incizie care indică meseria celui îngropat acolo: o foarfecă, un cântar, un ciocan şi un cleşte sau o mistrie. S-au îngropat acolo, între zidurile mănăstirii, în vremuri în care cimitirele ortodoxe erau sistematic profanate de turci.

În mijlocul curţii este o biserică joasă, nu foarte mare, lângă care se afla un mic paraclis, înălţat şi el, abia vreo doi metri deasupra pământului. La uşa acestui paraclis, un preot între două vârste mi-a făcut murmurând o cruce pe frunte şi mi-a întins mâna, pe care i-am sărutat-o, apoi tot cu acea mână mi-a arătat o uşă deschisă. Am coborât treptele. Îmi simţeam dintr-o dată picioarele tremurând. Curiozitatea dispăruse, rămânând numai sfială. Restul îl ştiţi deja.

Leon şi orbul

Izvorul

Drumurile, s-ar spune, au un rost comun, fie că e o cărare în munte sau o autostradă, ele înlesnesc o călătorie. Dar un drum spre o mănăstire sau o biserică e altfel; el este o cale pe care căutarea dispare, ca şi graba de a ajunge. La capăt, se află întotdeauna un Izvor. Întotdeauna Acolo. Numai acolo. Am învăţat asta abia acum. Calea pe care eu am străbătut-o în zorii unei zile de februarie are şi ea, o poveste a ei.

Se spune că un anume Flavius Valerius Leon, supranumit, după originea sa, Leon Tracul, un mare nobil al Bizanţului, om trecut de cincizeci de ani, ieşise cândva după jumătatea veacului al V-lea pe aceeaşi Poartă Silivri, într-o plimbare în afara

zidurilor oraşului. Într-o pădure de pini, aidoma aceleia prin care am trecut, a întâlnit în cale un orb, care i-a cerut apă şi l-a rugat să-i fie călăuză spre cetate.

Căutând un izvor, căci nu avea apă asupra sa, a fost pe cale să renunţe la a-i alina setea acelui orb, gândind poate, că va găsi apa în cetate; dar a auzit în sine vocea Maicii Domnului, spunându-i: "Nu este nevoie să te osteneşti, căci apa este aproape! Pătrunde, Leon, mai adânc în această pădure şi luând cu mâinile apa tulbure, potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui cei întunecaţi".

Leon va asculta şi curând, găseşte un izvor, din care a luat apă şi i-a dat orbului să bea, spălându-i apoi şi faţa, cu milă. Ca prin minune, orbul începu să vadă.

Povestea este cuprinsă în al zecelea condac din Acatistul Izvorul Tămăduirii: *"Vrând să vădeşti minunile cele de la izvorul tău, ai poruncit, Stăpână, lui Leon să ducă orbul în partea cea mai dinlăuntru a pădurii şi să-i stingă setea cea trupească cu apă; iar cu tină să-i ungă ochii lui cei întunecaţi, pentru ca să cunoască puterea ta şi să nu fie tăinuit izvorul vindecărilor, care îl dai în dar tuturor celor ce au nevoie".*

Puţin după aceea, la începutul lunii februarie a anului 457, a fost uns împărat, sub numele de Leon cel mare. Între primele sale fapte a fost aceea de a clădi în apropierea acelui izvor, unde a dat de băut orbului, o biserică şi un paraclis în jurul izvorului.

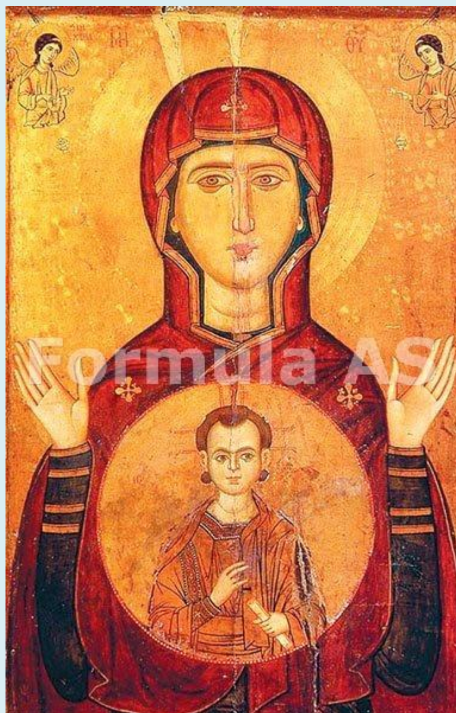
Leon a fost unul dintre cei mai longevivi împăraţi bizantini, murind la 73 de ani. Se mai spune că mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boală grea, s-a vindecat şi el, după ce a băut apa din izvor. Ca semn de mulţumire, a construit o biserică şi mai mare, în locul celei zidite de Leon, care avea să fie distrusă de turci în 1453, anul căderii Constantinopolului.

Ştiam toate acestea când am coborât treptele micului paraclis clădit de împăratul Leon. Ieşit în aerul zilei, schimbată între timp în amiază, sub cerul dintr-o dată foarte adânc, pe care nori subţiri şi albi se rânduiau asemenea unui drum, mai aflasem încă ceva, cu totul netrăit de mine până atunci. Îmi aflasem liniştea. Gândeam şi mă rugam, cumva amestecat, dar în acelaşi chip pe care aveam să-l găsesc mai apoi în cuvintele rânduite într-un alt condac al Acatistului Izvorul Tămăduirii: *"Dumnezeiesc Izvor al raiului, Fecioară şi Maică Cerească, pe tine te numim după vrednicie, căci curgerea şi darul Izvorului tău au străbătut în cele patru părţi ale pământului, care se acoperă pururea cu străine minuni, din apa ce se dă spre băutură tuturor celor ce cer... Puterile tale cele mari şi pline de minuni*

nedeşertate şi mai presus de fire, pe care tuturor le reverşi, cine le va putea spune, o, izvorule dătător de daruri; că nu numai că goneşti bolile cele cumplite de la cei ce aleargă la tine cu dragoste, ci şi patimile cele sufleteşti le speli. Pe toate apele le covârşeşte, Fecioară Curată, apa izvorului tău...".

Curăţit în asemenea chip, am pornit, la amiaza acelei zile, pe calea către un nou Izvor.

Maica Domnului din Vlaherne

Maica Domnului din Vlaherne

A doua călătorie

Îndreptându-mă spre Poarta Silivri, nu am mai intrat în oraş; am luat calea de-a lungul zidurilor, către vechiul (şi de tristă faimă pentru români) cartier al Fanarului. Tot de-a lungul acestui zid, am văzut nu departe de locul unde am ieşit din pădurea de pini, turnurile rotunde, din piatră de calcar fasonată, ale închisorii Edikule, unde şi-a aflat durerosul sfârşit, văzându-şi înainte propriii copii decapitaţi, vodă Constantin Brâncoveanu.

Între mare şi zidurile vechii cetăţi, o şosea largă face mai uşoară calea spre Palatul Vlahernelor, reşedinţa din afara zidurilor, a împăraţilor bizantini. Străzile Fanarului, cale de trei ceasuri bune de mers pe jos din pădurea de pini, sunt

strâmte, înghesuite: băcânii, mici ateliere auto, case de lemn părăsite de vechi ce sunt, iar în locurile unde strada se lărgeşte, sunt blocuri placate cu mozaic, precum în oraşele muncitoreşti ale României.

Singura excepţie o reprezintă ruinele impunătoare ale Palatului Vlahernelor, cu multe din turnuri încă în picioare, cu încăperi întunecoase, în care nu se poate intra din pricina gunoaielor aruncate acolo. Deasupra ruinelor flutura însă un steag imens, cu semilună, care aduce în mine spaimă, durerea, ura, gemetele muribunzilor şi uralele învingătorilor, căţăraţi pe aceste ziduri, cu şase sute de ani în urmă.

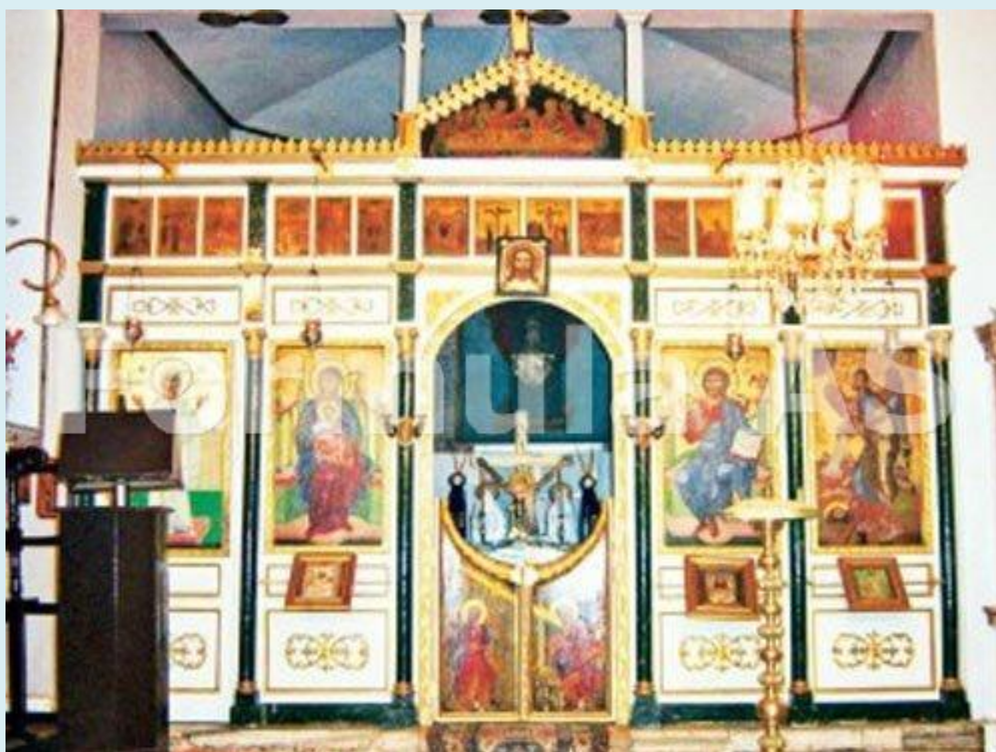
Trec mai departe şi îndrumat de un bătrân turc ştirb şi binevoitor, care însă vorbea o germană fluentă, ajung în Bostan Sokaki, la numărul 47, unde dincolo de o poartă masivă de fier şi ziduri înalte, cu şiruri de sârmă ghimpată deasupra, aidoma celor de la Izvorul Tămăduirii, se află capătul acestui al doilea drum al meu către un nou Izvor: Aya Vlaherna Ayazmas ve Panayia Rum, adică Biserica Acoperământului Maicii Domnului din Vlaherne, zidită în apropierea unui alt izvor făcător de minuni.

Aici s-a aflat o icoană care o înfăţişează pe Maica Domnului în întregime, stând în picioare, cu mâinile ridicate spre rugăciune şi mijlocire. Chipul lui Hristos, binecuvântând, este pictat într-un medalion, pe pieptul Fecioarei. Despre Icoana Maicii Domnului din Vlaherne se spune că în anul 626, când oraşul a fost asediat de către avari şi împăratul cu trupele sale erau plecaţi la lupta cu perşii în Asia Mică, a fost scoasă în procesiune pe câmpul de luptă, de către fiul împăratului şi de către Patriarh, iar avarii au încetat asediul; mulţimile oraşului s-au adunat la Biserica din Vlaherne, unde au făcut priveghere în toată acea noapte de vineri, cântând Imnul Acatist al Maicii Domnului. Poarta bisericii este însă acum închisă şi de dincolo de ea nu străbate nici un sunet. Doar vechi imnuri de slavă, într-o limbă neînţeleasă, îmi răsună în minte, din acel trecut ascuns între ziduri.

Istorii şi minuni

Ca mijloc de prevedere, de la patru şi jumătate după amiază, la Istanbul, mănăstirile şi bisericile ortodoxe ale Bizanţului îşi închid porţile. Inclusiv Patriarhia ecumenică. Privesc soarele apunând peste turnuri şi aud din nou, aievea, din mijlocul ruinelor Palatului Vlahernelor, sunetele asediului. Un altul, nu cel în urma căruia cetatea a căzut, ci acela în vremea căruia s-a petrecut minunea.

Era în anul 911, tot într-o zi de vineri, la 1 octombrie; oraşul era împresurat, iar cei din afara zidurilor, strânşi în Biserica Vlaherne, la câteva sute de metri de palatul imperial, cereau ajutor Maicii Domnului, în rugi şi lacrimi necontenite. Biserica era împodobită pentru slujba de vineri, zi în care de obicei se închina aici însuşi Bazileul, împăratul Bizanţului.

Altarul bisericii din Vlaherne

Se spune că în mijlocul vaietelor şi rugăciunilor, cam la patru ceasuri după miezul nopţii, Maica Domnului însăşi a intrat prin uşile bisericii, însoţită de către Sfântul Ioan Botezătorul şi Sfântul Ioan Teologul, împreună cu cetele îngereşti. Maica Domnului s-a oprit sub policandrul care cobora din turla mare a bisericii, a îngenuncheat şi a început a se ruga cu lacrimi. Apoi, în liniştea lăsată, a intrat în Sfântul Altar şi s-a rugat din nou. Şi-a scos năframa cu care îşi acoperea capul, devenită dintr-o dată mare cât cuprinsul bisericii şi a întins-o peste toţi credincioşii aflaţi acolo, în sfântul lăcaş din Vlaherne, în vreme ce se înălţa de la ei, spre cer.

Istoria este înfăţişată astfel în Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului: *"Împărătesei celei alese mai înainte de veci, Împărătesei celei mai înalte decât toată făptura cerului şi a pământului, care a venit oarecând la rugăciune în Biserica din Vlaherne şi se ruga pentru cei din întuneric... Minunate a arătat Domnul faptele Sale întru tine, Preacurată Maica Sa, când s-a arătat prea*

minunatul Acoperământ în mâinile tale, luminând mai mult decât razele soarelui, acoperind pe poporul ce era în Biserica din Vlaherne.

Deci, văzând ei acest semn al milostivei tale apărări, cuprinşi de spaimă şi de bucurie, toţi au cântat ţie: *"Bucură-te, Acoperământ nefăcut de mână, care ca norul te-ai întins peste toată lumea...""*.

În Biserica Vlahernelor, numită a Sfântului Acoperământ, căutasem în amiaza zilei de februarie adăpost şi eu.

Sub Acoperământ

A doua zi dimineaţă, poarta este deschisă, dar nu larg. Doar uşor crăpată. Dincolo de ea, la capătul unei grădini de smochini sălbatici, am văzut o biserică aidoma celei de la Izvorul Tămăduirii, tot de pe la începutul secolului XIX; căci din vechea biserică a Vlahernelor, după cucerirea Bizanţului la 1453, nu au mai rămas decât mormane de piatră şi cel de-al doilea Izvor al călătoriei mele. Locul a intrat şi a rămas în posesia turcilor până în anul 1867, când a fost cedat grecilor, care au construit peste izvor o micuţă biserică - hagiasmă.

Ca şi la Mănăstirea Izvorului Tămăduirii, din măreţia bisericii de odinioară, doar izvorul a rămas urma vie a bisericii din Vlaherne, unde slujeau în fiecare vineri, în faţa împăraţilor Bizanţului, veniţi aici de la Palat, pe o scară şi o poartă făcute anume pentru această împrejurare, doisprezece preoţi şi optsprezece diaconi. Mulţi împăraţi purtau după ei, în luptă, o replică a icoanei Maicii Domnului din Vlaherne, iar apa izvorului tămăduitor de aici o beau în toată vremea.

Vechea biserică transformată în ruine

În grădina în care acum înmuguresc smochinii, începuse zidirea unei biserici pe la anul 450, în vremea împărătesei Augusta Pulcheria, în apropierea unui izvor cu apa

sfinţită. I-a fost dat tot împăratului Leon, cel ce vindecase orbul la Izvorul Tămăduirii, să termine şi prima biserică a acestui izvor.

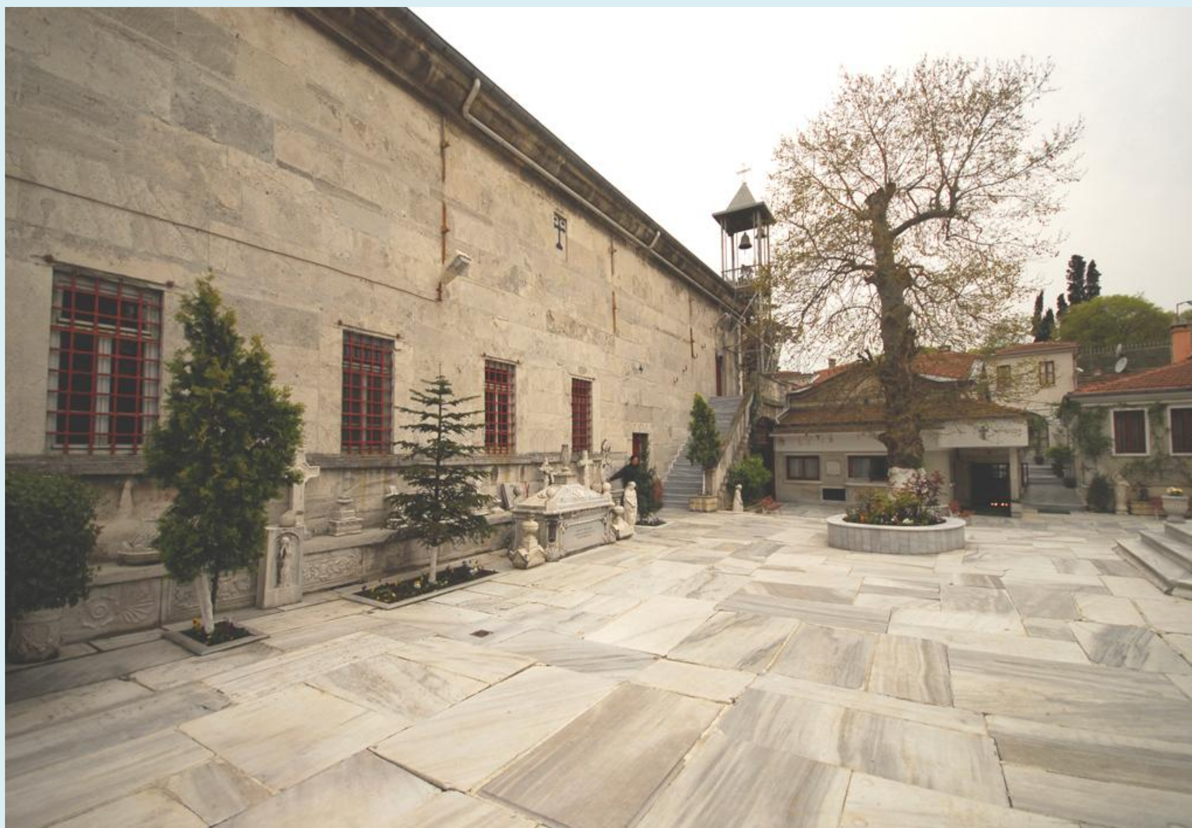
Un tânăr mătură aleea care duce spre bisericuţa care îl adăposteşte, mai mare decât aceea din pădurea de pini, dar nu cu mult mai mare decât o biserică de ţară de pe la noi. Intru. Cu o sfială mai mare, după o noapte grea, sub Acoperământul unei noi şi luminoase zile. Într-un nou Izvor.

"Preasfântă Împărătească, cu îngerii stai împreună şi te rogi zicând: "Împărate ceresc, primeşte pe tot omul ce se roagă Ţie şi cheamă numele meu în ajutor, ca să nu plece nimeni de la faţa mea neajutat şi neascultat..." Iar tu, ca aceea ce ai putere nebiruită, izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile, ca să strigăm ţie : "Bucură-te bucuria noastră, acoperă-ne pe noi de tot răul cu cinstitul tău Acoperământ..."".

ΙΕΡΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ
ΒΑΛΟΥΚΛΗ
BALIKLI MERYEM ANA
RUM ORTODOKS MANASTIRI

ΙΕΡΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ
ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ
ΒΑΛΟΥΚΛΗ
BALIKLI MERYEM ANA
RUM ORTODOKS MANASTIRI

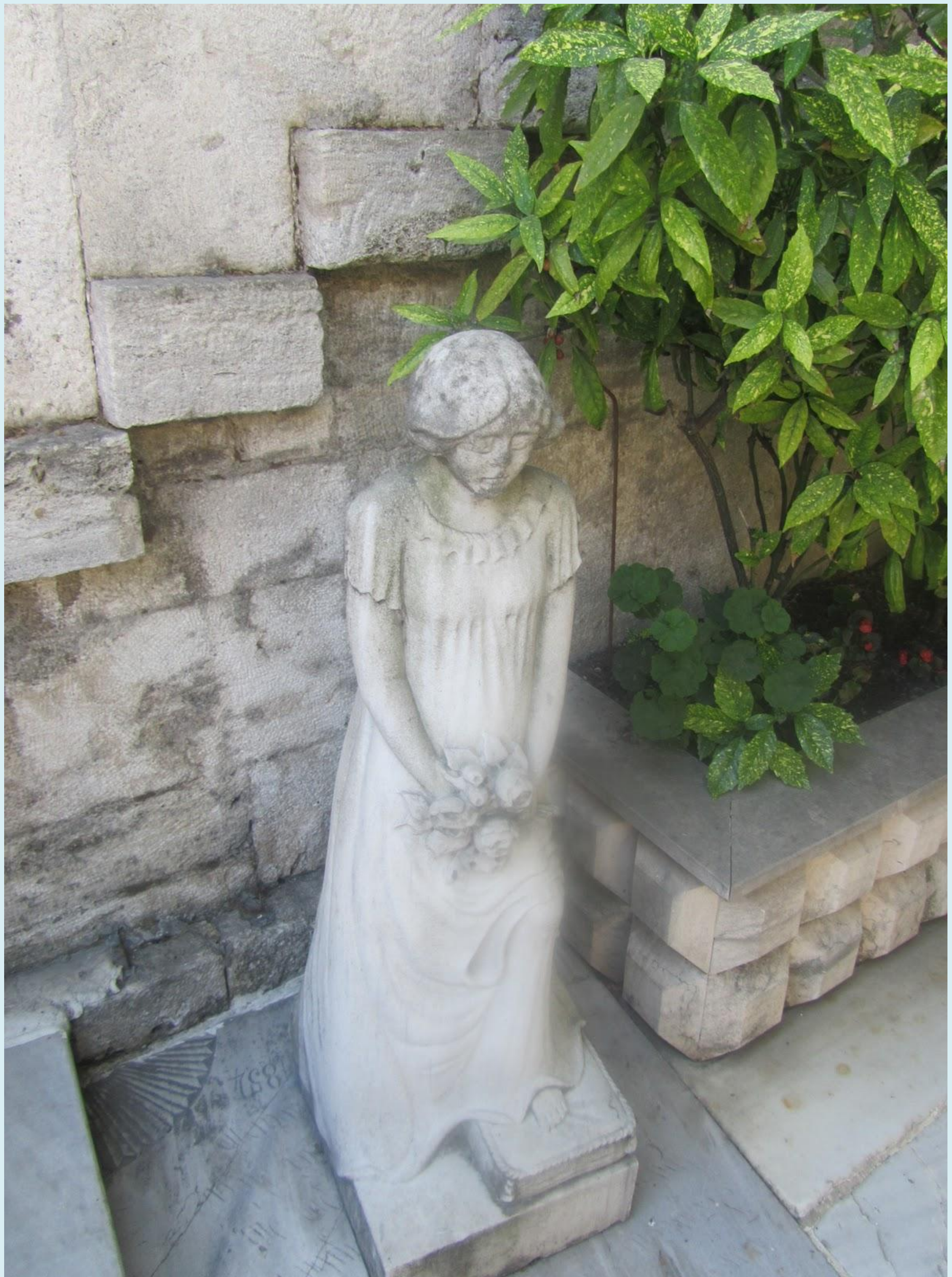

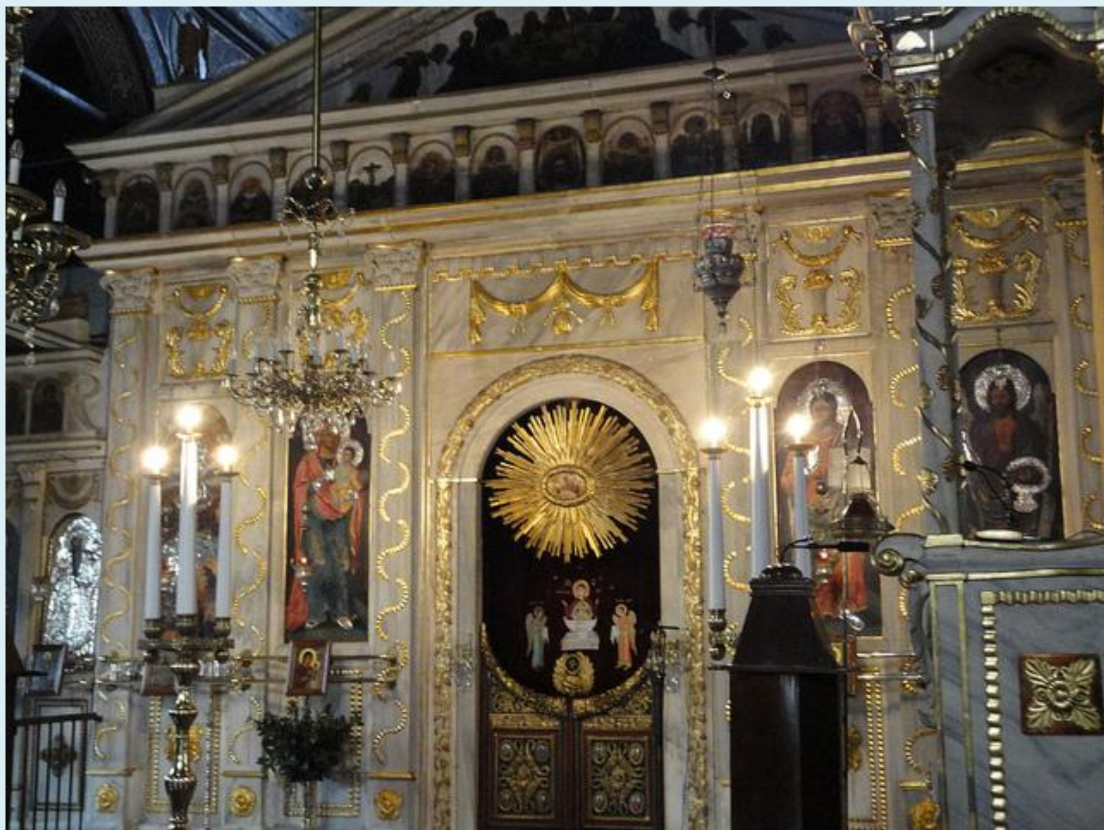

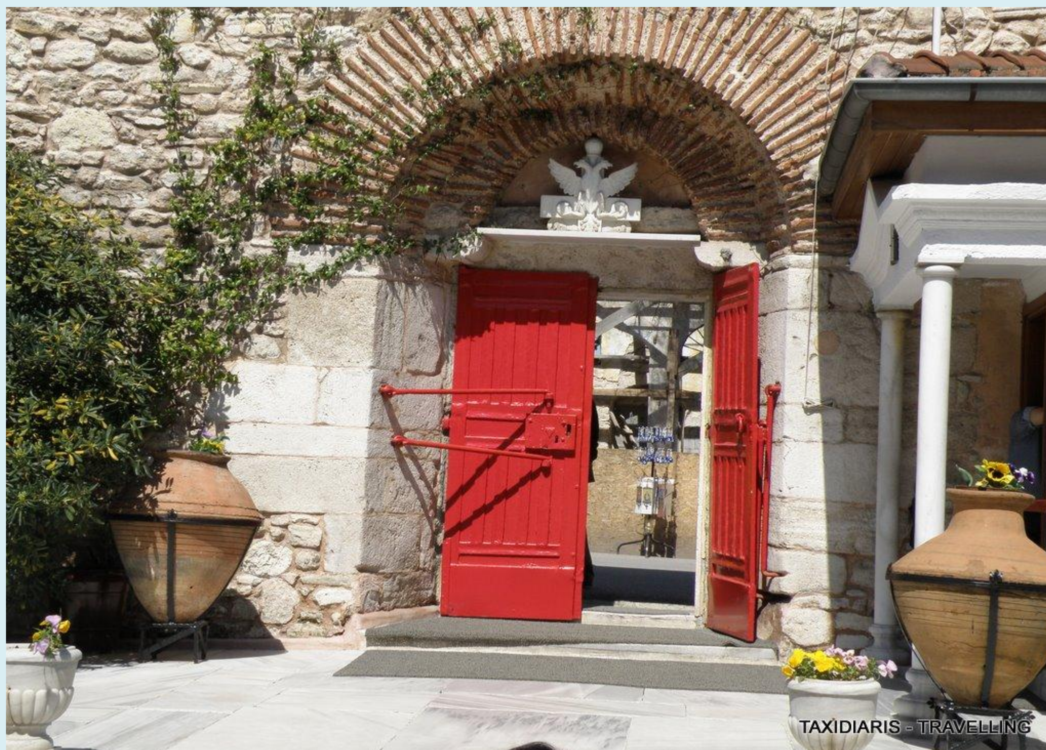

cemetery of Patriarchs

Church of St. Mary of the Spring / Balıklı Meryem Ana Rum Manastırı, Zeytinburnu, Istanbul

ΟΙΚΟΥ
ΣΚΥΛΙΤΖΗ
ΟΙΚΟΥ
Π ΣΕΚΙ
TAXIDIARIS - TRAVELLING

TAXIDIARIS - TRAVELLING

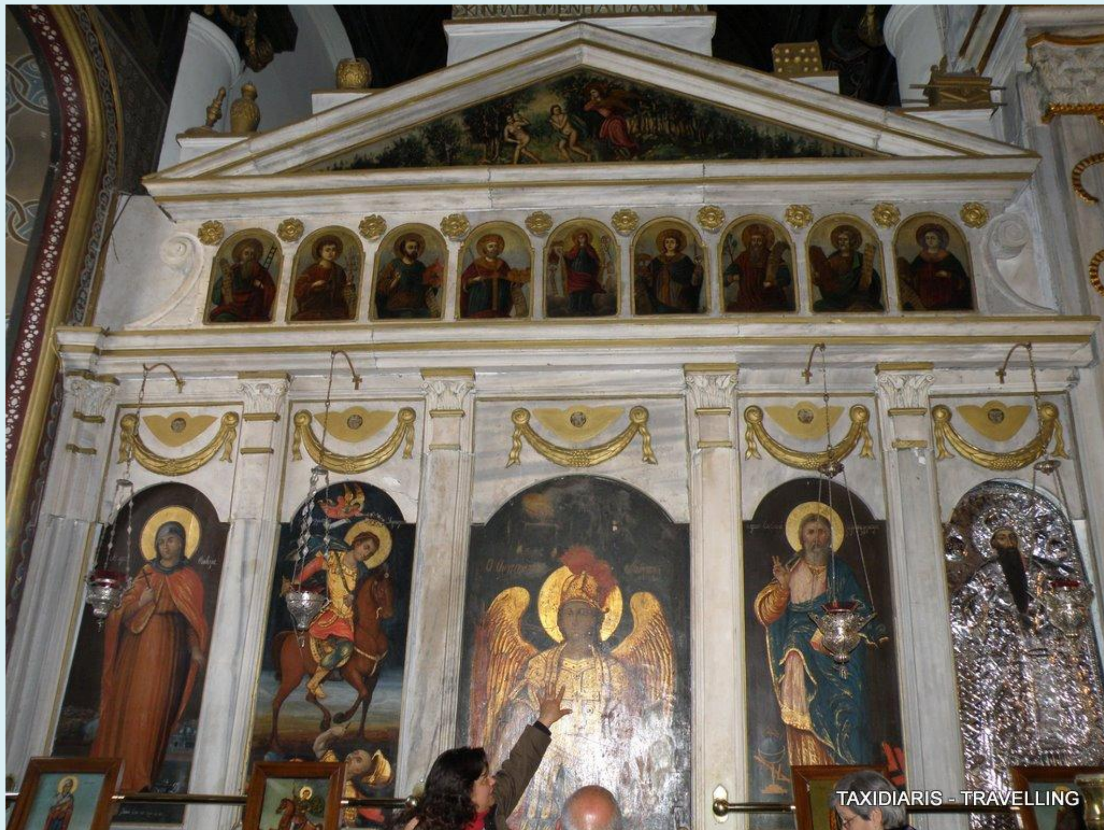

TAXIDIARIS - TRAVELLING

ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ
ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ
TAXIDIARIS - TRAVELLING

TAXIDIARIS - TRAVELLING

ΜΡ
ΘΥ
TAXIDIARIS - TRAVELLING

TAXIDIARIS - TRAVELLING

TAXIDIARIS - TRAVELLING

TAXIDIARIS - TRAVELLING

ΒΙΚΤΩΡ Γ ΖΩΓΡΑΦΟΣ
ΑΠΕΒΙΩΣΕΝ ΕΝ ΘΕΡΑΠΕΙΟΙΣ ΕΤΩΝ 76
ΤΗΝ 20. ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960
TAXIDIARIS - TRAVELLING

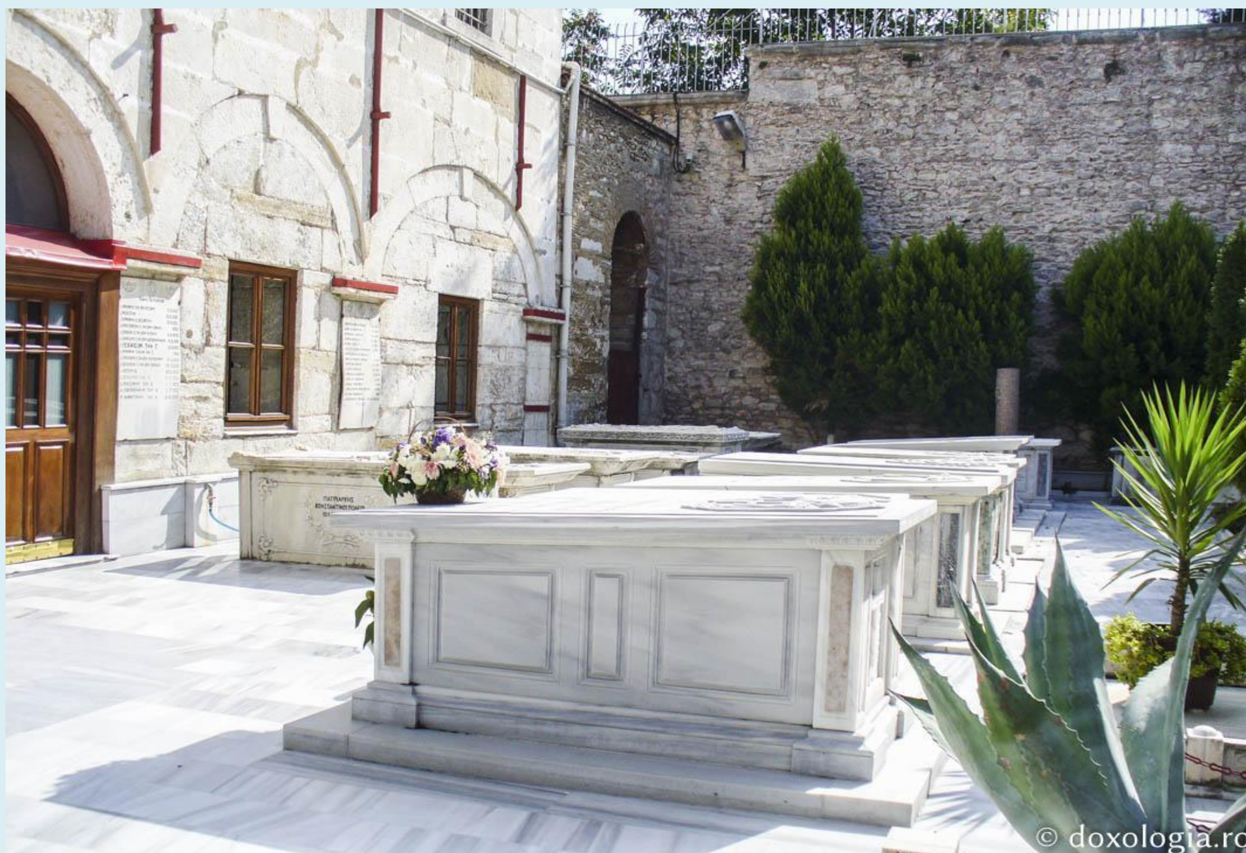
TAXIDIARIS - TRAVELLING

(Foto) Locul în care s-a descoperit Izvorul Tămăduirii - Constantinopol, Turcia

© doxologia.ro

© doxologia.ro

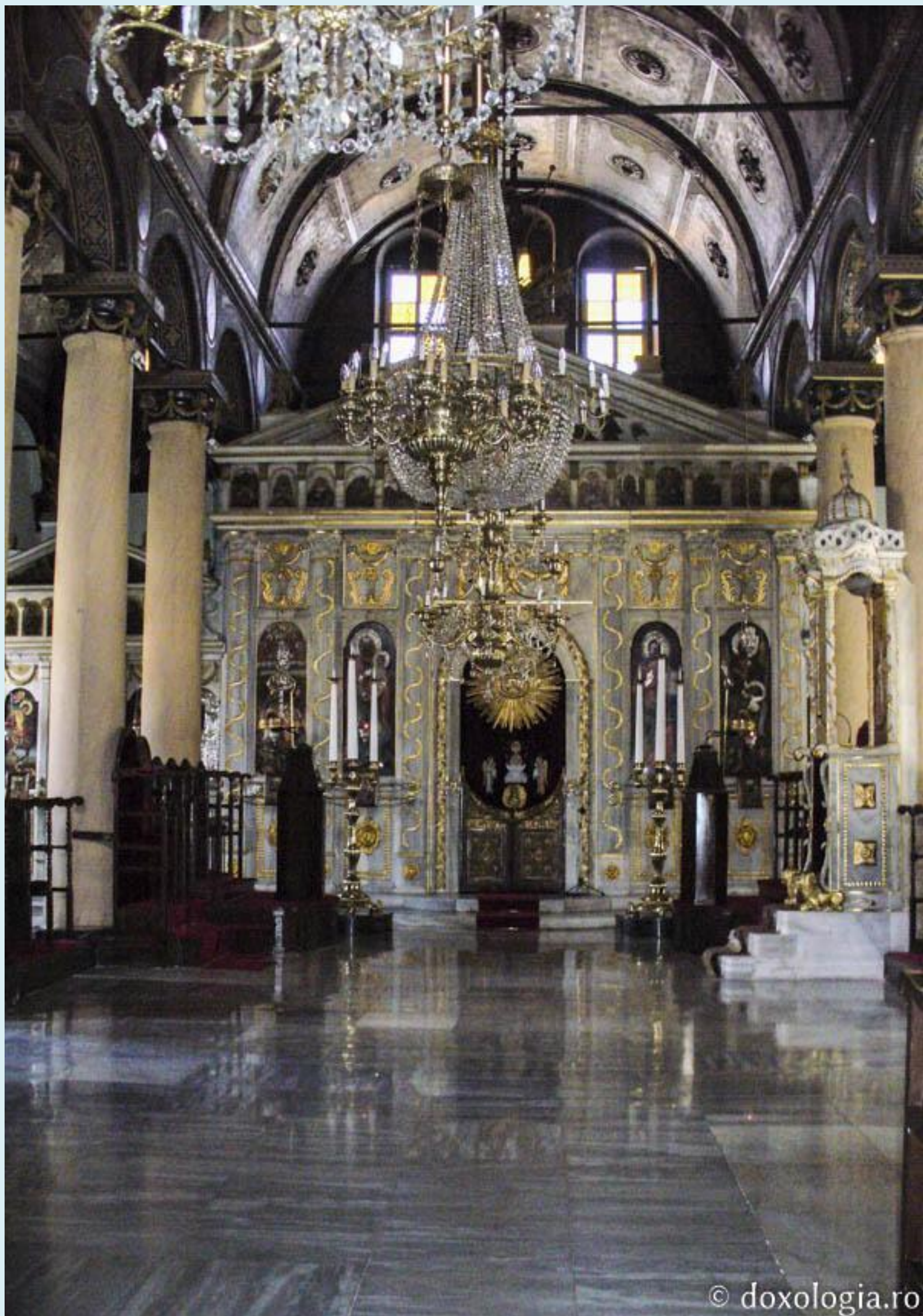

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

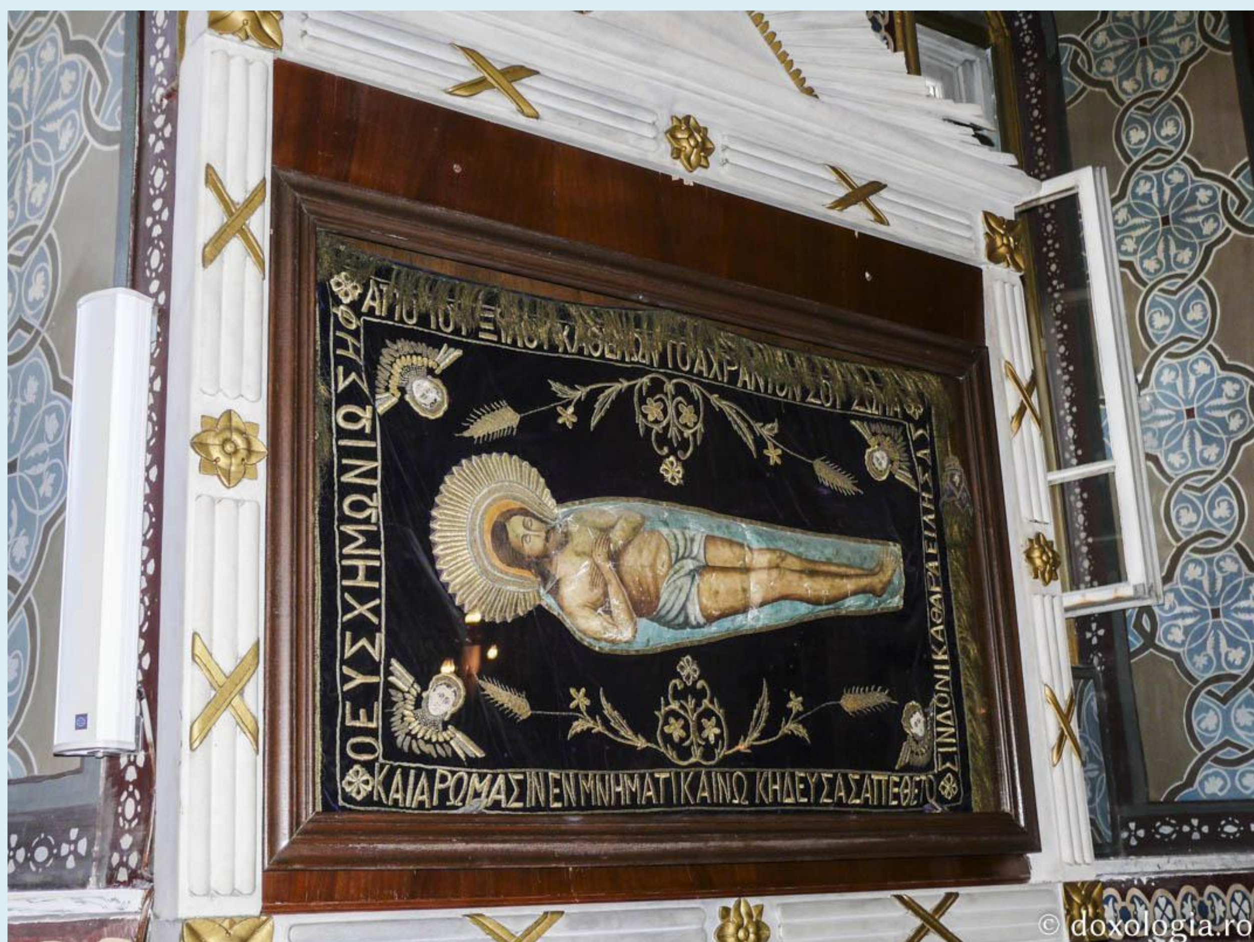

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

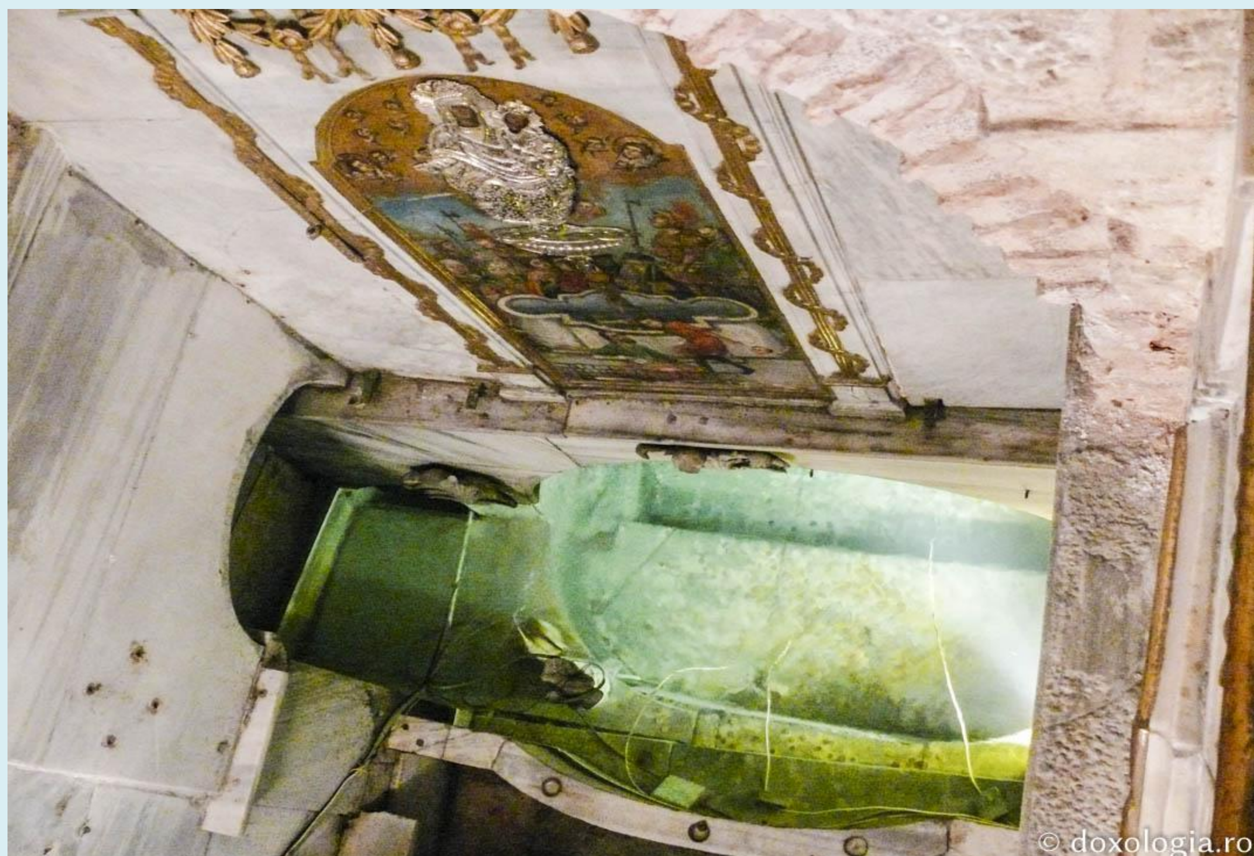

Ο ΕΥΣΧΗΜΩΝ ΙΩΣΗΦ
ΑΠΟ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ ΚΑΘΕΛΩΝ ΤΟ ΑΧΡΑΝΤΟΝ ΣΟΥ ΣΩΜΑ
ΣΙΝΔΟΝΙ ΚΑΘΑΡΑ ΕΙΛΗΣΑΣ
ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΣΙΝ ΕΝ ΜΝΗΜΑΤΙ ΚΑΙΝΩ ΚΗΔΕΥΣΑΣ ΑΠΕΘΕΤΟ
© doxologia.ro

IC XC
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

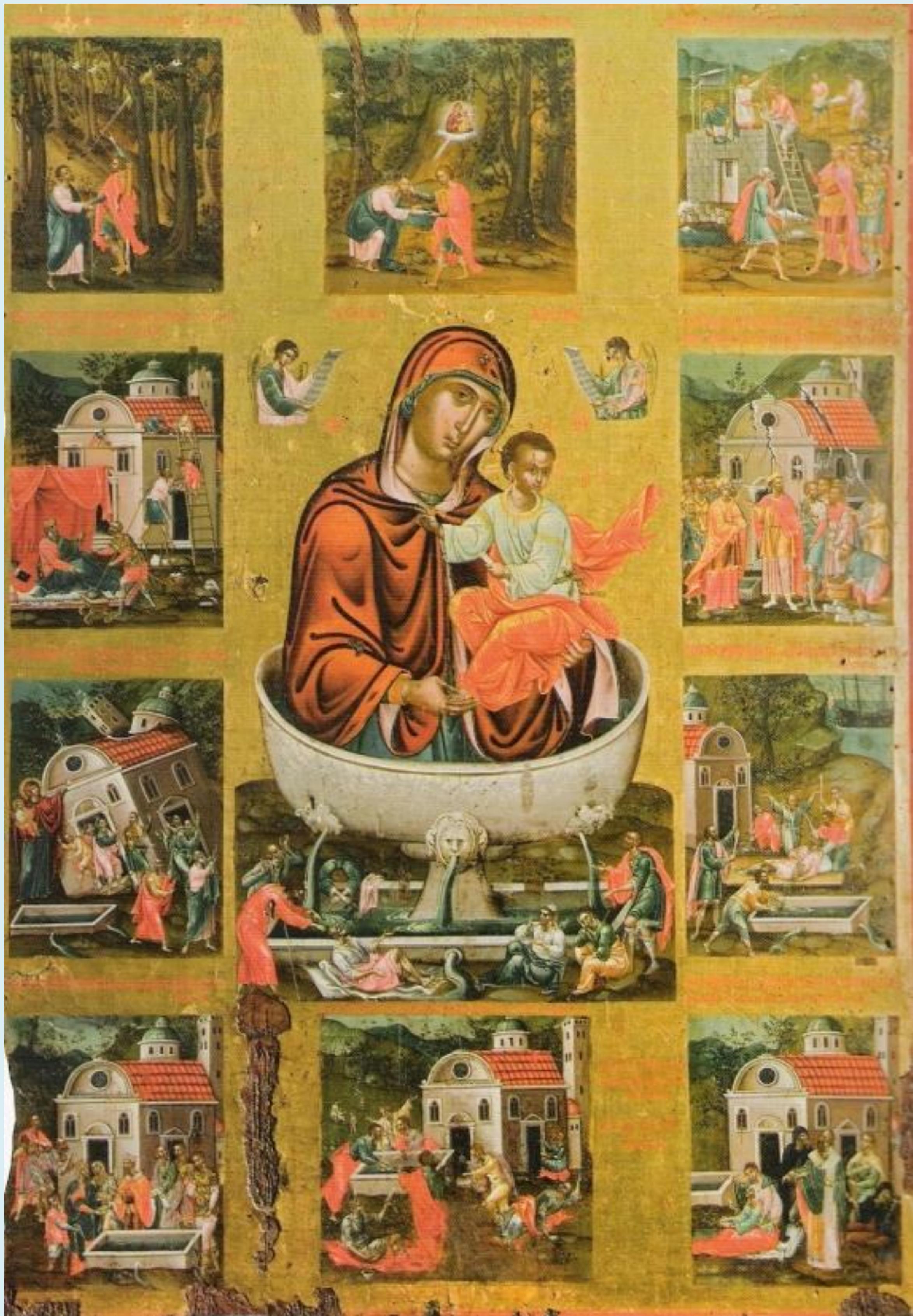

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoane

CEL CE PRIN APĂ PE NOE L-AI MÂNTUIT DOAMNE CURĂȚEȘTE-MĂ
VENIȚI SĂ CÂNTĂM CÂNTARE CELUI CE A DESPĂRȚIT MAREA ROȘIE ȘI A IZBĂVIT PE POPORUL SĂU
PRECUM PE IONA L-AI MÂNTUIT DIN CHIT DOAMNE, ȘI PE MINE MĂ SCOATE DIN ADÂNCUL PATIMILOR
ȘI A DESPĂRȚIT DUMNEZEU APELE CELE DE SUBTĂRIE DE CELE DE DEASUPRA TĂRIEI
ASTĂZI FIREA APELOR SE SCHIMBĂ
MP ΘY
IC XC
IZVORUL TĂMĂDUIRII
LA NUNTĂ APA ÎN VIN PREFĂCÂND, CA TU SĂ TE PREFACI, O, SUFLETE
MAREA VIEȚII VĂZÂND-O ÎNĂLȚÂNDU-SE DE VIFORUL ISPITELOR, LA LIMANUL TĂU CEL LIN ALERG

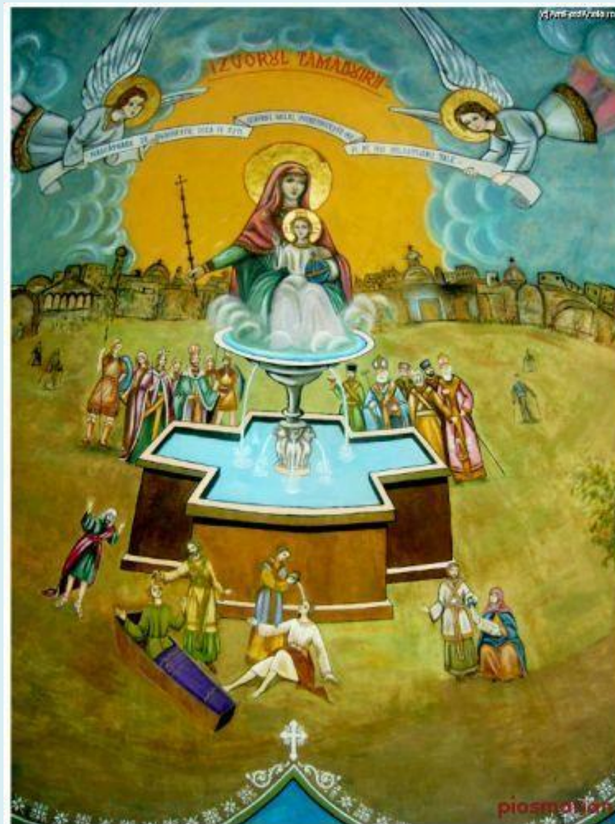

IZVORUL
TĂMĂDUIRII

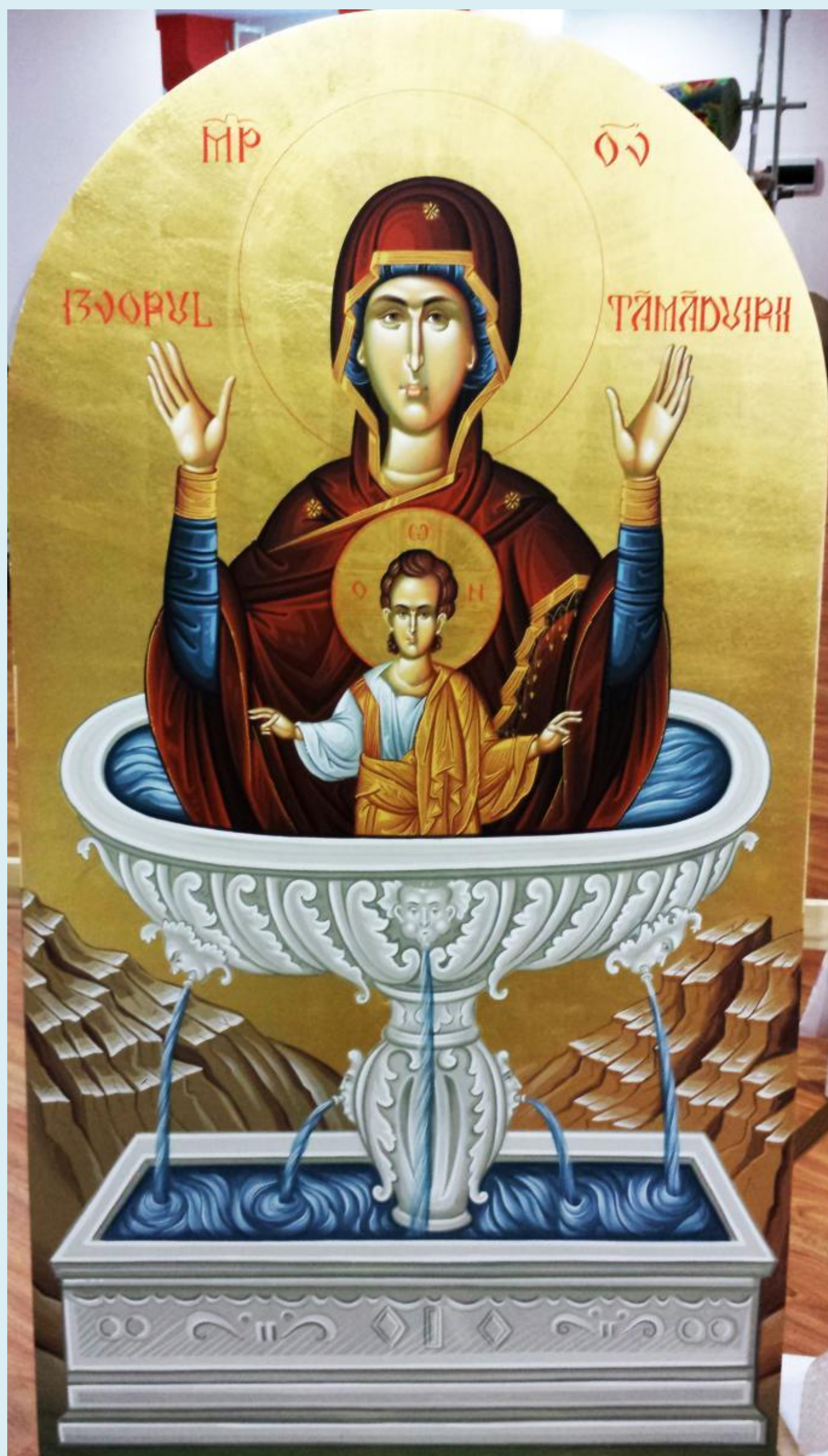

IZVORUL TĂMĂDUIRII

IZVORUL TĂMĂDUIRII

IZVORUL
TĂMĂDUIRII

IZVORUL
TĂMĂDUIRII
MP ΘΥ
IC XC

MP ΘY
IZVORUL
TĂMĂDUIRII

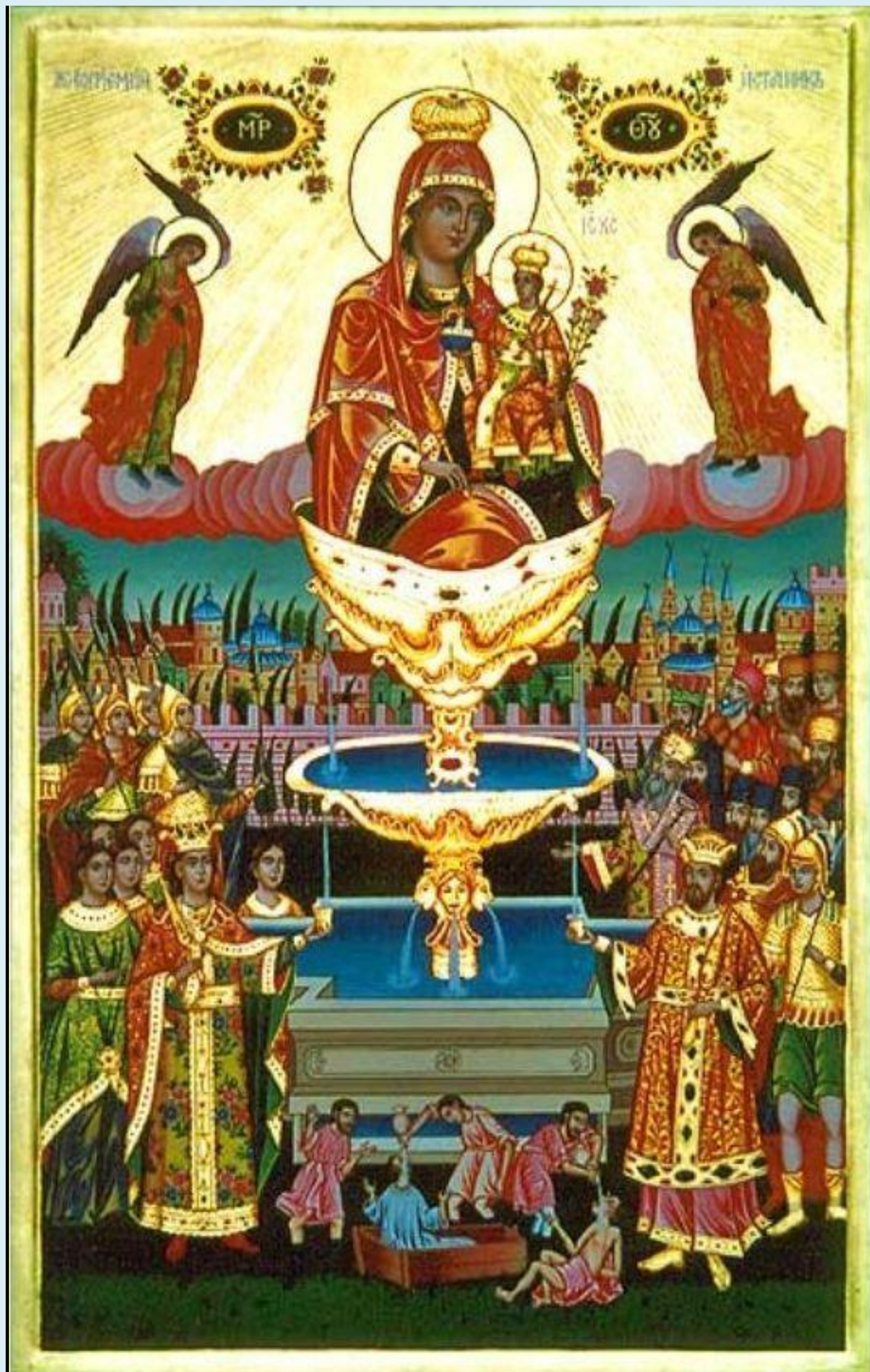
MP ΘΥ
IZVORUL TĂMĂDUIRII
Ο ΩΝ

M.
D.
IZVORUL
TAMADUIRILOR

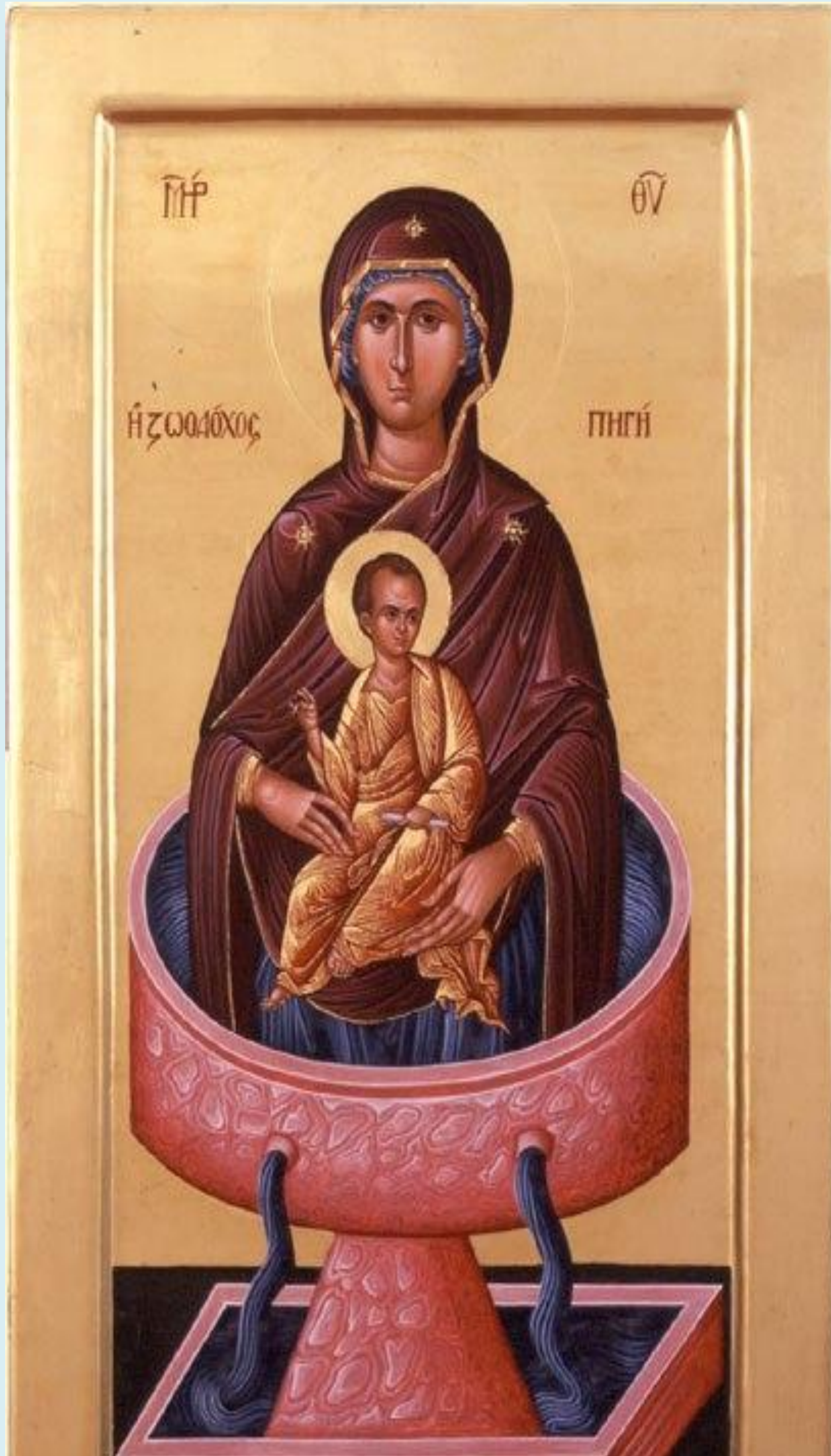

IZVORUL
TĂMĂDUIRILOR

ΜΡ
ΘΥ

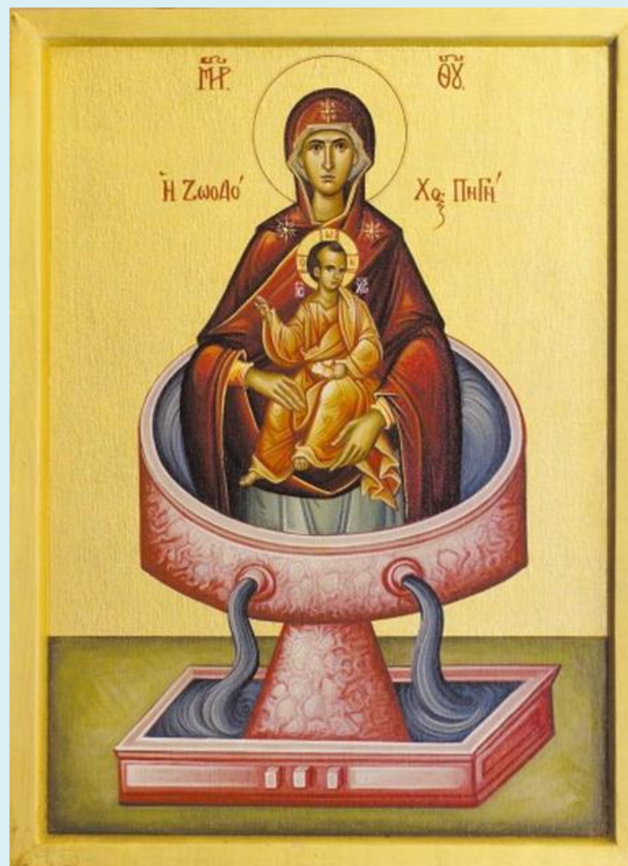

ΜΡ
ΘΥ
IC XC

ΜΡ
ΘΥ
Ἡ ζωοδόχος
Πηγή

ΜΡ ΘΥ
Η ΖΩΟΔΟ ΧΟΣ ΠΗΓΗ

ΜΡ ΘΥ
Η ΖΩΟΔΟ ΧΟΣ ΠΗΓΗ

ΜΡ
ΘΥ
Ἡ ζωοδόχος
ΠΗΓΗ

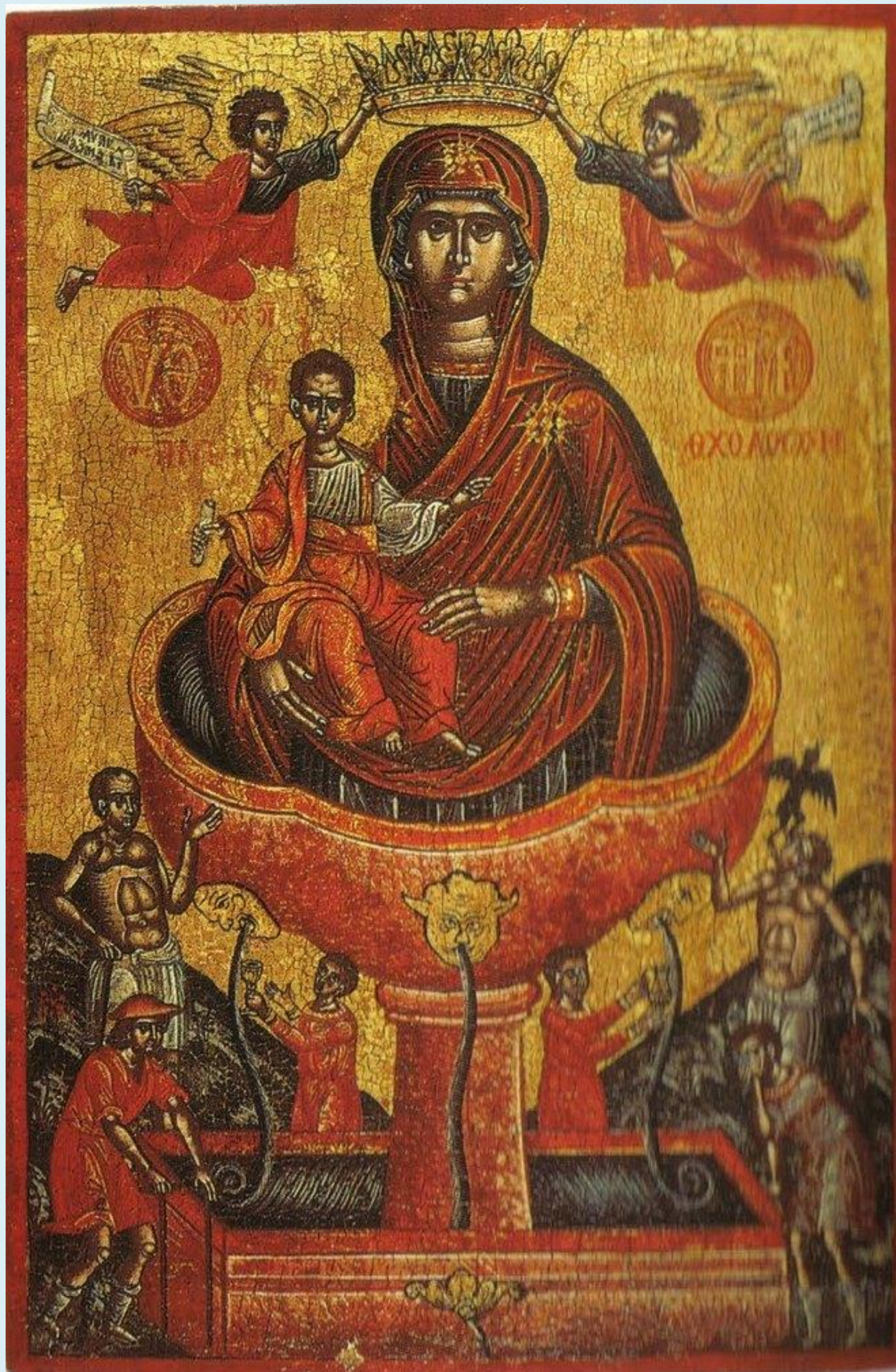

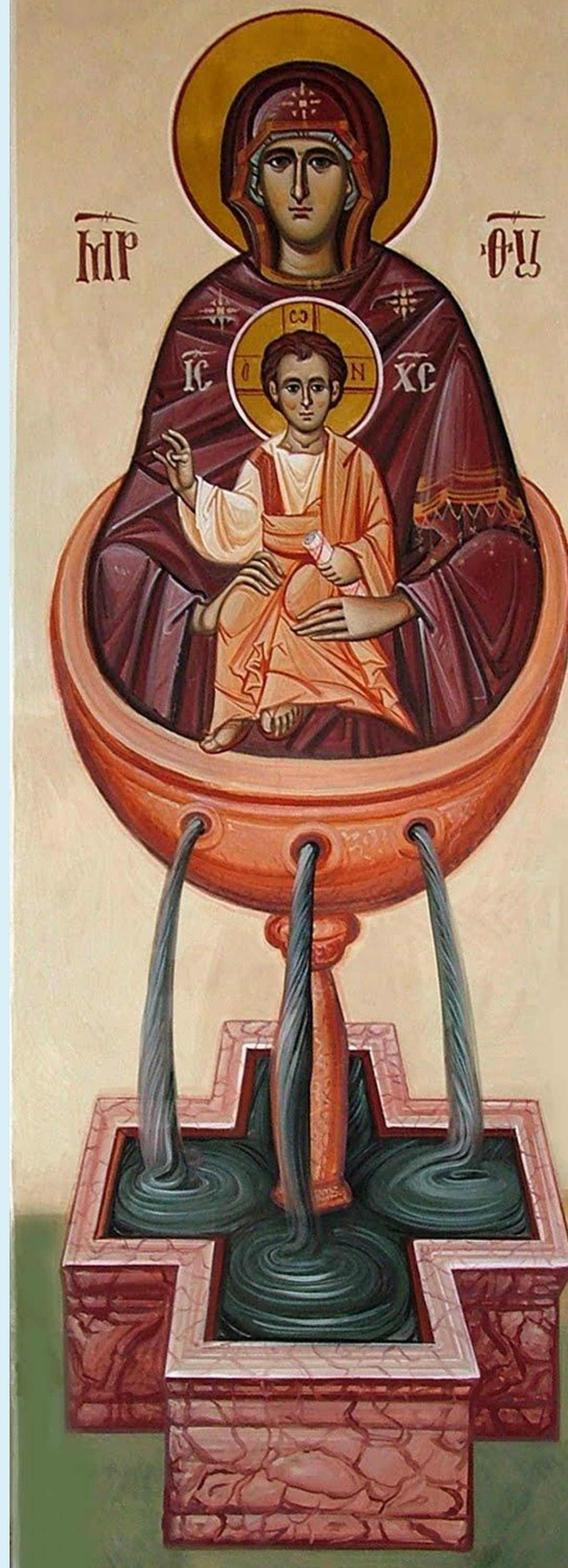

Ἡ ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ
ΜΡ ΘΥ

ΜΡ
ΘΥ
Ο ΩΝ
Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ

ΜΡ
ΘΥ
Ο ΩΝ
Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ

IZVORUL
TAMADUIRII
MP
ΘV
SF. PARASCHIVA
SF. GRIGORIE
SF. IOAN
GURA DE AUR
SF. VASILE
SF. STEFAN

LA FONTE DELLA VITA
MP ΘY
IC XC
Ο Ω Ν

ΜΡ ΘΥ
Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ
ΙС ХС

Ἡ Ζωοδόχος
Πηγή
ΜΡ ΘΥ
Ο ΩΝ
ΙΣ ΧΣ

Ἡ ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ
ΜΡ
ΘΥ

ΜΡ
ΘΥ
ΙC
ΧC

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ
ΜΡ ΘΥ
ΧΑΙΡΟ ὕΔΩΡ ἈΕΙΖΩΟΝ
ΧΑΙΡΟ ΠΗΓΗ ἈΚΕΝΩΤΟΥ ΜΥΡΟΥ
ΙC ΧC
Ο ΩΝ
ΙΜ ΠΑΝ. ὉΔΗΓΗΤΡΙΑΣ
ΜΩΛΟΣ ΛΟΚΡΙΔΟΣ

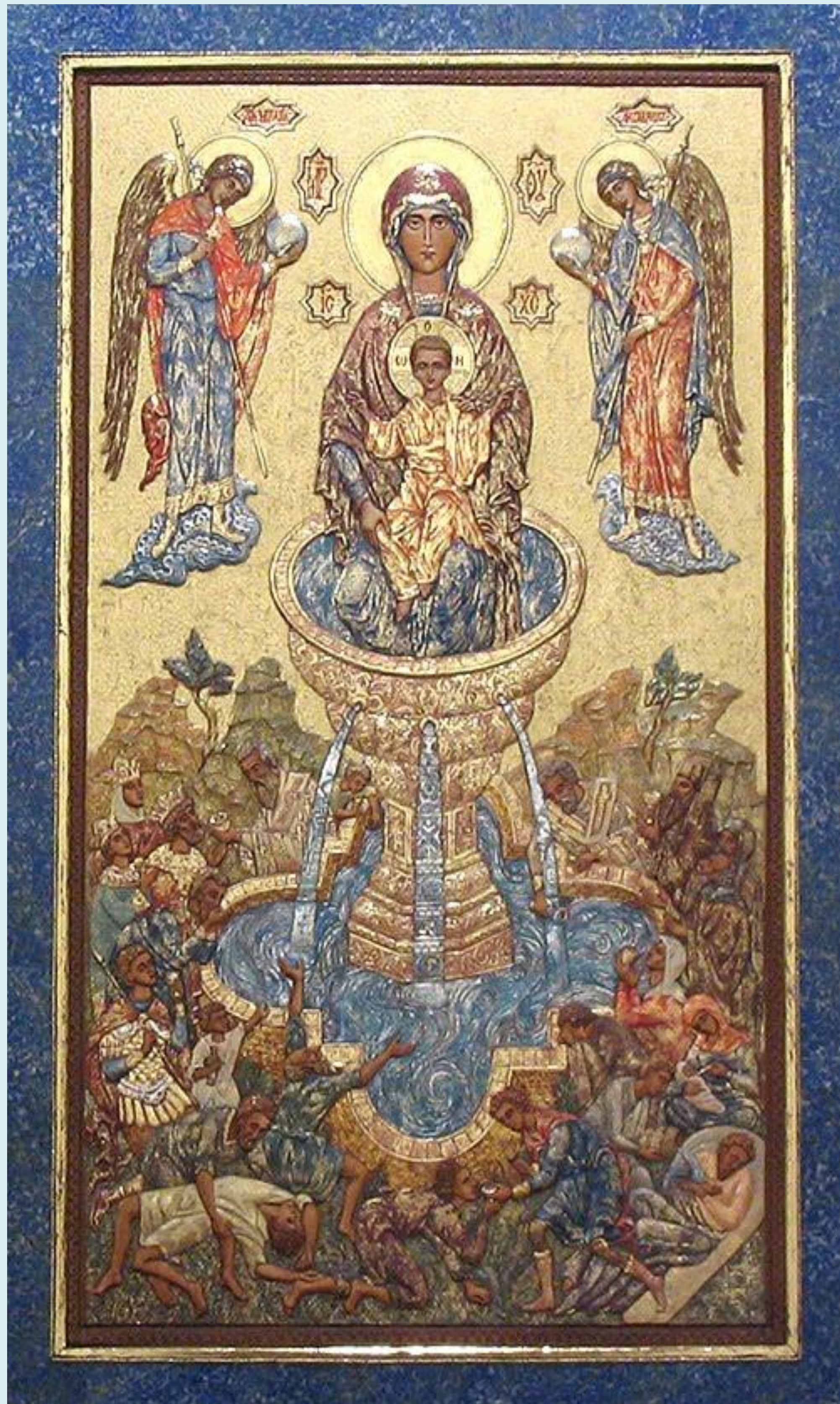

БОГО РОДИЦА
ЖИВОНОСНИ ИСТОЧНИК
IC XC

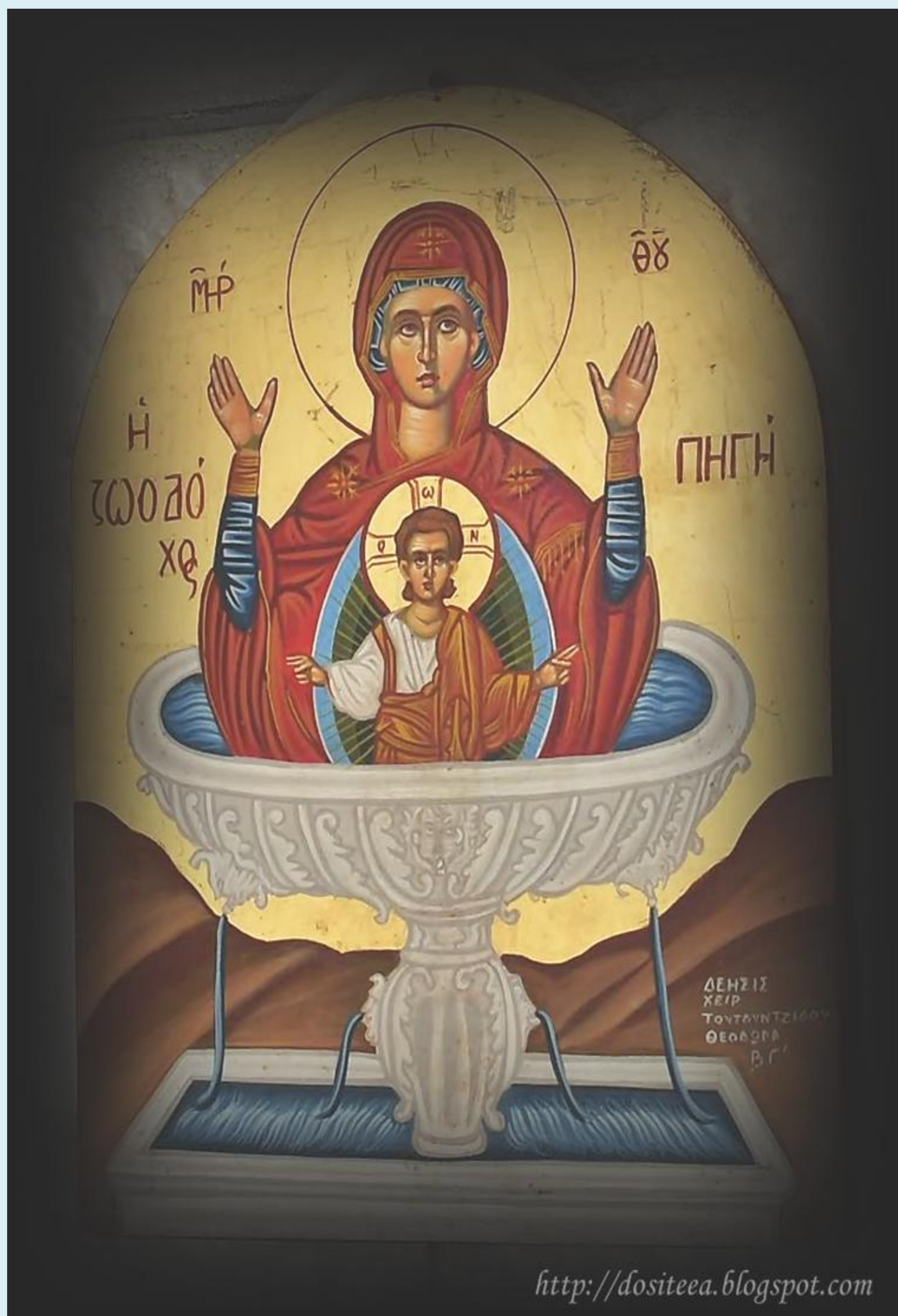

Frescă - Mănăstirea Sfântului Nectarie, Eghina, Grecia

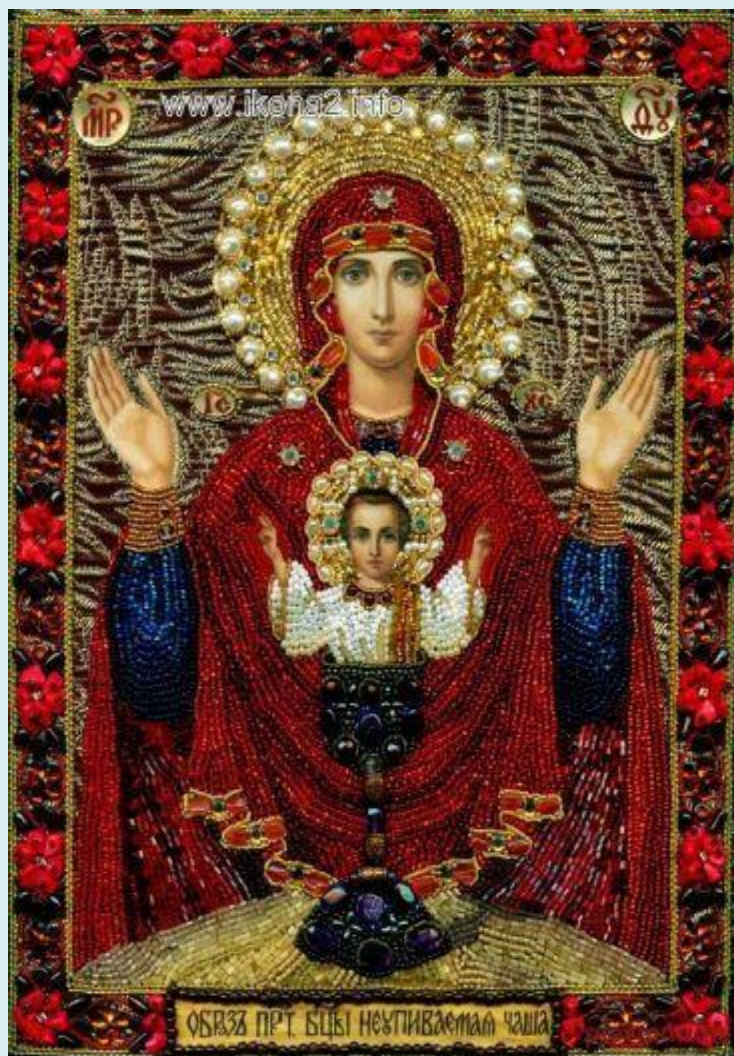
Icoana din Mănăstirea "Panaghia Soumela", Grecia

Icoana din biserica Sfântului Teodora Împărăteasa, Corfu

Frescă-Mănăstirea Pângăraţi

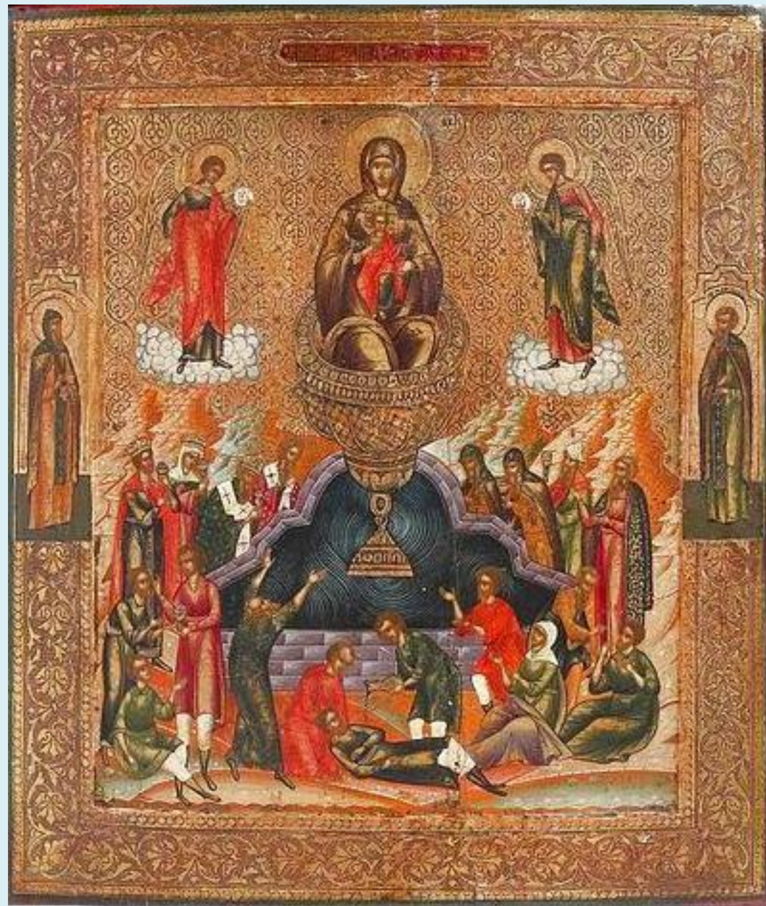

ОБРАЗЪ ПРС
НЕУПИВАЕМАЯ ЧАША

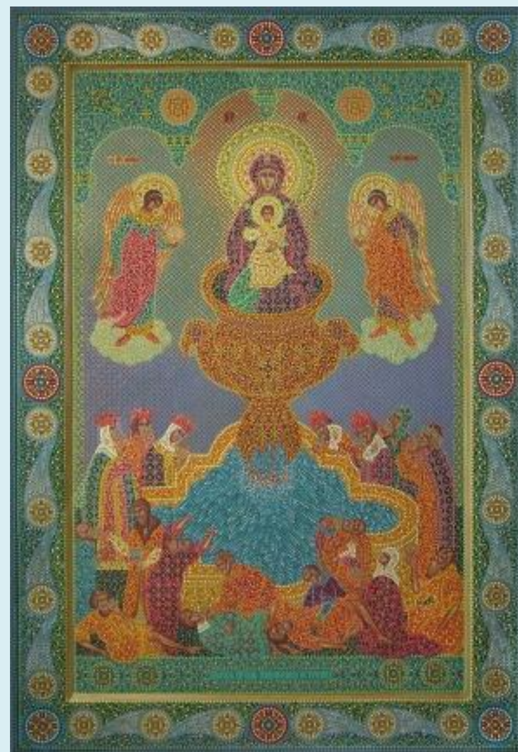

ΜΡ
ΘΥ
ΙC ΧC

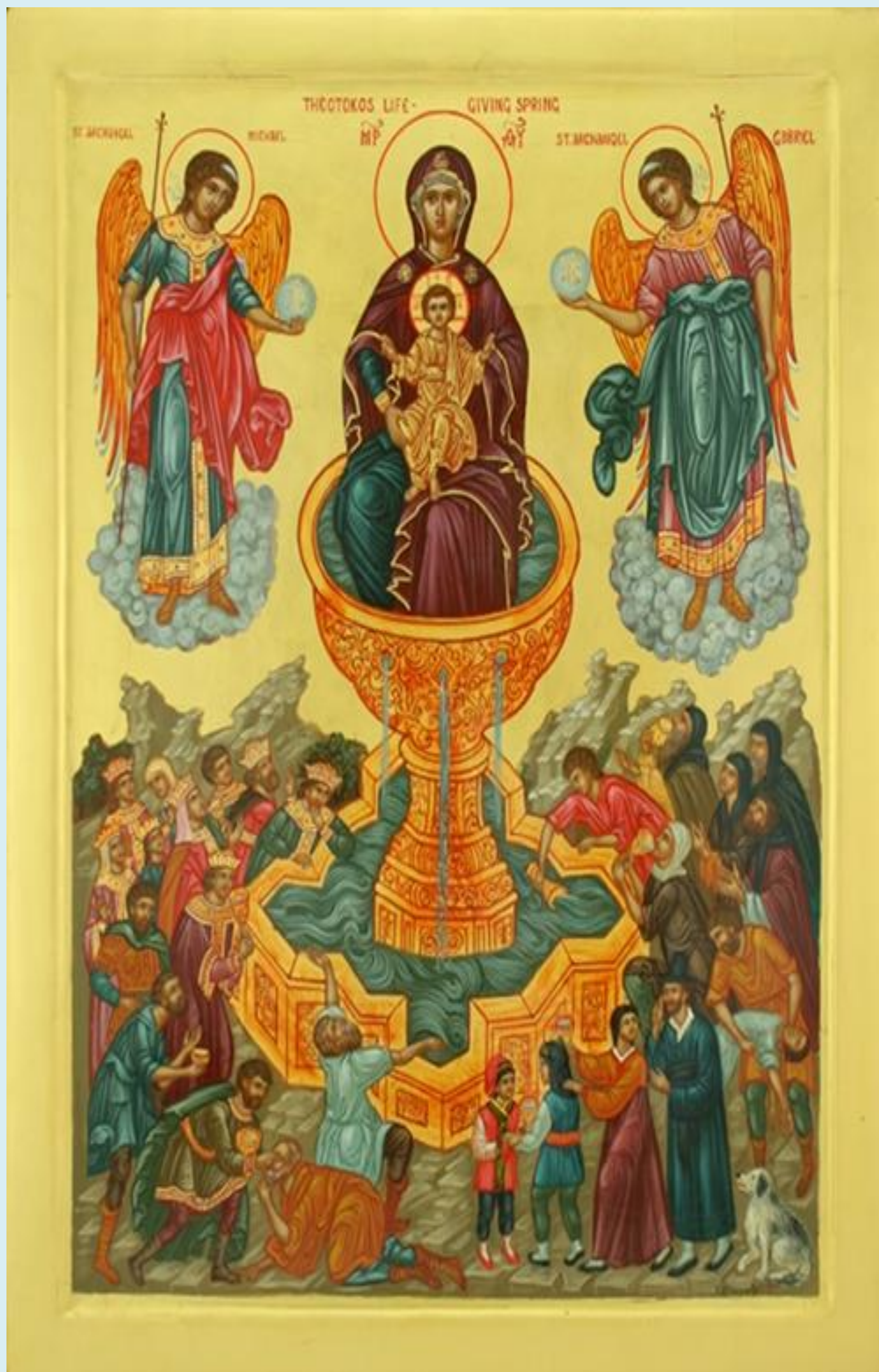

THEOTOKOS LIFE- GIVING SPRING

МР ѲУ
ЖИВОНОСНЫЙ ИСТОЧ. П.Б.

ѾБРАЗЪ П҃РТЫѦ Б҃ЦЫ „ЖИВОНОСНЫЙ ИСТОЧНИК"

Живоносный
МР ѲУ
Источникъ

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ
ΙC ΧC

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ
ΜΡ
ΘΥ

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ ΠΗΓΗ

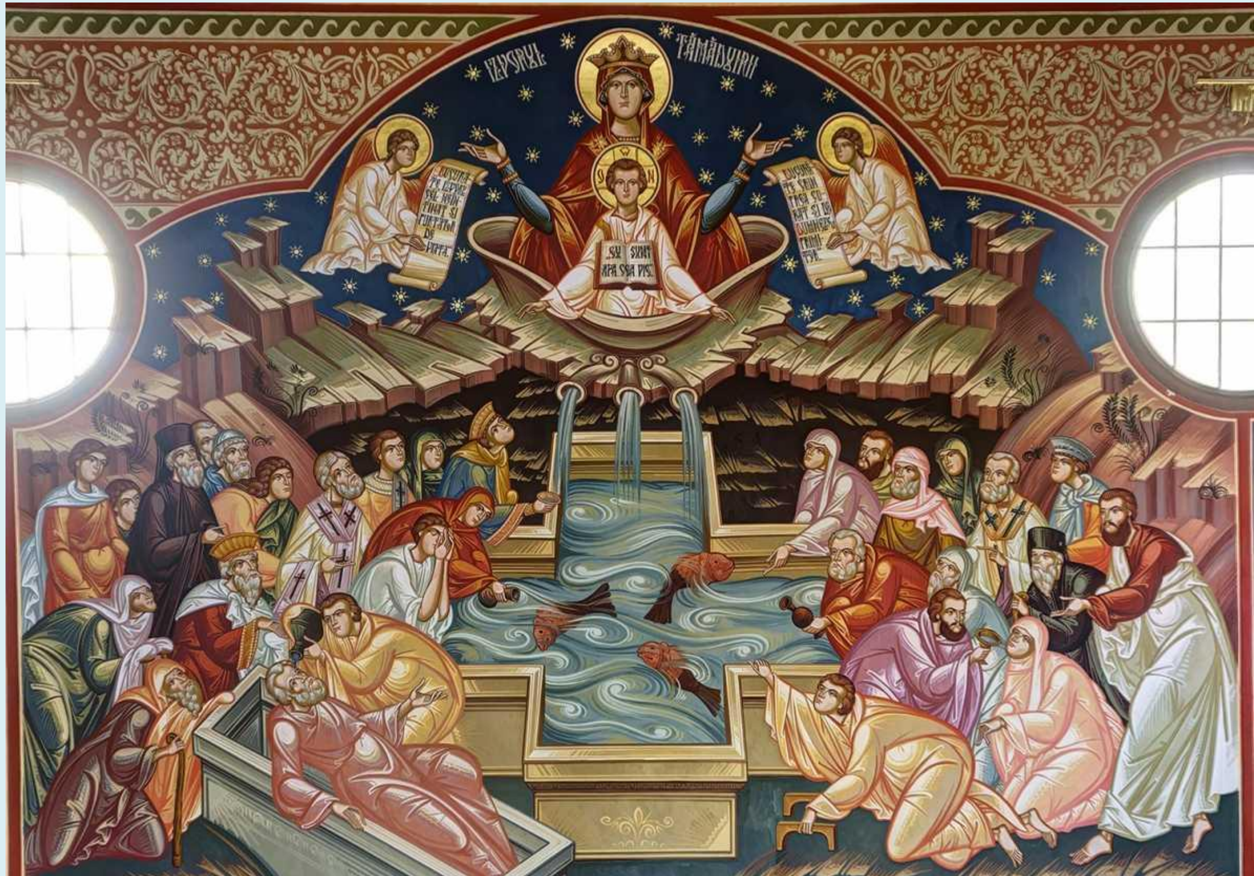

ΜΡ ΘΥ
ΙС ХС
Ο Ω Ν

ΜΡ ΘΥ
Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ

IZVORUL TĂMĂDUIRII

МР ѲΥ
ѠБРАЗЪ ПРЕСТЫА БЦЫ
ЖИВОНОСНЫЙ ИСТОЧНИКЪ
ІС ХС

ΦΩΤΟΔΟΧΟΝ ΛΑΜ
ΠΑΔΑ ΤΟΙC ΕΝ CΚΟΤΕΙ
ΜΡ ΘΥ
IC XC

Η ΖΩΟΔΟΧΟΣ
ΠΗΓΗ
ΜΡ
ΘΥ
Ο ΩΝ
ΙC
ΧC

IZVORUL TAMADUIRII
MP ΘV
IC XC

Condacul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu la Praznicul Izvorului Tămăduirii

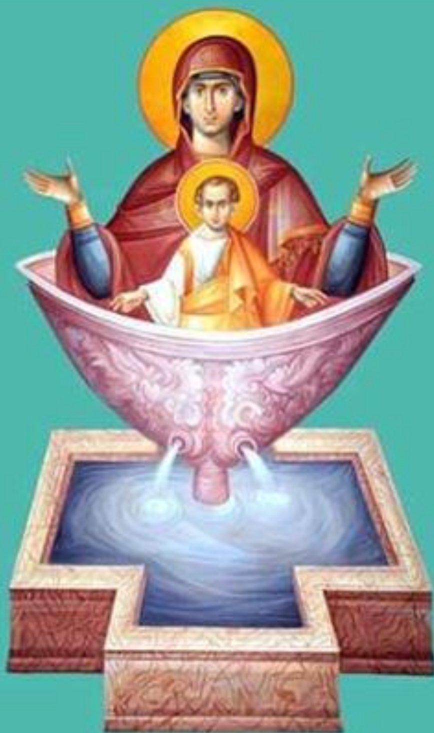
Din izvorul tău cel nesecat, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, îmi dăruieşti mie, izvorând pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvânt. Căci ca ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvântul, te rog să mă rourezi cu darul tău, ca să grăiesc ţie: Bucură-te, apă izbăvitoare!

Condacul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu la Praznicul Izvorului Tămăduirii

Din izvorul tău cel nesecat, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, îmi dăruieşti mie, izvorând pururea, curgerile harului tău mai presus de cuvânt. Căci ca ceea ce ai născut mai presus de cuget pe Cuvântul, te rog să mă rourezi cu darul tău, ca să grăiesc ţie: Bucură-te, apă izbăvitoare!

Izvorul Tămăduirii

Sărbătoare închinată Maicii Domnului

- Praznicul de astăzi ne amintește de o minune săvârșită de Maica Domnului, prin apa unui izvor.
- Peste acel izvor, s-a construit o biserică numită „Izvorul Tămăduirii" și multe minuni s-au săvârșit acolo, spre bucuria celor bolnavi și îndurerați.
- Acest izvor material ne arată „Izvorul cel viu" al mântuirii noastre, pe Maica Domnului, la care găsește speranță, mângâiere și încurajare tot sufletul întristat și necăjit.

Izvoare tămăduitoare la noi în țară

- Mănăstirea Ghighiu este cunoscută nu doar prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, ci și prin izvorul ei tămăduitor.
- La Mănăstirea Dervent, pe locul unde Sfântul Apostol Andrei a facut o minune, există un alt izvor cu apă vindecătoare.
- Un alt loc in care putem găsi izvor cu apă vindecătoare este Mănăstirea Horăicioara.
- Pelerini din toată țara vin la cele trei mănăstiri să primească apă de la aceste izvoare minunate.

Bucură-te, Ceea ce eşti izvor de viaţă dătător!